

Copyright © 1997 by Nora Roberts
Translation © Soňa Tobiášové, 1999
Copyright© ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického zhodnocení.

Z anglického originálu HOLDING THE DREAM
přeložila Soňa Tobiášové
Redakční úprava Vlasta Kohoutová
Grafická úprava obálky Helena Kočí
Sazba Lumír Kaděra
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., v edici Klokán, Frýdek-
Místek, 1999
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín
Vydání první

ISBN 80-7218-1B8-2

Mé rodině

Kapitola první

Její dětství byla lež.

Její otec byl zloděj.

Její mysl se snažila tato dvě fakta přijmout a pochopit. Kate Powellová vždy toužila být praktickou ženou a krok za krokem dosahovat svých cílů. Nepřipouštěla si žádné zaváhání ani zkratky. Odměna směla přijít jen skrze dřinu, píli a rozumné plánování.

Věřila, že je to výsledek jejího dědictví, výchovy a vlastních pevných zásad.

Když jako malé dítě osiřela a doslova viděla umírat své rodiče, myslela, že už nic tak skličujícího zažít nemůže.

Ale nebyla to pravda, uvědomila si znovu. Stále v šoku seděla za svým stolem v kanceláři firmy Bittle a spol.

I přes tu tragickou událost v dětství měla Kate nesmírné štěstí. Získala nové rodiče, kteří jí dali domov a lásku. Thomas a Susan Templetonovi nepřikládali význam tomu, že byla pouze vzdálenou příbuznou. Poskytli jí všechno bez zbytečných slov.

A přitom to museli dobře vědět. Jistě to věděli už od začátku. Museli to vědět, už když si ji tehdy brali z nemocnice, když ji utěšili a vzali si ji k sobě. Odvezli ji na druhý konec Ameriky, do Kalifornie, na nádherný Big Sur, do Templetonovic domu. Zároveň dostala dva nové sourozence, Lauru a Joshe, a také Margo, která už dříve než Kate patřila do jejich rodiny. Dobře ji živili a šatili, dali jí dobré vzdělání a spoustu dalších výhod. Převzala od nich jistá pravidla chování, disciplínu a také odvahu jít za svými sny.

A přesto museli už od začátku vědět to, co se ona sama dověděla až teď, po dvaceti letech.

Její otec byl zloděj, muž, obžalovaný ze zpronevěry. Prokázali mu vykrádání účtů jeho vlastních klientů. Zemřel ve chvíli, kdy musel čelit hanbě a nejspíš i vězení.

Nikdy by to asi nezjistila, nebýt osudové náhody, která jí to ráno přivála do kanceláře dávného přítele jejího otce.

Zdálo se, že je tím setkáním nadšený, a i Kate potěšilo, že si ji někdo tak dlouho pamatuje a že přišel jen kvůli dávné známosti s její bývalou rodinou. Proto si Kate také na rozhovor udělala čas, třebaže ho před daňovou uzávěrkou, patnáctého dubna, rozhodně neměla nazbyt.

A on tam tak seděl a vyprávěl, jak ji kdysi choval na klíně, protože pracoval ve stejné inzertní firmě jako její otec. Když se teď přestěhoval do Kalifornie a založil si vlastní podnik, doufal, že k němu Kate nastoupí jako účetní. Poděkovala za nabídku a mezi dotazy na jeho firmu vkládala dotazy na své rodiče.

Když začal mluvit o obviněních a žalobě, o lítosti, že její otec zemřel dřív, než mohl být očištěn, neřekla nic.

„On neměl v úmyslu krást, chtěl si jen vypůjčit. Bůh ví, že to nebylo správné, ale já se za to cítím částečně zodpovědný, protože jsem mu poradil, aby do těch nemovitostí investoval. Nemohl jsem tušit, že už přišel skoro o všechny peníze v jiných podobných obchodech. Ale Line by to jistě vrátil, vždycky to nějak udělal. Celý život litoval, že se jeho bratranec vyšvihl tak vysoko, zatímco on sotva vyšel.“

A při tom se ten muž – bože, nezapamatovala si ani jeho jméno – dokonce usmíval. Pak pokračoval, omlouval jejího otce a ona jen seděla a přikyvovala. Tenhle cizinec zasáhl její bytost až hluboko v morku kostí.

„Tommy Templeton byl taková jeho nezhojená rána. Je legrační, že vás právě on nakonec vychoval. Ale Line rozhodně nechtěl nikomu škodit, Katie. Byl prostě takový nepokojný. Nikdy nedostal opravdovou šanci se projevit, a to je podle mě skutečný zločin.“

Skutečný zločin, opakovala si v duchu Kate, a přitom se jí sevřel žaludek. Otec kradl, protože nutně potřeboval peníze. Byl to zloděj a podvodník. A spravedlnosti se vyhnul jen díky tomu, že na náledí naboural, zabil sebe i svou ženu a ze svého děcka udělal sirotka.

A osud jí pak dal za otce člověka, kterému její vlastní otec ze všech lidí nejvíc záviděl. Díky jeho smrti se Kate v podstatě stala slečnou Templetonovou.

Udělal to snad úmyslně? Byl natolik zoufalý, že si raději zvolil smrt? Kate si na toho hubeného, bledého, vznětlivého muže sotva pamatovala.

Nejspíš měl velké plány. Snil o velkém domě, skvělých vozech a výletech do Disneylandu. Zatím ale žili v domku stejně maličkém, jako byla většina ostatních v jejich ulici, jezdili v rozhrkaném starém sedanu a žádné výlety podnikat nemohli. A tak otec kradl, nechal se přistihnout a pak zemřel.

Ale co matka? přemýšlela Kate. Co asi cítila? Byl to snad důvod, proč měla stále tak ustaraný pohled a trpký úsměv? Že by otec kradl už předtím, zděsila se Kate? Třeba ubíral po troškách, až nakonec přestal být opatrný.

Pamatovala si na hádky mezi rodiči, často kvůli penězům, a na ticho, které po nich následovalo. Takové ticho panovalo i v autě chvíli před tím hrozným smykem, výkřiky a bolestí.

Kate se při té vzpomínce zachvěla. Zavřela oči a se zatnutými pěstmi se snažila překonat pulzující bolest hlavy.

Ach bože, vždyť je tak milovala. Milovala vzpomínky na ně. Nemohla snést, aby je někdo zničil a pošpinil. A s hrůzou si uvědomila, že nedokáže čelit ani představě, že je dcerou zloděje.

Odmítala tomu uvěřit. Zhluboka se nadechla a obrátila se ke svému počítači. Pohotově vyhledala přístup do knihovny v New Hampshiru, kde se narodila a kde prožila prvních osm let svého života.

Byla to úmorná práce, ale nakonec si objednala kopie novinových článků datovaných asi rok před onou nehodou, v nichž by mohla být zmínka o Lincolnu Powellovi. A zatímco čekala na fax, spojila se s právníkem, který tam na východě vyřizoval pozůstalost jejích rodičů.

Během hodiny tak měla Kate pohromadě všechno, co potřebovala. Černé na bílém si mohla přečíst podrobnosti

O případu, jehož pravdivost jí potvrdil i onen právník.

Obvinění, žaloba, skandál. Skandál, který si vysloužil značnou pozornost tisku, protože Lincoln Powell byl v příbuzenském svazku s Templetonovými. A tak se dočetla i o tom, že chybějící finance kdosi

vrátil, když byli její rodiče pohřbeni. Pochopila, že to museli být ti, kteří se rozhodli vychovat ji jako svoji dceru.

Templetonovi, kteří byli do celé té špinavé záležitosti nevinně zataženi, na sebe vzali odpovědnost za skandál i za dítě a dítě před ním po celou dobu ochraňovali.

Kate si položila hlavu na psací stůl a rozplakala se. Plakala dlouho, a když už jí na pláč nezbyly síly, vzala si pilulky proti bolesti hlavy a ještě další na podrážděný žaludek. Když pak sebrala svou aktovku a měla se k odchodu, rozhodla se, že na celou věc zapomene. Že ji prostě pohřbí, jako pohřbila své rodiče.

Tohle se přece nedalo změnit ani napravit. A ona je také stále stejná, ujišťovala se, jako ráno před tou zprávou. Přesto nebyla schopna otevřít dveře a vyjít ven s tím, že by na chodbě mohla potkat někoho z kolegů. Místo toho se znovu posadila a snažila se najít útěchu v dávných vzpomínkách.

Představovala si svou novou rodinu, co od ní dostala a jak byla vychována.

V šestnácti letech si Kate zapsala několik seminářů navíc, aby mohla absolvovat o celý rok dřív než její spolužáci. Ale to se jí samo o sobě nezdálo jako dostatečná výzva a rozhodla se absolvovat ještě s vyznamenáním. Už si beztak v duchu připravovala svůj závěrečný proslov.

Mimo učení si vzala na starost ještě funkci třídního pokladníka, předsedkyně matematického klubu a úspěšně hrála v baseballovém družstvu. Čekala, že ji příští sezonu opět zvolí nejužitečnějším hráčem týmu, ale zatím se musela soustředit hlavně na integrály.

Čísla a logické myšlení, to byla Katina silná stránka, na nich chtěla postavit svou kariéru. Získala bakalářský titul a brzy chtěla následovat Joshe na Harvard a stát se prvotřídní účetní.

Co na tom, že Margo její plány připadaly nudné. Pro Kate byly především realistické. Chtěla dokázat sobě i všem ostatním, že to, co jí bylo nabídnuto a co dostala, se v ní také dobře zúročilo.

Oči ji už začínaly pálit, a tak si na chvíli sundala brýle a zaklonila se v židli. Věděla, že má-li mozek správně fungovat, musí si čas od času odpočinout. Rozhlížela se tedy po svém pokoji. Těmi úpravami, kterými jí Templetonovi chtěli udělat radost k jejím šestnáctým narozeninám, opravdu získal. Police podél stěn byly plné knih a studijních materiálů, pod knihami se prohýbal i masivní psací stůl.

Byl to nádherný vyřezávaný Chippendale s hlubokými zásuvkami, a když za ním Kate seděla, už si pomalu připadala jako úspěšná žena.

Netoužila po křiklavých tapetách a módních záclonách. Střídmé proužky na zdech a jednoduché žaluzie jí pinč vyhovovaly. Ale protože dobře znala tetinu potřebu o někoho pečovat, vybrala si nakonec pohodlnou, temně zelenou lenošku, v níž se přece jen někdy ráda stulila s knihou v ruce.

Klepání na dveře ji vyrušilo právě, když se znovu ponořila do knih. V odpověď jen cosi zabručela.

„Kate.“ Dovnitř vešla Susan Templetonová v elegantním kašmírovém kostýmku a dala si ruce v bok. „Co já si s tebou jen počnu?“

„Už budu hotová,“ zamumlala Kate a přitom ucítila vůni tetina parfému. „Zítra je pololetí. Zkouška z matematiky.“

„Jako bys už dávno nebyla připravená.“ Susan se posadila na okraj vzorně ustlané postele a chvíli si Kate mlčky prohlížela. Ty velké hnědé a zvláštní exotické oči soustředěně zíraly přes brýle s tlustými obroučkami. Hladké tmavé vlasy měla Kate stažené do těsného culíku. A to je každý rok ještě o takový kus zkracovala, pomyslela si Susan s povzdechem. To její štíhlé tělo se v šedém domácím úboru téměř ztrácelo. Kate sledovala tetin upřený pohled, našpulila rty a zamračila se.

„Pokud sis nestačila všimnout, Kate,“ začala Susan, „do Vánoc zbývá deset dnů.“

„Hmm. Budou pololetní zkoušky.“

„A je šest hodin večer.“

„S večerí na mě nečekejte. Musím ještě něco dodělat.“

„Kate,“ Susan vstala a sundala dívce brýle z očí. „Josh je doma z koleje. Celá rodina na tebe čeká, abychom společně ozdobili stromeček.“

„Ach.“ Kate se s mrkáním snažila odtrhnout od svých vzorečků. „Promiň, já zapomněla. Ale jestli zítra prolítnu...“

„To se tobě přece nemůže stát. Neboj se.“

Kate se usmála a protáhla se v ramenou. „Tak dobře, chvíli si snad můžu dát pohov. Aspoň pro tentokrát.“

„Budeme poctěni.“ Susan položila brýle na stůl. „A vezmi si něco na nohy, Kate.“

„Dobře. Hned přijdu.“

„Nikdy bych nevěřila, že to někomu ze svých dětí budu muset říct, ale...“ Susan se na odchodu ještě otočila, „jestli znova otevřeš některou z těch knih, Kate, bude zle!“

„Ano, madam.“ Kate přešla k prádelníku a vzala si jeden pár z úhledné hromádky ponožek. Dole pod nimi schovávala činky, které jí ale s nabíráním váhy pramálo pomáhaly. Potom si vzala aspirin, aby zaplašila počínající bolest hlavy.

„Už je nejvyšší čas,“ řekla jí Margo, když se setkaly nahoře na schodech. „Josh se strýčkem už začali rozvěšovat žárovičky.“

„To může trvat celé hodiny. Vždyť víš, jak se rádi dohadují, jestli se mají omotávat po směru, nebo proti směru hodinových ručiček.“ Kate ale náhle naklonila hlavu a podezíravě si Margo prohlédla. „Proč jste se všechny vlastně tak nastrojily?“

„Prostě máme jen sváteční náladu,“ odpověděla Margo a uhladila si rudé šaty s hlubokým výstřihem. Vysoké podpatky si ale obula hlavně proto, aby Joshovi mohla předvést svoje nohy. „Prostě jen nechci zdobit stromek v hadrech.“

„To já se zas aspoň budu cítit pohodlně.“ Kate zavětrila jako pes. „Tys ale sebrala tetě Susie parfém!“

„Nesebrala, ona mi ho sama nabídla.“

„Hej, vy dvě,“ zvolala Laura dole pod schody, „hodláte se tam hádat celý večer?“

„My se nehádáme, my si jen navzájem chválíme róbu,“ ušklíbla se Kate.

„Tatka s Joshem už si to s lucerničkami asi promysleli,“ řekla a pohlédla přes halu směrem k salonu. „Teď si zapálili doutník.“

„Josh taky kouří doutník?“ zaškaredila se Kate při té představě.

„To víš, už je to mladý pán z Harvardu,“ řekla Laura s přehnaným novoanglickým přízvukem. „Ale ty máš pod očima kruhy.“

„A ty zase hvězdičky,“ kontrovala Kate, „a taky jsi děsně nastrojená. O co jde?“

„Později se má stavit Peter,“ odpověděla a obrátila se k zrcadlu, aby zkontrolovala své smetanové úpletové šaty. „Jenom na hodinku nebo tak. Ale už se nemůžu dočkat prázdnin. Ještě pár zkoušek a pak svoboda!“ Laura se s rozzářenou tváří obrátila zpět k přítelkyním. „To budou nejkrásnější zimní prázdniny v mém životě. Tuším, že mě Peter požádá o ruku.“

„Cože!“ vykřikla Kate dřív, než ji Laura mohla umlčet.

„Tiše.“ Laura k nim pospíchala zpátky přes modrobíle dlážděnou halu. „Nechci, aby se to mamka s tatškou dozvěděli. Ještě ne.“

„Lauro, nemůžeš přece vážně uvažovat o tom, že si vezmeš Petera Ridgewaye. Sotva ho znáš a je ti teprv sedmnáct.“ Margo mohla vyjmenovat ještě tisíc dalších důvodů proti.

„Za pár týdnů mi bude osmnáct a stejně si tím zatím nejsem jistá. Slibte mi, že to nikomu neřeknete.“

„Ale jistě.“ Kate ztěžka dosedla na poslední schod. „Ale neuděláš žádnou hloupost, že ne?“

„Copak jsem někdy nějakou udělala?“ usmála se Laura a poplácala Kate po ruce. „Tak už pojd'te dovnitř.“

„Co na něm jenom vidíš?“ zamumlala Kate, když Laura odešla. „Je starý.“

„Je mu sedmadvacet,“ opravila ji Margo ustaraně. „Vypadá dobře, zachází s ní jako s princeznou a má...“ chvíli hledala slova, „vybrané chování.“

„No jo, ale...“

„Šš.“ Margo zahlédla svou matku, která se blížila chodbou s vozíkem plným horké čokolády. „Nebudeme kazit dnešní večer, promluvíme si později.“

Ann Sullivanová se při pohledu na svou dceru jemně zamračila. „Neměly to být šaty na Štědrý večer, Margo?“

„Jenže já mám sváteční náladu už dnes, mami. Ukaž, já to vezmu.“

Ann nespokojeně sledovala, jak Margo odváží stolek do salonu. Pak se obrátila ke Kate. „Zase jste si přepínala oči, slečno. Máte je celé nateklé. Musíte si je pak chvíli zklidnit plátkem okurky. A kde máte trepky?“

„Ve skříni.“ Kate bylo jasné, že hospodyně musí trochu hudrovat, a rychle ji vzala pod paží. „Tak už pojd', Annie, a nezlob se. Dneska se strojí stromeček. Vzpomínáš, jak jsme spolu kdysi vyráběly ty andělíčky?“

„Jak bych mohla zapomenout na ten nepořádek, co jste kolem sebe nadělaly... A jak vás pan Josh škádlil a jak ukousal hlavičky perníkovým panáčkům paní Williamsové...“ Ann pohladila Kate po čele. „Jak jste ale vyrostly. Ty časy a ty malé holčičky mi opravdu scházejí.“

„My vždycky budeme tvoje holčičky, Annie,“ řekla Kate, ale to už vstoupily do salonu. Kate se musela usmát. Strom, dobře pět metrů vysoký, už zářil. Stál před vysokými okny a všude kolem se povalovaly krabice s ozdobami. V krbu plápolal mírný oheň. Místnost překypovala vůní jabloňového a smrkového dřeva.

Jak jen ten dům milovala, pomyslela si Kate. Vánoční výzdoba pokojů už byla téměř dokončena. Stříbrné mísy s ananase, pozlacené truhlíky s vánočními hvězdami ve všech oknech, svíce, porcelánoví andělci a na stole postavička Santa Klause ještě z viktoriánských časů.

Vzpomněla si na své první Vánoce v tomhle domě, jak byla oslněna tou nádherou a jak to všudypřítomné teplo zklidnilo bolest v jejím srdci.

A teď už tu žije půl života a všechny tradice tohoto domu přijala za své.

Chtěla zastavit čas. Zachytit tu nádhernou chvíli a navždy se dívat, jak odlesky ohně tančí na tváři tety Susie, která se směje na strýčka, a jak on ji na oplátku bere za ruku. Takový dokonalý pár – křehká žena a štíhlý, elegantní muž.

Odněkud potichu zněly koledy. Laura klečela u krabice se skleněnými ozdobami, Margo nalévala čokoládu a ještě stačila flirtovat s Joshem. Ten stál na žebříku, smál se a světla se mu odrážela v měděných vlasech.

V tom pokoji plném jasu a třpytu se jí zdáli všichni tak dokonalí. Byli to její lidé.

„Nejsou krásní, Annie?“

„Jsou. A vy taky, slečno.“

Tak moc zase ne, napadlo Kate, když vstoupila do pokoje.

„Tady je moje Katie,“ zvolal Thomas. „Tak jsi přece odložila ty knihy?“

„Když ty se dokážeš na jeden večer odtrhnout od telefonu, můžu já taky nechat učení.“

„Takže dneska žádná práce, ano?“ mrkl na ni spiklenecky strýc. „Myslím, že se hotel beze mě jeden večer docela dobře obejde.“

„Ale ne tak dobře, jako když jste s tetou u toho.“

Margo podávala Kate šálek s čokoládou a povytáhla obočí. „Tady si chce někdo šplhnout. Že bys už zatoužila po jiném dárku, než po tom pitomém počítači?“

„Počítače jsou už dneska nutné v každém podniku, že ano, strýčku?“

„Nemůžeme bez nich žít. Ale stejně jsem rád, že už brzy nastoupí vaše generace. Nemám je totiž vůbec rád.“

„Proč by ses měl ale namáhat, když za tebe spoustu práce udělá stroj?“ vložil se do věci Josh.

„Promluvil pan Pohodlný,“ odfrkla si Margo. „Aby ses náhodou nemusel učit pracovat. No, jen si představte, že by Joshua Conway Templeton, dědic celého podniku, něco užitečného uměl.“

„Tak hele, komteso...“

„Přestaňte,“ zarazila Susan Joshe mávnutím ruky. „Dnes žádné dohady o práci. Margo, ty pěkně podej Joshovi ozdoby, Kate s Annie si vezmou tuhle část stromku a my s Laurou začneme z druhé strany.“

„Ale co já?“ ozval se Thomas.

„Ty budeš zkrátka dělat to, co umíš nejlíp, miláčku. Dohlížet na nás.“

Ale nezůstalo jen při pouhém věšení ozdob. Ke všem drobnostem se vázaly různé historky. Byl tu dřevěný skřítek, kterého jednou Margo hodila po Joshovi, skleněná hvězdička, o níž Laura uvěřila, že ji pro ni Thomas utrhl na nebi. Byl tu věnec – první a poslední Katin pokus něco ušít a také sbírka vzácných ozdob, které teta Susie přivezla z různých koutů světa.

Když skončili, zadrželi dech a strýček stromek znovu rozsvítil. Místnost se naplnila září a kouzlem Vánoc.

„Ten je nádherný, je vždycky tak nádherný,“ vzdychla Kate a vsunula Lauře ruku do dlaně.

Pozdě v noci, když nemohla usnout, vyšla Kate ze svého pokoje a vplížila se znovu do salonu. Položila se na koberec před stromkem a pozorovala tanec světél.

Ráda naslouchala zvukům jejich domu, tikotu hodin, lupání dřeva, praskotu ohně v krbu nebo bušení deště do okenních tabulí.

Její nervy rozjitřené před zítřejší zkouškou se tím zklidnily. Věděla, že všichni už jsou dávno ve svých postelích. Už před notnou chvílí zaslechla, jak se Laura vrátila z projížďky s Peterem a o něco později i Josh z nějaké schůzky. Její svět se zdál být docela v pořádku.

„Jestli ponocuješ kvůli Santa Klausovi, tak to se asi načekáš.“ Do salonu vešla jen tak bosky Margo a usadila se vedle Kate. „Neříkej, že jsi tak posedlá tím pitomým testem z matiky.“

„Vždyť je pololetní. Kdyby ses taky trochu starala o ten svůj, nemusela jsi prolézat se samými trojkami.“

„Škola se prostě jen musí nějak přestát,“ řekla Margo a sáhla si do županu pro krabičku cigaret. Teď, když všichni spali, mohla si konečně v klidu zapálit. „Věřila bys tomu, že Josh chodí s tou šilhavou Leou McNeeovou?“

„Vždyť nešilhá, Margo. A má pěknou postavu.“

Margo vyfrkla cigaretový kouř. Každý, kdo má oči, musí přece vidět, že Lea je ve srovnání s ní jen poloviční ženská. „Chodí s ní jen proto, že se tak parádí.“

„A proč ti na tom tak záleží?“

„Nezáleží,“ odsekla Margo, ale trochu posmutněla. „Já jen, že je to tak... obyčejné. Taková já nikdy nebudu.“

Kate se na Margo s úsměvem zadívala. I v té modré flanelové košili a s rozčuchanými vlasy vypadala tak skvěle a výjimečně. „Tebe rozhodně nikdo nemůže nařknout, že jsi obyčejná, zlato. Nespořádaná, drzá, záludná, protivná, to jistě, ale nikdy ne obyčejná.“

Margo se zazubila. „Na tebe se stejně můžu vždycky spolehnout. Ale když jsme u té obyčejnosti, jak moc myslíš, že je Laura zabouchnutá do Petera Ridgewaye?“

„To nevím.“ Kate si skousla spodní ret. „Je zasněná už od chvíle, kdy ho sem strýček Tommy přivedl. Kéž by ho nechal radši řídit Templeton v Chicagu...“ Pak pokrčila rameny. „Ale v hotelech se nejspíš vyzná, to by ho Templetonovi jinak nepovýšili.“

„Vedení hotelu s tím nemá co dělat. Teta se strýcem mají tisíce manažerů po celém světě, ale jen tenhle si dává rande s Laurou. Kate, co když si ho vážně vezme?“

„Hm.“ Kate ztěžka vzdychla. „Bude to na celý život. Bože, já vůbec nechápu, že by se někdo chtěl nechat takhle uvázat.“

„Já taky ne.“ Margo zamáčkla cigaretu a položila se na záda. „Já jsem rozhodnutá udělat díru do světa.“

„Já taky.“

Margo po Kate hodila okem. „V účetnictví? To bude spíš jen malá trhlina, ne?“

„Každý si to udělá po svém. Za rok touhle dobou už budu na vysoké.“

Margo se otrásla. „Jaká úděsná představa.“

„Ty tam ale budeš taky, jestli teda nepropadneš.“

„Ještě uvidíme.“ Vysokou školu Margo právě v plánu neměla. „Radši najdeme Seraphinin poklad a pojedem se podívat na všechna ta místa, o kterých jsme mluvily. Chci vidět Paříž, Řím, Miláno, Londýn a taky Řecko, dokud jsem ještě mladá.“

„To jsou krásná města.“ Kate už v Evropě byla s Templetonovými, a Margo mohla jet také, kdyby jí to matka byla dovolila. „Už tě vidím, jak si vezmeš nějakého zazobaného chlapíka, a když ho vyždímeš, začneš zase znova od začátku.“

„To není špatná představa.“ Margo se s pobaveným úsměvem protáhla. „Ale radši bych byla sama bohatá a měla na výběr celý zástup milenců.“ Vtom zaslechla kroky v hale a s leknutím schovala popelník pod cíp županu. „Lauro,“ vydechla úlevně. „Tys mě ale vyděsila.“

„Promiň, nemůžu spát.“

„Tak to vítej do klubu,“ prohodila Kate. „Právě plánujeme budoucnost.“

„Ach.“ Laura si s tajuplným úsměvem klekla na koberec. „To je hezké.“

„Počkat.“ Margo uchopila Lauru za bradu a zpytavým pohledem jí pátrala ve tváři. Po chvilce vydechla. „Fajn, nedělala jsi to s ním.“

Laura se zarděla a Marginu ruku odstrčila. „No jistě že ne. Peter by mě k tomu taky nikdy nenutil.“

„Jak jsi to uhodla?“ vyzvídala Kate.

„To se prostě pozná. A já si nemyslím, že bys s Peterem měla spát, ale jestli o té svatbě vážně uvažuješ, měla bys ho přece jen nejdřív vyzkoušet.“

„Sex přece není jako pár bot,“ zamumlala Laura.

„Ale ty přece taky musí dobře padnout.“

„Až se s někým poprvé pomiluju, bude to s mým manželem o svatební noci. Tak si to totiž přeju.“

„Och, jakou má v hlase templetonovskou ostrost.“ Kate se zasmála a zatahala Lauru za loknu nad uchem. „Neposlouchej Margo, Lauro. Pro tu je sex to samé co spása.“

Margo si zapálila další cigaretu. „Moc ráda bych věděla, co je lepší.“

„Láska,“ prohlásila Laura.

„Úspěch,“ řekla Kate téměř současně.

„Tak to bychom měly. Margo se stane sexuálním otrokem, ty budeš hledat lásku a já se budu honit za úspěchem. To jsme tedy pěkná partička.“

„Já už zamilovaná jsem,“ zašeptala Laura. „A toužím po někom, kdo by měl rád zase mě a moje děti. Chci pro ně budovat domov a šťastný život. Chci večer usínat vedle někoho, komu můžu věřit a na koho se můžu spolehnout.“

„To já bych radši usínala vedle někoho, kdo mě rozpálí,“ zahihňala se Margo. „Dělám si legraci. Já chci spíš něco vidět a někým se stát. Chci mít jistotu, že na mě každý den čeká něco vzrušujícího.“

Kale si položila bradu na kolena. „Já se chci cítit úplně,“ řekla pak tiše. „Přeju si, aby mi všechno vycházelo tak, jak má. Abych každé ráno věděla, co a jak budu dělat dál. Chci být nejlepší v tom, co dělám, a nepromarnit ani chvilku. To bych si jinak připadala, že žiju špatně.“

Sama sebe tím proslovem překvapila. Hlas se jí zlomil. „Bože, asi budu pěkně přetažená.“ Oči ji pálily, a tak si je tvrdě promnula. „Musím do postele. Zítra mě čeká ten test.“

„To je pro tebe jako nic,“ řekla Laura a také vstala, „pořád se tolik nestrachuj.“

„Profesionální špti se musí strachovat,“ dodala Margo, ale vstala a smířlivě poplácala Kate po ruce. „Jdem se trochu vyspat.“

Kate se ještě zastavila na prahu a ohlédla se zpátky na vánoční stromek. S úlekem zjistila, že určitá její část si přeje zachovat tu chvíli navždycky. Nikdy se nemuset bát, co přinese zítřek nebo další dny. Nikdy nemuset přemýšlet o úspěchu a prohrách nebo o změně.

Ale změna se blížila, uvědomila si Kate. Cítila ji ve skelném Lauřině pohledu i v pronikavých očích Margo Sullivanové. Kate za sebou zhasla. Nic se nedá zachytit, pochopila, je lépe být připravena.

Kapitola druhá

Své dny i noci trávila prací. Nezbyvalo jí, než ten čas nějak přestát. Poprvé v životě měla dojem, že nemá nikoho, s kým by mohla mluvit. Kdykoli zatoužila sáhnout po sluchátku a zavolat do Templetonovic domu, musela se s velkým úsilím ovládnout.

Nemohla prostě tuhle mizérii – tyhle své běsy – vychrlit na lidi, kteří ji milovali. Určitě by ji v tom nenechali, ale tuhle věc musela prostě zvládnout sama. Doufala, že ji schová někam do temných zákoutí své mysli, že si zvykne a už ji nebude muset stále převracet a zkoumat ze všech stran.

Považovala se za praktickou, inteligentní a silnou ženu. Vlastně vůbec nechápala, jak by někdo mohl mít tu poslední vlastnost bez dvou předchozích.

Až dosud plynul její život přesně, jak si přála. Její kariéra směřovala bezpečně a přiměřeným tempem vzhůru. Ve firmě Bittle a spol. měla Kate pověst rozumné, pracovité účetní, která bez problémů zvládne i velmi složitou agendu. Kate očekávala, že jí brzy bude nabídnuto, aby se stala partnerem firmy. Tím by zdolala další příčku na žebříčku svých osobních úspěchů.

Milovala svou rodinu. Její členy považovala zároveň za své nejlepší přátele. Vyrostla v tom nádherném domě na útesech a neexistovalo nic, co by pro tetu Susie a strýce Tommyho neudělala. A proto si musela nechat pro sebe to, co se před týdnem o svém otci dověděla.

Nemohla se jich na nic vyptávat, třebaže ji otázky uvnitř pálily jako uhlíky. Nemohla se svěřit Lauře ani Margo, třebaže se s nimi vždycky o všechno dělila. Tuhle myšlenku chtěla potlačit, ignorovat, vymazat z paměti. Věřila, že to tak pro všechny bude nejlepší.

Kate se až dosud snažila žít tak, aby na ni její rodina mohla být pyšná. Teď byla rozhodnutá dokázat jim ještě víc. Jen díky nim se přece dostala tam, kde je. Chtěla dál tvrdě pracovat a neohlížet se za sebe.

Výpravu za pokladem by jindy považovala spíše za vybočení z každodenní rutiny, ale protože šlo o Seraphinin poklad a zúčastnit se měly kromě Margo a Laury i Lauřiny dcerky, jednalo se dokonce spíš o výpravu s jistým posláním.

Legenda o Seraphině, nešťastné dívce, která se vrhla z útesů, protože nemohla žít bez své skutečné lásky, je všechny tři celý život fascinovala. Krásná Španělka se na pobřeží tajně schází se svým milovaným Felipem, který pak odchází bojovat proti Američanům, aby si její ruku zasloužil. A když se z bitvy nevrátí, Seraphina, přemožená žalem, vyjde na útesy ještě jednou. Stojí na samém okraji světa a pak se střemhlav vrhá do moře.

Romantika a tajuplnost toho příběhu se jim vždycky zdála neodolatelná. A možnost najít věno, které Seraphina před smrtí kdesi na útesech ukryla, představovala další výzvu.

Téměř každou neděli chodila Kate na ta místa vyzbrojená lopatou nebo detektorem kovů. Od toho rána, co Margo našla jeden zlatý dublon, se tu všechny tři pravidelně scházely a pokračovaly v pátrání. Anebo možná jen proto, aby mohly být více spolu.

Blížil se květen a Kate se po stresech kolem daňové uzávěrky patnáctého dubna nemohla dočkat slunce. Věděla, že jí čerstvý vzduch prospěje, jako jí pomáhala její práce, a že dokáže na chvíli zapomenout na složku ukrytou ve své kanceláři. Spis, který se týkal jejího otce. Dnes nechtěla myslet na to, zda udělala dobře, že si na případ starý dvacet let najala detektiva.

Lopotila se tedy s detektorem a snažila se zatím celou věc odsunout z mysli, alespoň dokud detektivova zpráva nebude úplná.

Vánek jí čechral krátké černé vlasy. Plet měla lehce snědou, pozůstatek po italských předcích své matky, ale Margo tvrdila, že je stejně úřednická bledule. Ale to pár hodin na slunci určitě spraví.

Kate také za posledních pár dní trochu zhubla, ale to hodlala rychle napravit. O zakulacení svých tvarů se ostatně snažila po celý život.

Nebyla vysoká a skvěle stavěná jako Margo, ani tak jemná a křehká jako Laura. Vždycky si připadala průměrná, obyčejná a

kostnatá, s hranatým obličejem, který podle ní dobře pasoval k hranatému tělu.

Kdysi toužila mít dolíčky ve tvářích, roztomilé pihy nebo třeba temně zelené oči místo obvykle hnědých, ale byla příliš praktická, aby na takových přáních dlouho lpěla.

Měla přece dobrou hlavu a uměla počítat, a to jí nakonec k úspěchu stačilo.

Natáhla se po láhvi s limonádou, kterou jim na výlet poslala Ann Sullivanová a zhluboka se napila. Pak se rozhodla vyhubovat Margo: „To tam hodláš celé odpoledne jen tak sedět, zatímco my pracujeme?“

Margo Sullivan Templetonová se na kameni rozkošnický protáhla a pak si poplácala své ploché břicho. „My dva jsme dneska nějak unavení.“

Kate si odfrkla. „Od té doby, co víš, že jsi těhotná, toho využíváš jako výmluvu k nicnedělání.“

Margo se zářivě usmála a pohodila svými blond vlasy. „Josh nechce, abych se přepínala.“

„To opakuješ pořád dokola,“ zabručela Kate.

„To si piš,“ řekla Margo zasněně a natáhla si ty své úžasné dlouhé nohy v červených legínách. „Když on je tak sladký a pozorný... Ježíši, Kate, vždyť my spolu čekáme dítě!“

Pomyšlení, že dva z jejích nejbližších jsou do sebe tak zamilovaní a založili rodinu, Kate hrála u srdce. Přesto zůstávala věrná tradici a nezapomínala Margo neustále peskovat. „Aspoň bys mohla vypadat ztrhaně, po ránu zvracet a čas od času omdlít.“

„Nikdy v životě jsem se necítila líp.“ A protože to byla pravda, Margo vstala a chopila se detektoru. „I přestat kouřit bylo mnohem snazší, než jsem si myslela. V životě by mě nenapadlo, že se budu chtít stát matkou, a teď nemyslím na nic jiného.“

„Bude z tebe určitě báječná mamka,“ zamumlala Kate, „uvidíš.“

„Jasně že bude,“ potvrdila Margo s pohledem upřeným na Lauru a její dvě dcerky, které se opodál se smíchem vrtaly v hlíně. „Vždyť támhle mám taky dokonalý příklad. Ten minulý rok pro ni byl právě peklo, ale ona ani na chvíli nezakolísala.“

„Zanedbávaná a podváděná manželka a pak rozvod,“ zašeptala Kate, aby ji Laura neslyšela. „Žádná legrace. To holky a obchod ji udržely nad vodou.“

„Hm. Ale když už jsme u toho obchodu...“ Margo se na chvíli o detektor jen tak opřela, „... jestli se dá usuzovat podle posledních několika týdnů, můžeme si dovolit najmout nějakou výpomoc. Až se děčko narodí, nebudu v Pretenses už trávit deset dvanáct hodin denně jako doted’.“

Kate, která vždycky bedlivě střežila jejich výdaje, se zamračila. Butik s luxusním zbožím z druhé ruky, který si před časem otevřely na Cannery Row, byl sice hlavně Marginou a Lauřinou doménou, ale Kate pro něj jako třetí z partnerů spravovala účty, kdykoli jí to čas dovolil.

„To bude ještě chvíli trvat, víc než šest měsíců, a pak, to právě začne doba dovolených, můžeme o nějaké sezónní výpomoci začít uvažovat.“

„Obchod prosperuje mnohem líp, než jsme čekaly. Nemyslíš, že je na čas trochu zvolnit?“ řekla Margo s povzdechem a vrátila detektor Kate.

„Ne.“ Kate detektor znovu zapnula. „Ještě nemáme otevřeno ani celý rok. Jakmile někoho najmeš, musíš se postarat o jeho sociální zabezpečení...“

„Ano, ale...“

„Když bude potřeba, můžu vám o sobotách pomáhat já, a taky si mám vzít brzy dovolenou.“ Práce, práce a žádné přemýšlení, opakovala si Kate v duchu. „Můžu zaskočit několik celých víkendů.“

„Kate, ale dovolená znamená třeba písečné pláže, výlet do Evropy nebo milostnou aférku – ne novou práci v obchodě.“

Kate jen povytáhla obočí.

„Aha já jsem zapomněla s kým mluvím, tohle je přece nefalšovaná ukázka ženy ,samá práce, žádná zábava‘,“ zasmála se Margo.

„Aspoň nějaká protiváha k tobě – ty jsi zase jen samá zábava. Jako třetinový vlastník Pretenses bych si každopádně ráda ohlíдела svoje investice.“ Kate zaklela a nakopla hroudu hlíny. „Kruci, proč tady není ani pitomý víčko od láhve, aby to zapípalo a trochu nás pobavilo?“

„Není ti nic?“ Margo přimhouřila oči a naklonila se bliž ke Katině tváři. „Vypadáš nějak ztahaně.“ Naštvaně a zlomeně, dodala v duchu. „Kdybych tě líp neznala musela bych si myslet, že jsi těhotná ty.“

„A to by musel být zázrak, protože jsem se s nikým nemilovala snad celé století.“

„A proto jsi taky nejspíš tak popudlivá,“ poznamenala Margo, ale nesmála se. „Vážně, Kate, co se stalo?“

Chtěla to říct, chtěla si tam na místě vylít srdce a určitě by se jí dostalo podpory a útěchy. Ale je to jen její problém, připomněla si.

„Nic.“ Kate sklopila oči. „Jen že musím všechno oddřít sama, zatímco ty si tady pózuješ jako pro nějaký časopis pro nastávající matky.“ Kate si procvičila ramena. „Potřebuju přestávku.“

„Fajn. Stejně mám hlad. Tak se podíváme, co nám mamka zabalila.“ Margo otevřela tašku s jídlem a vydechla: „Páni, smažené kuře!“

Kate nahlédla dovnitř a pookřála. Kuře od paní Williamsové zahánělo všechny bolesti. „Josh už je zpátky z Londýna?“ zeptala se ještě.

„Hmm,“ vychutnávala Margo rozkošnický svoje sousta. „Zítra přijede. V londýnském Templetonu se trochu představuje, a tak nám odtamtud přiveze něco do obchodu. Aspoň mi tím ušetří jednu cestu.“

„Pamatuju si, jak ses nemohla dočkat, až zase naskočíš do letadla.“

„To bylo předtím,“ řekla Margo, „a teď je teď.“ Pak ale mávla rukou. „Málem bych zapomněla... Příští sobotu večer pořádáme party. Koktejly, bufet. Tak určitě přijď.“

Kate sebou trhla. „A to se musím zase vyfintit?“

„Jasně. Přijde spousta zákazníků. Pár vyšších úředníků z hotelu a Byron De Witt.“

Kate ohrnula rty, vypnula přístroj a natáhla se po kuřecím stehnu. „Ten se mi nelíbí.“

„Jasně,“ poznamenala Margo suše, „je úžasný, okouzlující, inteligentní a zcestovalý. Spousta důvodů, proč ho nemít rád.“

„Jenže on o sobě ví, že je úžasný...“

„A to tě znervózňuje. Zastal za Joshe tolik práce a taky napravil to, co Peter Ridgeway pokazil.“

Margo se zarazila a pohlédla směrem k Lauře. Peter byl její bývalý manžel a otec jejích dětí, a ať si o něm myslela, co chtěla, před Ali a Kaylou by ho nikdy nekritizovala.

„Oblékni se slušně.“

„Vždycky se oblékám slušně. Hej!“ zavolala Kate a dívala se, jak holčičky zvedly své pěkné blond hlavičky. „Máme tu kuře od paní Williamsové a Margo ho sní celé sama!“

Děvčata se s křikem rozběhla vzhůru na piknik. Laura přišla za nimi a se zkříženýma nohama se posadila vedle Margo. Dívala se, jak se její dcerky hašteří o určitou porci kuřete. Ali zvítězila, no jistě. Byla starší a poslední dobou i náročnější. Laura si musela připomenout, že rozvod nebyl pro desetiletou dívku nic snadného. „Ali, prosím tě, naliž trochu limonády i Kayle.“

Ali na chvíli zaváhala, chystala se odmítnout, jak bylo poslední dobou obvyklé, ale nakonec pokrčila rameny a nalila také sestře.

„Nic jsme nenašly,“ postěžovala si za chvíli, „je to nuda.“

„Vážně?“ divila se Margo a vybrala si z krabice kostku sýra. „Pro mě je zábava už to, že tu jsme všichni spolu a můžu vás pozorovat.“

„No...“ Cokoli Margo řekla, brala Ali jako evangelium. Margo byla báječná a jiná než ostatní. Margo utekla v osmnácti do Hollywoodu, pak žila v Evropě a zapletla se do úžasných skandálů. Nic tak obyčejného a ošklivého jako manželství a rozvod. „Tak trochu legrace to je, ale mohly bychom najít víc mincí.“

„Trpělivost,“ řekla Kate a ťukla Ali po bradě, „růže přináší. Pomysli, co by se stalo, kdyby to třeba Alexandr Graham Bell vzdal dřív, než se poprvé dovolal? Nebo kdyby Indiana Jones nevyjel na poslední křížáckou výpravu?“

„Nebo kdyby Armani nesešil první šev?“ přidala se Margo a vysloužila si bujarý řehot.

„Nebo kdyby Star Trek neletěl tam, kde předtím nikdo nebyl?“ doplnila Laura.

„No, snad. Teto Margo, můžeme znova vidět ten zlatý dublon?“

Margo sáhla do kapsy a vytáhla starou španělskou minci, kterou si zvykla brát na tyhle výpravy s sebou. Ali po ní chňapla a nechala sestru dívat se přes rameno.

„Jak se krásně leskne,“ vydechla Kayla. „Můžu natrhat květiny pro Seraphinu?“

„Jistě,“ souhlasila Laura a políbila dceru na temeno hlavy. „Ale nechod' je dolů házet beze mě.“

„Nepůjdu. To přece vždycky děláme spolu.“

„Pomůžu jí s tím,“ řekla Ali a vrátila tetě minci. Když pak vstala, náhle stáhla rty. „Seraphina byla pěkně hloupá, že tam skočila jen

proto, že si nemohla vzít Felipa. Manželství je stejně na nic.“ Pak si ale vzpomněla na Margo a začervenala se.

„Někdy,“ vysvětlovala Laura tichým hlasem, „je manželství báječné, dobré a pevné. A jindy zas není dost dobré a dost pevné. Ale máš pravdu, Ali, Seraphina tam neměla skákat. Tím se připravila o všechny ty možnosti, které jí život ještě mohl nabídnout. Je mi jí kvůli tomu moc a moc líto.“ Laura pozorovala Alison, jak s hlavou svěšenou pomalu odchází. „Je tak zklamaná a rozzlobená...“

„Ona se přes to dostane,“ řekla Kate a povzbudivě Lauře stiskla ruku. „Děláš to správně.“

„Už tři měsíce se s Peterem neviděly. Ani se neobtěžoval jim zavolat.“

„Ty děláš všechno správně,“ opakovala Kate, „a za toho mizeru přece nemůžeš. Ali ví, že to není tvoje vina, uvnitř to dobře ví.“

„To doufám.“ Laura trhla rameny a vzala si kousek kuřete. „Kayla se pořád z něčeho raduje a Ali je tak skleslá. Myslím, že je to dokonalý příklad toho, jak se dvě děti, vychované ve stejném domě stejnými lidmi, můžou vyvíjet odlišně.“

Kate se obrátil žaludek.

„Máš pravdu,“ řekla Margo, „ale i tak jsme všechny krásné. Tedy...“ usmála se na Kate, „většina z nás.“

„Proto vám taky sním poslední kousek kuřete,“ odpověděla Kate, ale nejdřív si vzala několik zažívacích tabletek. Pomáhaly jí vždycky, když neměla na jídlo ani pomyšlení. Pálení pod hrudní kostí pominula jako projev nervozity. „Říkala jsem Margo, že můžu o sobotách zaskočit v obchodě.“

„Fajn, nějakou výpomoc bychom potřebovaly. Minulou sobotu tam byl hotový blázinec, a to i Margo pracovala čtyři hodiny.“

„Já můžu přijít třeba na celý den.“

„Skvělé.“ Margo si utrhla několik lesklých bobulek hroznového vína. „To zas budeš celou dobu hledat chyby v účtech.“

„Kdybyste je nedělaly, nemusela bych je hledat...“ Pak významně mávla rukou. „Ale tentokrát zůstanu u pultu a vsadím dvacet babek, že toho do zavíračky prodám mnohem víc než ty.“

„To leda ve snu, Powellová.“

V pondělí ráno už neměla Kate na sny nebo hledání pokladu ani pomyšlení. V devět hodin už seděla za svým stolem s třetím šálkem kávy u lokte, počítač hučel a Kate usilovně pracovala pro firmu Bittle

a spol. Svě tmavomodré sako si jako obvykle pověsila na opěradlo židle a rukávy sněhobílé košile měla vyhrnuté.

Na schůzku s klientem v jedenáct hodin půjde zase vzorně upravená, ale teď tu byla sama se svými čísly, a takhle to měla nejraději.

Vždy ji fascinovalo, jak se jí čísla roztančila před očima a pak poslušně zapadla na své místo. Tok úrokových sazeb pro ni měl své kouzlo a pak tu byla jistá moc, kterou jí dávala schopnost lidem poradit jak nejlépe ochránit svoje těžce nabyté úspory.

Ale vždycky tak těžce nabyté nebyly, napadlo Kate s nelibostí, když na zelené obrazovce počítače studovala jeden z účtů. Hodně klientů získalo peníze tím nejstarším možným způsobem – jednoduše je zdědili.

Už při té myšlence se jí udělalo nevolno. Promluvil to z ní snad její otec, že závidí lidem, kteří zdědili bohatství? Zhluboka se nadechla a rukou si promnula ztuhlé místo na zátylku. Musí s tím konečně přestat! Už vidí duchy za každou svou myšlenkou.

To byla její práce – udílet rady, ochraňovat a zajistit, aby všechny účty u společnosti Bittle byly dobře spravovány. Nejenže klientům jejich majetky nezáviděla, ale spolupracovala s právníky, pojišťovány a analytiky, aby všem poskytla co nejlepší krátkodobé i dlouhodobé poradenství.

Aby si trochu vylepšila náladu, rozhodla se zalistovat si v účtech Sadařství a zahradnictví. Za těch osmnáct měsíců, co se ujala konta téhle firmy, mohla sledovat, jak pozvolna, ale jistě tuční. Výplatní listina se jim sice také rozrostla, ale díky dobrým obchodům si to mohli dovolit. Zdravotní pojištění a zaměstnanecké výhody sice částečně ukrajovaly ze zisku, ale Kate, jako žena vychovaná v domě Templetonů, pevně věřila, že o úspěch se má podnik vždy podělit s těmi, kteří mu k němu pomohli.

„Dobrý rok na sázení buganvílií,“ řekla si polohlasem a poznamenala k účtu, že navrhuje přesunout část příjmů na daňově nezatížené úvazky.

„Moc ti to sluší, když spřádáš intriky.“

Kate vzhlédla a nové údaje zároveň automaticky uložila do paměti počítače. „Ahoj, Rogere.“

Roger Thornhill se ležérně opíral o dveře. Byl to vysoký snědý muž, jehož klasické rysy připomínaly Garyho Granta v těch

nejlepších letech. Šedé, ručně šité sako zdůrazňovalo jeho široká ramena. Na tváři měl stále oslnivý úsměv, jeho temně modré oči se vpalovaly do každé ženské tváře a jeho sametový baryton plynul jako rozehřátý med.

Snad právě proto ho Kate nemohla vystát. Jen pouhou shodou okolností byl Roger zároveň jejím protikandidátem na partnerství ve firmě.

„Mělas otevřeno,“ poznamenal a bez pozvání vešel. „Napadlo mě, že sis dala chvíli pauzu.“

„Mám ráda, když jsou dveře otevřené.“

Znovu se tak zářivě usmál a usedl na okraj Katina stolu. „Právě jsem se vrátil z Nevisu. Pár týdnů na ostrovech po uzávěrci člověka skvěle osvěží.“ Zahledl se jí do tváře. „Ale ty jsi měla jet se mnou.“

„Rogere, ty víš, že bych s tebou nešla ani na večeri, a klidně řekneš, že jsem s tebou měla čtrnáct dní flirtovat někde v písku na pláži?“

„Naděje umírá poslední.“ Vytáhl ze stojánku jednu z Katiných čerstvě ostrouhaných tužek a chvíli si s ní pohrával. Věděl, že v téhle kanceláři má všechno své přesně vymezené místo. Všímavý, ambiciózní Roger už o Kate věděl ledacos a uměl toho dobře využít.

Uměl využít i svého šarmu. „Já bych byl prostě rád, kdybychom se zase víc poznali mimo kancelář. Kruci, Kate, vždyť už to jsou skoro dva roky.“

Záměrně povytáhla obočí. „Dva roky odkdy?“

„Dobrá. Dva roky od chvíle, kdy jsem všechno tak pokazil.“ Položil tužku na své místo. „Omlouvám se. Jak jinak už ti to mám říct?“

„Omlouváš se?“ Pomalu vstala a šla si nalít další kávu, třebaže jí ta předešlá moc dobře neudělala. Upřeně se na něho dívala a upíjela. „Omlouváš se proto, že jsi spal se mnou a s mou klientkou zároveň? Nebo proto, že jsi se mnou spal, aby ses dostal k mé klientce? Anebo proto, že jsi přemluvil řečenou klientku, aby svůj účet převedla pod tvou správu? Za co z toho se vlastně omlouváš, Rogere?“

„Za všechno.“ Protože to na ženy vždycky působilo, znovu se usmál. „Podívej, už jsem se omlouval tisíckrát, ale udělám to klidně znova. Neměl jsem se scházet s Bess, ehm, s paní Turnerovou, natož s ní spát, když jsem zároveň chodil s tebou. To se nedá ničím omluvit.“

„V tom se shodneme. Nashle.“

„Kate.“ Nespouštěl z ní oči stejně jako tehdy, když ležela pod ním a blížila se vyvrcholení. „Chci to nějak napravit. Přinejmenším uzavřít mír.“

Sklonila hlavu k rameni a chvíli přemýšlela. Byly věci správné a špatné, morální a nemorální... „Ne.“

„Zatraceně...“ Roger rozčileně vstal. „Zachoval jsem se jako parchant. Dal jsem přednost sexu a ambicím před dobrým a uspokojujícím vztahem.“

„Máš naprostou pravdu,“ souhlasila, „a moc málo jsi mě stačil poznat, když si myslíš, že bych ti něco takového dovolila znovu.“

„S Bess jsem se přestal stýkat už před mnoha měsíci, tedy na osobní úrovni.“

„A co má být?“ Kate se zaklonila v židli a pobaveně se zasmála. „Ježíši, ty jsi ale případ, Rogere. Ty myslíš, že když jsi vyklidil pole, že já zas přiběhnu zpátky? Jsme kolegové a tím to hasne. Už nikdy neudělám tu chybu, abych se zapletla s někým z podniku, a nikdy, slyšíš, nikdy nedám znova příležitost tobě.“

Stiskl rty. „Ty se bojíš se mnou sejít. Bojíš se, protože si pamatuješ, jak nám spolu bylo dobře.“

Kate odevzdaně vzdychla. „Rogere, zas tak skvělé to nebylo. Pojd'me to konečně uzavřít.“ V záchvatu dobré vůle vstala a nabídla mu ruku.

„Chtěl jsi to urovnat, tak dobře. Už žádnou zlou krev.“

Se zájmem zkoumal její ruku a pak i tvář. „Už žádné nepřátelství?“

Žádné pocity, vůbec nic, pomyslela si, ale nahlas to neřekla. „Obrat'me list,“ potvrdila. „Jsme kolegové a snad i přátelé. A ty mě přestaneš zvát na večere nebo dokonce na výlety do Karibiku.“

Uchopil ji za ruku. „Stýskalo se mi, Kate. Toužil jsem se tě dotknout. Dobrá, dobrá,“ dodal rychle, když si všiml jejího pohledu, „jestli to chceš takhle, tak já to беру. Oceňuju, žeš přijala moji omluvu.“

„Bezva,“ vytrhla mu ruku a snažila se zachovat klid. „A teď musím zase pracovat.“

„Jsem opravdu rád, že jsme se dohodli,“ řekl Roger už na odchodu.

„Nazdar,“ zamumlala, ale dveřmi nebouchla, protože by to prozradilo příliš mnoho emocí. Nechtěla, aby ten slizoun Thornhill pochopil, že vůči němu Kate ještě stále chová nějaké pocity.

Zavřela za ním tiše, a když si sedla zpátky ke stolu, vytáhla ihned svou lahvičku Mylanty. Vzdechla a zhluboka se napila.

Tolik jí ublížil. Bylo ostudné vzpomenout si, jak moc ji tehdy zranil. Nebyla do něho zamilovaná, ale při troše času a úsilí by brzy mohla být. Měli společné zaměstnání a Kate tehdy věřila, že je to dostatečný základ pro vše ostatní.

Stála o něho, věřila mu a těšila se na něj.

A on ji tak hrubě zneužil jen proto, aby jí přebral jednu z jejích nejvýznamnějších klientek. To pro ni znamenalo mnohem větší ránu než zjištění, že skákal z jedné postele do druhé.

Kate si ještě jednou lokla a pak lahvičku zazátkovala. Tenkrát se rozhodovala, zda zajde za Lany Bittlem a podá na Rogera formální stížnost. Ale hrdost jí to nedovolila, třebaže tím přišla o slušnou satisfakci.

Klientka byla spokojená, a to bylo u Bittla hlavní. Roger by ale nejspíš ve firmě přišel o značnou část důvěry a kolegové by se od něho odtáhli.

A ona by vypadala jako ufňukaná, podvedená ženská, které se plete sex dohromady se zaměstnáním.

Ještě že si to nechala pro sebe, řekla si a schovala Mylantu zpátky do zásuvky, a dobře, že mu dokázala říct do očí, že je to za ní.

I kdyby to měla být lež, i kdyby ho měla nenávidět do konce svého života.

Znovu si na obrazovce vyvolala svoje údaje. Takovým oslnivým chytrákům, co mají jen ambice a postrádají srdce, je prostě lepší se obloukem vyhnout. Lepší je věnovat se práci a kariéře a nenechat se ničím rozptylovat. Partnerství už na ni čeká a s ním přijde i úspěch.

A jestli se jí to podaří, pak si možná, ale jen možná, dokáže, že není dcerou svého otce.

Lehce se usmála a znovu začala počítat. Drž se svých čísel, holka, napomenula se. Ta nikdy nelžou.

Kapitola třetí

Když se Kate objevila na prahu jejich obchodu, Margo zaláteřila: „Ty vypadáš jako smrt!“

„Tak díky. Potřebuju kafe.“ A chvilku klidu. Vydala se nahoru po točitém schodišti a našla konvici s vroucí vodou.

Měla za sebou stěží tři hodiny spánku, poté co pečlivě prostudovala zprávu, kterou jí zaslal onen detektiv z východního pobřeží. Zprávu, v níž každé slovo potvrzovalo, že je dcerou zloděje.

Všechno to měla černé na bílém – obvinění, důkazy, a při jejich pročítání přišla Kate o poslední zbytky naděje, že to celé mohlo být jen nějaké nedopatření.

Místo toho se dověděla, že otec byl tu noc, kdy došlo k nehodě, propuštěn na kauci a požádal svého právníka, aby se připravil na obhajobu. Kdyby se ten den nezabil na onom kusu zledovatělé vozovky, do týdne by skončil ve vězení.

Ted' se Kate snažila ovládnout, aby byla schopna sejít dolů, pracovat a obstát před přítelkyní, která na ní každé napětí hned rozpozná.

Když si odnášela šálek dolů, přemýšlela nad výmluvou.

„Tak co se děje?“ spustila Margo hned, jak Kate sešla ze schodů. „A tentokrát chci slyšet odpověď. Už celé týdny nejsi ve své kůži a jako bys hubla s každým vydechnutím. Už to trvá příliš dlouho, Kate.“

„Nic se neděje, jsem jen unavená,“ pokrčila Kate rameny. „Pár úctů mi dělá starosti a vůbec to byl podivný týden. V pondělí mě v kanceláři otravoval ten mizera Thornhill.“

Margo se otočila od své konvice s čajem. „Doufám, žes ho rychle vykopala ven.“

„Nechala jsem ho při tom, že jsme se usmířili. Bylo to jednodušší,“ dodala dřív, než mohla Margo něco namítnout. „Snad mi teď dá pokoj.“

„A to mi chceš tvrdit, že kvůli tomu v noci nespíš?“

„Prostě to nebylo moc příjemné, rozumíš?“

„Rozumím. Muži jsou prasata a o Rogerovi to platí dvojnásob. Kvůli němu se nenech připravít o spánek.“

„Hm. Jenže to byl teprve začátek.“

„Ach, trpký život účetní...“

„Pak jsem ve středu dostala na starost ten účet dětského hřiště se zooparkem. Dost podivná věc. Musím se učit, kolik stojí uživit třeba mládě lamy.“

„Ty ale vedeš vzrušující život,“ poznamenala Margo.

„To mi povídej. A včera se partneři na celé odpoledne zavřeli do kanceláře. Ani sekretářky k nim nesměly. Povídá se, že bud někoho vyhodí, nebo povýší.“ Kate pokrčila rameny a začala kontrolovat obsah pokladny. „Ještě nikdy takhle dlouho nerokovali. Museli si sami vařit i kafe.“

„Jak napínavé.“

„Podívej, můj malý svět skrývá tolik tajemství a dramat jako kterýkoli jiný.“ Kate o krok ustoupila, protože Margo udělala rychlý pohyb kupředu. „Co je?“

„Stůj klidně.“ Popadla Kate za klopku a přišpendlila ji ozdobnou brož. „Zboží se musí nabízet.“

„Vždyť uvnitř je mrtvý brouk.“

Margo jen odevzdaně vzdychla. „Namaluj si trochu rty, proboha. Za chvíli otvíráme.“

„Žádnou rtěnku u sebe nemám. A říkám ti rovnou, jestli do mě budeš pořád rýt, nebudu s tebou pracovat. Dokážu docela dobře prodávat i bez namalovaného obličeje.“

„Bezva.“ Ale než Kate stačila uskočit, postříkala ji Margo jakýmsi parfémem. „Kdyby se tě někdo ptal, co je to za vůni, řekneš že Divoška od Bella Donny.“

Kate už chtěla zaklít, ale do obchodu vběhla Laura. „Myslela jsem, že už to nestihnu. Ali zas vyváděla kvůli vlasům. Vypadalo to, že se tam vzájemně přizabijeme.“

„Ali se den ode dne víc podobá Margo,“ řekla Kate a šla potajmu zapít celou hrst různých léků. „V tom nejhorším slova smyslu,“ dodala ještě.

„To, že se mladá dívka zajímá o svůj vzhled a kluky, je normální,“ odsekla Margo. „To jen tys byla taková černá ovce rodiny a pořád jsi taková vrána v tmavomodrém saku.“

Kate se nenechala urazit a usrkávala dál svůj čaj. „Námořnická modř je klasika a hodí se všude. A jen malá část populace pociťuje úctu k těm, co prdí do hedvábí.“

„Bože, ty jsi sprostá,“ řekla Margo se smíchem, „ani nemám chuť se s tebou hádat.“

„To je úleva,“ vložila se do věci Laura a otočila cedulku s nápisem OTEVŘENO. „Ještě teď mi v hlavě hučí z té hádky s Alison... Kdyby Annie nezasáhla.“

„Mamka vždycky dokázala zkazit dobrou bitvu,“ poznamenala Margo. „Fajn, holky, takže nezapomeňte, že dnes propagujeme dárky ke Dni matek a o nastávajících matkách to platí jakbysmet.“

Kate se připravila na nápor zákazníků a snažila se potlačit tepající bolest ve spáncích.

Během hodiny byl krámk plný lidí a všechny tři měly plné ruce práce. Kate už mohla balit zelenou koženou tašku od firmy Hermés a s radostí vkládala kreditní karty do strojku. Odhadovala, že jsou na tom v prodeji s Margo asi tak nastejno. Soutěživost a léky postupně její bolest hlavy utlumily.

Ale za tenhle obchůdek vděčily právě Margo. Pretenses povstal doslova ze spáleniště jejího života. Vždyť ještě před rokem si Margo v Evropě užívala kariéry slavné modelky a protagonistky kosmetické firmy Bella Donna a pak všechno naráz vzalo za své. Ne že by v tom Margo byla docela nevinně, pomyslela si Kate s úsměvem. Byla sice bláhová, nedbalá a tvrdohlavá, ale ztratit všechno naráz si snad přece jen nezasloužila.

Když se vrátila z Milána, byla na dně. Přesto dokázala během jediného měsíce docela změnit a od základu vybudovat svůj život.

Obchod, kde by Margo prodávala svůj majetek, byl původně nápad Joshe Templetona. Chtěl jí pomoci, protože ji bezhlavě miloval. Ale Margo tu myšlenku rozvinula, vylepšila a hlavně uskutečnila.

A pak Laura, která se dokázala povznést nad manželovu zradu a chamtivost, vzala poslední peníze, které jí na společném účtu zanechal, a pomohla Margo najít a koupit pro Pretenses vhodnou budovu.

A když se Kate rozhodla stát třetinovým podílníkem a spolujednatelkou, bylo to proto, že věřila v dobrou investici a věřila v Margo. A také nechtěla přijít o legraci.

Kate nejlépe ze všech tří chápala, jaká rizika na sebe berou. Téměř čtyřicet procent nových živností do roka krachovalo a osmdesát procent skončilo do pěti let. Kate se tím často obírala hlavně v noci, když nemohla spát, ale Margin elegantní secondhand, kde bylo k dostání všechno od šatů z návrhářských dílen po stříbrné lžičky, se stále držel.

Byl to každopádně důkaz, že život může být takový, jakým si ho člověk udělá, a Kate teď velmi potřebovala té myšlenky věřit.

„Mohu vám něco nabídnout?“ Muž, na něhož se usmívala, byl pohledný třicátník s ležérními pohyby. Kate ocenila jeho onošené džiny, pohodlnou košili i nazrzlý knírek.

„Ehm, snad tady ten náhrdelník.“

Sledovala jeho pohled. „Je hezký, že? Perly se nikdy neonosí,“ řekla a zářivě se na něj usmála. Vyndala náhrdelník z vitríny a pověsila ho na sametový stojánek.

„Rád bych věděl, kolik asi...“ Váhavě otočil diskrétní cenovku a šukl sebou pouze nepatrně. „No,“ usmál se, „to je tak strop mých možností.“

„Ale je to dárek na celý život. Nejspíš ke Dni matek, ne?“

„Hm,“ přešel prsty po náhrdelníku. „Bude z něj celá pryč.“

Kate se k němu naklonila. Každý muž, který se dokázal tolik trápit nad dárkem pro svou matku, to měl u Kate Powellové předem vyhrané, a zvlášť když k tomu vypadal trochu jako Kevin Costner. „Máme ještě několik pěkných kousků, které nejsou až tak drahé.“

„Ne, já myslím... nemohla byste si ho připnout, abych si to uměl líp představit?“

„Ale jistě.“ Kate si v touze zavděčit se náhrdelník připnula. „Tak co říkáte? Nejsou skvělé?“ Kate si natočila zrcátko, aby to sama mohla posoudit. Zasmála se. „Jestli si je nekoupíte vy, nejspíš si je zaberu pro sebe.“

„Na vás vypadají tak báječně,“ řekl plaše, až se Kate zachtělo ho popadnout a odvléct dozadu do skladu. „Ona má tmavé vlasy jako vy a perly se k tmavým vlasům hodí. Budu si je muset vzít, ještě spolu s tou ozdobnou krabičkou tam vzadu.“

Kate se natáhla pro dózu, na kterou ukazoval. „Dva dárky, vaše matka musí být výjimečná žena.“

„Jim, je skvělá a ta skříňka jí udělá radost. Ona je totiž sbírá. Ale ten náhrdelník je pro mou ženu. Ke Dni matek vždycky nakupuju najednou.“

„Tak vaši ženu.“ Kate se snažila stále usmívat. „Ručím vám za to, že se budou líbit. Ale kdyby si vaše žena nebo vaše paní matka přece jen chtěly vybrat něco jiného, máme třicetidenní lhůtu na vrácení zboží. Budete platit kartou, nebo hotově?“

O deset minut později se za ním zavřely dveře. „Všichni slušní, pohledni chlapi, co milují své matky, jsou prostě ženatí,“ zamumlala Kate k Lauře.

„Tak, tak,“ řekla Laura a poplácala Kate po ruce. „Ale vypadá to na dobrý obchod.“

„Tím jsem se dostala nejmíň o dvě stovky před Margo, a to den teprve začíná.“

„Fajn, ale musím tě varovat... Margo má právě ve zkušební kabině někoho, kdo se velmi vážně uchází o ty šaty od Versaceho,“

„A sakra!“ Kate se rozhlédla po místnosti a hledala další oběť. „Jdu po té modrovlasé dámě. Už mi neuteče.“

„Tak jen do toho, tygřice.“

Neudělala si přestávku ani na oběd a vymluvila se na soutěž, aby nemusela přiznat, že ji znovu trápí žaludek. Mezitím měla velký úspěch v patře, odkud prodala nějaké župánky, ozdobnou stolní lampu a vykládanou stoličku.

Jen několikrát zaskočila dozadu, aby se podívala, jak je na tom Margo a zkontrolovala po ní účty. Opravila očekávané chyby a zvedla oči v sloup nad těmi nečekanými. Nakonec ale musela přiznat, že právě ta účetnická pečlivost ji připravila o vítězství. Když se totiž vrátila do obchodu, Margo právě prodávala velmi cennou starožitnost.

Kate, jako dívka vychovaná u Templetonů, se ve starožitnostech také dobře vyznala a uměla je ocenit. Srdce jí ztěžklo, když si všimla, nad jakým kouskem Margo jedná se zákazníkem.

Ludvík XVI., recitovala si v hlavě, sekretář asi z roku 1775. Byl opravdu nádherný, jeden z posledních kousků Marginých původních zásob.

„Strašně nerada se s ním loučím,“ říkala právě bělovlasému gentlemanovi, který studoval sekretář i Margo se stejným zájmem. „Koupila jsem ho před několika lety v Paříži.“

„Máte skvělé oko. Tedy vy máte dvě úžasné oči.“

„Ach, pane Stienere, to je od vás milé,“ štěbetala Margo a bezostyšně přejela muži prstem po paži, „doufám, že si na mě vzpomenete, kdykoli u něj budete sedět.“

„To vám můžu docela jistě slíbit. A teď k přepravě.“

„Pojďme k pultu, já si tam všechno poznamenám.“ Margo přešla houpavým krokem místnost a vrhla na Kate vítězoslavný pohled.

„Myslím, že tohle tě pro dnešek odrovná, kotě,“ řekla, když byl zákazník z doslechu.

„Ještě jsme neskončily,“ nedala se Kate, „do zavíračky zbývají dvě hodiny, takže nechval dne před večerem.“

„Tady někdo neumí prohrávat,“ zavrtěla Margo hlavou, ale vtom cinkly dveře a Margo sebou trhla. Nebyl to zákazník. „Joshi!“

Chytil ji do náruče, políbil ji a stáhl na nejbližší židli. „Jen si hezky sedni.“ Pak se otočil ke Kate. „Máš přece dohlížet, aby se nepřepínala.“

„Tohle na mě neházej a navíc Margo si stejně vždycky radši sedne, aby nemusela stát. A před hodinou jsem ji donutila vypít sklenici mléka.“

Josh přivřel oči. „Celou sklenici?“

„Kromě toho, co na mě vyprskala.“ Protože Kate bratrova starostlivost dojala, rozhodla se mu odpustit. Naklonila se k němu a políbila ho. „Tak vítěj doma.“

„Díky.“ Pohládl ji po vlasech. „A kde je Laura?“

„Nahoře, s nějakými zákazníky.“

„A protože je někdo taky v šatně, měla bych...“ začala Margo.

„Jen sed,“ nařídil Josh, „Kate to zvládne sama. Ty jsi nějak pobledlá.“

Margo našpulila rty. „To nejsem.“

„Půjdeš pěkně domů a trochu si zdřímneš,“ rozhodl Josh. „V žádném případě nemůžeš celý den prodávat a pak večer pořádat party. Kate s Laurou to tady dneska dodělají.“

„Jasně že doděláme,“ odkývala Kate a jízlivě se na Margo usmála. „Pár hodin to spraví.“

„Dej si pohov, Powellová. Stejně už jsem vyhrála.“

„Vyhrála?“ zajímal se Josh a podíval se rychle z jedné na druhou. „Vyhrála co?“

„Sázku, že mě trumfne v prodeji.“

„Kterou už prohrála na celé čáře,“ zdůraznila Margo. „Ale já budu velkorysá. Nech si ty dvě hodiny k dobru, Kate.“ Vzala Joshe za ruku a položila si ji na tvář. „Ale když definitivně prohraješ, vezmeš si na večírek ty přiléhavé červené šaty od Ungara.“

„Ty co vypadají jako kombiné? To už můžu rovnou přijít nahá!“

„Vážně?“ povytáhl Josh obočí. „Nic ve zlém, Kate, ale pak doufám, že prohraješ. A my jdeme, komteso, domů a do postele.“

„Tu červenou kombinačku si na žádnou party nevezmu,“ zlobila se Kate.

„Tak to nesmíš prohrát,“ pokrčila Margo rameny a odváděla Joshe ke dveřím. „Ale když to nezvládneš, ať ti doplňky k šatům vybere Laura.“

Vybrala límec z tepaného zlata a trojúhelníkové náušnice, které se jí pod čelistmi divoce houpaly. Její námitky, že vypadá jako otrokyně zajatá Klingony, jí nebyly nic platné. Vnutila jí dokonce i boty. Červené saténové mrakodrapy, které ji zvedly nejméně o osm centimetrů nad obvyklých sto šedesát devět

Upíjela šampaňské a připadala si jako blázen.

To, že bylo na večírku přítomno několik jejích klientů, jí dvakrát nepřidalo. Netušila, jak si před nimi zachová image bystré, zodpovědné a svědomité účetní, když byla oblečená jako idiot.

Ale sázka je sázka.

„Přestaň se ošívat,“ řekla jí Laura, když se k ní připojila na terase. „Jsi neodolatelná.“

„To sedí od ženské, oblečené do vkusného elegantního kostýmku, který zakrývá všechny extrémy. Vypadám spíš jako zoufalec,“ naříkala Kate a znovu upila šampaňské. „Chybí mi jen cedule: svobodná, HIV negativní, nemravné návrhy ústně.“

Laura se zasmála: „Dokud se tady budeš schovávat, nemusíš mít z ničeho strach.“ Pak se s povzdechem opřela o zdobné zábradlí.

„Bože, to je ale krásný večer. Měsíc, hvězdy a zvuk moře, pod takovou oblohou se snad nic zlého nemůže přihodit. A ten dům je také skvělý. Cítíš to taky, Kate? Dům Margo a Joshe...“

„Ano, výhodná investice, výborná poloha a pěkný výhled,“ řekla Kate, ale pak se zasmála. „To víš, že to taky cítím. To dělá to pěkné místo. Jako by mělo svoje srdce a charakter. Ráda si ty dva tady představuju, jak tu založili rodinu a vychovávají děti.“

Teď už se Kate trochu uvolnila a opřela se vedle Laury. Zevnitř se ozýval hovor, smích a hudba, ve vzduchu se mísila vůně moře, parfémů a exotických laskomin a Kate tady cítila stejnou stálost a naději jako v domě Templetonů.

Možná právě proto ještě nezatoužila mít svůj vlastní dům. Byt vhodný k práci jí plně postačoval. Vždycky se přece mohla vrátet na Big Sur a teď i sem.

„Ach, dobrý večer, Byrone. Nevěděla jsem, že jste tady taky.“

Kate sebou při té Lauřině větě škubla. Otevřela oči, napřímila se a vypnula prsa. Na Byronu De Wittovi ji vždycky cosi zneklidňovalo.

„Právě jsem dorazil. Protáhlo se mi jedno obchodní jednání. Vypadáte skvěle, jako vždycky.“ Lehce stiskl Lauřinu ruku a pak se otočil ke Kate. Na terase bylo příliš šero, aby si mohla všimnout, jak se jeho temně zelené oči rozšířily. Zachytila jen rychlý, pobavený úsměv. „Rád vás vidím,“ řekl. „Mohu některé z vás přinést nový drink?“

„Mně ne, musím se vrátit dovnitř. Slíbila jsem Margo, že zabavím manžele Itovi z Tokia.“

Laura zmizela dřív, než ji Kate stačila probodnout pohledem.

„A vy si dáte ještě jednu sklenku šampaňského?“

Kate místo toho zuřivě pohlédla do své sklenice. Měla ji ještě zpola plnou. „Ne, stačí mi to.“

Byron se spokojil s úzkým doutníkem. Věděl, že Kate hrdost nedovolí utéct. Normálně by s ní na terase nezůstal déle, než bylo společensky nezbytné, ale v té chvíli byl lidmi poněkud unavený a deset minut v její přítomnosti se mu zdálo zajímavějších než celá hodina v davu na večírku. Zvláště když se mu tak dobře dařilo ji rozčilovat.

„Vy dnes ale máte šaty, Katherine.“

Podle očekávání sebou trhla, když ji oslovil plným jménem. S úsměvem se připravil na její protiútok.

„Prohrála jsem sázku,“ procedila mezi zuby.

„Vážně?“ Vztáhl ruku, aby jí navlékl úzké ramínko, které se jí svezlo z ramene. „Skvělou sázku.“

„Ruce pryč!“ vybuchla.

„Jasně.“ Záměrně stáhnul ramínko zase dolů, a to Kate přinutilo znovu si ho navléknout. „Vy máte dobré oko na nemovitosti, že?“ změnil Byron téma a rozhlédl se kolem. „Tenhle dům jste přece Margo a Joshovi našla vy, ne?“

„Hm.“ Kate ho pozorovala a vyčkávala, ale zdálo se, že si vystačí s doutníkem a výhledem z terasy.

Byl to přesně ten typ, jaký se rozhodla nesnášet. Reklamní playboy, jak si ho pro sebe označila. Husté hnědé vlasy s několika světlejšími prameny, které nedbale povlávaly kolem té dokonalé tváře. Dolíčky ve tvářích se mu s věkem proměnily v atraktivní rýhy, jež v ženách probouzely sexuální fantazie. Výrazná brada, rovný aristokratický nos a ty temné zelené oči, kterými uměl člověka přehlédnout, jako by byl neviditelný, anebo připíchnout ke zdi jako hřebíkem.

Sto osmdesát pět centimetrů výšky, odhadovala, štíhlé údy a široká ramena běžců dlouhých tratí. A ještě k tomu ten hlas, zastřený jako vzpomínka na horké letní noci.

Mužům jako on, pomyslela si Kate, se prostě nikdy nesmí věřit.

„To je také něco nového,“ řekl tiše.

Kate se rychle podívala jinam, aby ji nepřistihl, jak hodnotí jeho hezké oči. „Cože?“

„Ta vůně, ten parfém. Hodí se k vám lépe než mýdlo a pudr, které máte v takové oblibě. Je mnohem víc sexy...“

Zнала ho už celé měsíce – od chvíle, kdy sem přijel z Atlanty, aby převzal pozici Petera Ridgewaye. Byl to podle všeho zkušený, výkonný a tvořivý hoteliér, který si svou reputaci vydobyl za čtrnáct let práce pro hotely Templeton.

Věděla, že pochází z bohaté jižanské rodiny, která ctíla tradice a rytířskost.

Kate si tohoto muže ošklivila už od první chvíle a byla přesvědčená; že i přes jeho galantní chování jsou ty pocity vzájemné.

„Snad to na mě nezkoušíte?“

Pobaveně se na ni zadíval. „Jen jsem komentoval váš parfém, Katherine. Kdybych měl jiné úmysly, určitě byste to poznala hned.“

Hodila do sebe zbytek svého vína a podle počínající migrény pochopila, že udělala chybu. „Neříkejte mi Katherine.“

„To mi vždycky nějak uklouzne.“

„To ano.“

„A když vám teď řeknu, že vám to dnes výjimečně sluší, je to prostě jen takový postřeh a ne námluvy... Kate. Ale my jsme mluvili o nemovitostech.“

Kate se nepřestávala mračit. Ani Margino oblíbené šampaňské značky Cristal jí na podrážděný žaludek nedělalo dobře. „Ano?“

„Tedy chtěli jsme mluvit. Rád bych si tu totiž koupil dům. Moje zkušební období se blíží ke konci a...“

„Tak vy jste tady na zkoušku?“ zeptala se Kate pobaveně.

„Dostal jsem půl roku na rozmyšlenou, jestli tu chci zůstat na trvalo, nebo se vrátit zpátky do Atlanty.“ Když jí z očí vyčetl otázku, pokračoval: „Líbí se mi tady – moře, lesy, útesy. Mám rád lidi, se kterými pracuji. Jenom nechci dál bydlet v hotelu, i kdyby byl sebeluxusnější.“

Kate pokrčila rameny, stále rozčilená tím, jak ji víno nepěkně pálí v žaludku. „To je vaše věc, De Witte, ne moje.“

Nedovolí té pichlavé ženské, řekl si trpělivě, aby ho docela odvedla od tématu. „Ale znáte to tu, máte kontakty a vyznáte se v kvalitních nemovitostech. Myslel jsem, že byste mě mohla upozornit na nějaký zajímavý objekt tady v okolí.“

„Nepracuju v realitní kanceláři,“ zamumlala.

„Fajn. Pak si aspoň nemusím dělat starosti s vaší provizí.“ Kate to musela ocenit a rozhodla se ustoupit. „Je jedno takové místo – ale snad až moc velké pro vaše potřeby...“

„Mám rád velké věci.“

„Je to blízko Pebble Beach. Čtyři nebo pět ložnic, už si to přesně nepamatuju. Jen je to trochu stranou od cesty v takovém cypřišovém háji, hezký dvůr, nějaké terasy,“ Kate mhouřila oči, jak se snažila rozpomenout. „Les – cedrový myslím. Je to hodně prosklené. Ale je to na prodej už delší dobu. Kdoví proč...“

„Třeba jen čeká na správného majitele... Znáte dobře tu realitku?“

„Ano. Jsou to naši klienti. Realitní kancelář Monterey Bay. Ptejte se po Arlene. Ta jedná hezky zpříma.“

„Díky. Jestli to vyjde, budu vás muset pozvat na večeři.“

„Ne, díky. Berte to jen jako...“ Kate zmlkla, protože se jí bolest zařízla do žaludku a jako chorobná ozvěna se opakovala i v hlavě. Z ruky jí vyklouzla sklenice a roztránila se o dlažbu terasy, třebaže se ji Byron snažil zachytit.

„Počkat.“ Chytil Kate do náruče, na chvíli si uvědomil, že to není víc než uzlíček kostí a nervů a pak ji posadil do nejbližší lenošky. „Kristepane, Kate, vždyť vy jste bledá jako smrt. Seženu někoho.“

„Ne,“ sykla Kate bolestí a popadla Byrona za ruku. „To nic není. Jen taková nevolnost. Alkohol, víno na lačný žaludek,“ vyrazila ze sebe a snažila se pravidelně dýchat, „měla jsem si dát pozor.“

Zamračil se a s netrpělivostí v hlase se zeptal: „Kdy jste naposled jedla?“

„Dneska jsem nějak nemohla...“

„Vy jste ale nemožná!“ ulevil si. „Je tady jídla nejmíň pro tři sta hladových námořníků a vy! Něco vám sakra donesu.“

„Ne, já...“ Obyčejně by ji jeho nevlídný pohled nerozházel, ale právě teď se cítila zranitelná. „Tak dobře, díky, ale nikomu nic neříkejte. Zbytečně by se strachovali a všichni ti lidi by přišli sem. Hlavně nic neříkejte,“ opakovala a pak se dívala, jak odchází.

Ruka se jí trochu třásla, když otevřela kabelku a napila se svých žaludečních kapek. Dobře, začne o sebe trochu víc pečovat, slíbila si. Mohla by zkusit ty jógové cviky, co jí doporučila Margo. A taky musí přestat pít tolik kávy. A přestat neustále přemýšlet.

Ve chvíli, kdy se vrátil, se už cítila o něco lépe, a při pohledu na naložený talíř se musela usmát. „Pro kolik hladových námořníků to má být?“

„Jen jezte,“ nařídil a sám jí strčil do pusy jednu tučnou ústřici.

Po chvilce váhání kývla na místo vedle sebe. I nepříjemné rozptýlení ve formě Byrona De Witta jí teď přišlo vhod. „Asi bych vám měla nabídnout, abyste se posadil a dal si trochu se mnou.“

„Vy jste stejně tak velkorysá.“

„Prostě se mi nelíbíte, De Witte.“

„Jak přímočaré,“ řekl a nabídl si něco z jejího talíře. „Vy mně taky ne, ale naučili mě, že se mám k dámám chovat zdvořile.“

A přece na ni myslel. Bylo to divné, ale dokonce se mu o ní zdál mlhavý erotický sen, na který se ráno nemohl dobře rozpomenout. Byly v něm útesy, vlny, hladká kůže, to štíhlé tělo v jeho rukách a

pohled jejích italských očí. Díky tomu snu byl sám ze sebe trochu zmatený.

Byron De Witt měl v několika věcech jasno: národní dluh bude jen těžko splatitelný, ženy v tenkých bavlněných šatech dávají nový význam létu, rock-and-roll je věčný a Katherine Powellová není jeho typ.

Hubené, nabroušené ženy, které měly víc zásad než šarmu, mu mnoho neříkaly. Měl rád jemné, inteligentní a smyslné dívky. Obdivoval se jim už pro jejich ženskost a vyžíval se s nimi v tiché konverzaci, vášnivých debatách, bujném smíchu nebo horkém, živočišném sexu.

Považoval se přitom za odborníka na ženskou mystiku, protože vyrostl v domácnosti plné žen, mezi třemi sestrami, Byron znal ženy a znal je dobře. A věděl, co se mu líbí.

Ne, Kate Powellová ho ani vzdáleně nepřitahovala.

Jenže ten sen ho už dlouho pronásledoval. Věděl o něm už ráno, když vstoupil do své kanceláře, hlodal mu kdesi hluboko v mysli, během celého pracovního dne.

Snažil se myslet na něco jiného. Na dům, který si hodlal koupit. Někde poblíž pláže, aby mohl běhat v písku, místo na trenažeru v posilovně. Představoval si pokoje zařízené podle svého vkusu, myslel na to, jak si bude moci hlasitě pouštět hudbu, zvát přátele na večírky nebo si jen užívat klidných večerů.

Jak málo jich ostatně v dětství zažil. Ne že by litoval té neustálé společnosti. Zbožňoval svoje sestry a vždycky toleroval i nájezdy jejich nápadníků. Miloval své rodiče a jejich bohatý společenský život vždycky bral jako samozřejmost

Vlastně právě proto přiměl Joshe, aby do jejich smlouvy vložil i onu klauzuli o půlroční zkušební době. Nebyl si tak docela jistý, zda dokáže žít sám tak daleko od své rodiny a svého domova.

Ale pochopil, že v Kalifornii může být šťastný. Bylo mu téměř pětatřicet a přál si mít svůj vlastní domov. Byl prvním z De Wittů, který se odstěhoval mimo stát Georgia, a chtěl, aby to bylo dobré rozhodnutí.

Přinejmenším tím mohl učinit přítrž neustálému tlaku své rodiny, aby se konečně usadil, oženil a založil rodinu. Ta vzdálenost jistě už jednou odradí jeho sestry, aby mu neustále přiváděly podle svého názoru dokonalé nevěsty.

Na dokonalou ženu Byron teprve čekal. Když vstupoval do sprchy ve svém hotelovém apartmá, vybavila se mu znovu Kate. Ta to rozhodně nebyla. Zdálo se mu o ní nejspíš jen proto, že na ni právě myslel. Měl o ni v tu chvíli strach. Zdála se najednou tak bledá a zranitelná a Byron se vždycky uměl zastat slabých.

Vždyť na sebe vůbec nedbala! Být zdravý a fit považoval Byron nejen za životní styl, ale dokonce za povinnost. Tahle ženská se musí naučit dobře jíst, omezit kávu, vypracovat si nějaké svaly a utužit poničené nervy.

Nebyla zase tak špatná, když shodila tu tvrdou masku. Řekla mu přece o domě, jaký nejspíš hledal a nakonec si nad společným jídlem i docela rozumně popovídali.

A vypadala... zajímavě, jak se vymlouvala na ty šaty, co měla na sobě. Ne že by ho zaujala, ujišťoval se, když vyšel ze sprchy a začal se holit. Ale něco v ní přece jen bylo, když se na chvíli přestala mračit. Podobala se tak trochu Audrey Hepburnové.

Zaklel, protože se řízl, a ihned to dával za vinu právě jí. On přece neměl čas zaobírat se nějakou kostnatou, nepřátelskou účetní s pravítkem místo páteře. Musel se především starat o své hotely.

Kapitola čtvrtá

Kate věděla, že udělala chybu. Tu schůzku si neměla domlouvat. Bylo to jako sypat si do čerstvé rány sůl. Steven Tydings, někdejší přítel jejího otce, byl víc než ochotný se s ní setkat při obědě. Kate byla koneckonců jeho novou účetní a on už jí stačil sdělit, že ví rád všechno o běhu svých financí.

Svoji práci jistě odvede dobře, přesvědčovala se, ale pokaždé, když otevřela jeho záznamy, musela bojovat se vzpomínkami na svého otce. A vybavovaly se jí ještě jiné věci – pochopila, že vzpomínky na domov byly spíš jen vysněné představy než odraz reality. Její domov nikdy nebyl šťastný ani stálý.

A teď, když už nemohla nic předstírat, nezbývalo, než se dovědět pravdu.

Kate velmi vyvedlo z míry, když Tydings trval na tom, že se setkají v Monterey v hotelu Templeton. Měli tu totiž jednu z nejlepších restaurací široko daleko a také krásný výhled na záliv. Tydings si ten nápad nedal vymluvit, a tak seděla Kate přesně o půl jedné naproti němu u stolu blízko okna s mísou salátu před sebou.

Nakonec, Lauře může říct, že tu obědvala se svým klientem, vždyť to přece byla pravda.

První půlhodinu se Kate držela čistě obchodních záležitostí. Klientův účet si přece zasloužil její plnou pozornost. Však jí Tydings také neustále zdůrazňoval, jak je s ní spokojen.

„Váš otec měl také smysl pro finance,“ začal najednou. Byl to statný padesátník s hnědýma zářivýma očima a úspěch mu slušel stejně dobře jako na míru šité sako.

„Opravdu?“ odpověděla mu Kate otázkou a nespouštěla oči z jeho pěstěných rukou. Tydings nosil pouze tenký zlatý kroužek. To její otec si potrpěl na šperky – těžké zlaté hodinky, brilantový prstýnek

na malíčku. Proč si na to musela vzpomenout právě teď? „Nepamatuji se.“

„No, vždyť jste taky byla velmi malá. Ale řeknu vám, Line měl opravdu nadání. S čísly to uměl. Člověk měl dojem, že má snad v hlavě kalkulačku.“

Ted' byla řada na Kate: „Pak nechápu, že člověk tak nadaný mohl kdy udělat tak strašnou chybu.“

„Prostě toužil po velkých věcech, Katie,“ povzdechl si Tydings a opřel se do židle. „A měl velkou smůlu.“

„Tak smůlu?“

„Trochu smůly, trochu špatného úsudku,“ opravil se.

„Pane Tydingsi, vždyť zpronevěřil peníze, měl jít do vězení.“ Zhluboka se nadechla, aby si dodala odvahy. „Byly snad pro něj peníze tak důležité, že musel krást a riskovat tak všechno ostatní, co měl?“

„Musíte se na to dívat spíš z druhé strany, chápat jeho frustraci, ambice a zmařené sny. Line měl vždycky dojem, že je zastíněn templetonovskou částí rodiny. Ať dělal, co chtěl, ať se snažil sebevíc, nikdy se jim nemohl vyrovnat. To byla příliš hořká pilulka pro muže jako on.“

„Co to ale mohlo být za člověka, když dokázal druhému tak závidět jeho úspěch?“

„To není tak úplně pravda,“ řekl Tydings a poposedl. „Váš otec chtěl prostě uspět, přál si být ze všech nejlepší.“

„Ano,“ řekla Kate, ted' jako by Tydings popisoval spíš dceru než otce. „Tomu rozumím.“

„Měl jenom dojem, že musí chytit příležitost za pačesy a něco vytvořit. Měl přece schopnosti, měl na to hlavu. Byl to chytrý a pracovitý muž. A dobrý přítel. S jedinou slabostí, že chtěl víc, než měl. Chtěl víc pro vás.“

Tydings se začal znovu usmívat. „Vzpomínám si na ten den, kdy jste se narodila, Katie – jak se na vás díval přes sklo a vymýšlel pro vás všechny ty velké plány. Chtěl vám dát všechno a bylo pak pro něj příliš těžké smířit se s málem.“

Ale ona přece nepotřebovala všechno, pomyslela si, když potom u svého stolu osaměla. Potřebovala hlavně rodiče, kteří by milovali ji i jeden druhého. Ted' bude muset žít s tím, že její otec miloval především svoje ambice.

„Něco není v pořádku s vaším obědem?“

Kate vzhlédla a ruka, kterou si svírala žaludek, se sevřela v pěst, když na uvolněnou židli dosedl Byron De Witt. „Vy snad dohlížíte v jídelně? Myslela jsem, že vyšší úředníci neopouští svoje skvostná apartmá tam nahoře.“

„Ach, někdy přece jen zabrousíme i do nižších podlaží.“ Kývl na servírku. Kate pozoroval už asi deset minut. Seděla naprosto tiše a nehybně, dívala se z okna, jídla se ani nedotkla a v očích měla smutek. „Kuřecí vývar. Dvakrát,“ objednal.

„Ale já nic nechci.“

„Strašně nerad jím sám,“ řekl jemně. „Vždyť se v tom můžete nimrat stejně jako v tom salátu. Ale jestli vám není dobře, kuřecí vývar vás postaví na nohy.“

„Nic mi není. Měla jsem jen obchodní schůzku. Kdo jí při obchodních jednáních?“

„Každý.“ Naklonil se bliž a nalil jim oběma minerálku. „Vypadáte nějak nešťastně.“

„Mám klienta s nevyrovnaným pasivním účtem. To mě vždycky trochu rozesmutní. Co vlastně chcete, De Witte?“

„Trochu polévky, trochu konverzace. Víte, už od dětství jsem si rád povídal. Nikdy jsem nemohl přestat. Děkuji, Lorno,“ řekl servírce, která mezi ně postavila ošatku s čerstvým pečivem. „A všiml jsem si, že vy máte v tomhle směru trochu potíže. Jsem ochotný vám pomoci.“

„Nemám ráda plané řeči.“

„Vidíte, a já ano. Vlastně mám rád všechny řeči, plané, neplané, povrchní i vážné. Co kdybychom teď začali třeba tím, že vám povím, že jsem si dojednal schůzku kvůli tomu domu, co jste mi doporučila.“

„Dobře.“ Kate uždibovala z kousku chleba, který se jí octl v ruce.

„Ta žena z realitky o vás mluvila velmi uznale.“ Kate se jen ušklíbla a zadívala se do polévky, kterou jí někdo přistrčil pod nos. Zatraceně, jestli ta ženská není výzva, které se nedá odolat. „Možná já sám bych mohl využít vašich služeb, když zůstanu v Monterey. Nebylo by moc praktické držet si účetního doma v Georgii.“

„Člověk nemusí mít účetního přímo v místě, kde bydlí. Jestli jste s tím vaším spokojen, není důvod ho měnit.“

„Tak to zatím odtroubíme. Já mám totiž taky ve zvyku se v poledne najíst. Jestli s tím chcete poradit, stačí ponořit lžici do polévky.“

„Nemám hlad.“

„Myslete si, že je to medicína. Třeba vám vrátí trochu barvy do tváří. Nejen že vypadáte nešťastně, Kate, ale taky zničeně, unaveně a nemocně.“

Protože doufala, že mu tím na chvíli zavře ústa, nabrala si trochu polévky.

„Tak, už se cítím skvěle, je to zázrak!“

Když se na ni místo odpovědi jen usmíval, vzdychla si. Proč tady sakra musí takhle sedět, tvářit se jako mílius a přivádět ji do rozpaků.

„Omlouvám se. Dneska nejsem dobrá spoléčnice.“

„Byla ta obchodní schůzka tak nepříjemná?“

„Vlastně ano.“ Nabrala si další lžici polévky. „Ale já se s tím vyrovnám.“

„Proč mi třeba neřeknete, čím se zabýváte, když zrovna neřešíte složité pracovní problémy?“

„Řeším jednoduché pracovní problémy.“

„A když se nezabýváte prací?“

Detailně si ho prohlížela – mírné, laskavé oči, nenucený úsměv. „Ale vy to na mě vážně zkoušíte!“

„Ne ale začínám o tom vážně uvažovat, a to je něco docela jiného. Proto si tady spolu povídáme nad talířem polévky. A vy máte stejnou možnost uvážit, jestli to nechcete zkoušet zase na mě.“

Vyklouzlo jí to dřív, než se stačila ovládnout: „Já zas uznávám muže, kteří mají smysl pro rovnoprávnost.“ Musela taky ocenit, že jí dal už na několik minut zapomenout na její problémy, a přestože o nich věděl, nevyptával se.

„Začínáte se mi líbit, Kate. Připadáte mi jako nějaká podivná vůně, a na ty já jsem si vždycky potrpěl.“

„No, to je ale kompliment! Až se mi zatetelilo srdce.“

Krátce se zasmál, hlubokým hrdelním smíchem, který vzrušoval, třebaže si Kate přála pravý opak.

„Vážně se mi líbíte. Co kdybychom v té konverzaci pokračovali třeba při večeři? Řekněme dnes večer?“

Kate málem přikývla, protože přítomnost toho muže ji nutila přemýšlet o něčem jiném než o sobě, ale pak si připomněla, že před

takovými, jako je De Witt, je lepší se mít na pozoru. „Ne, ne, musím se vrátit zpátky do kanceláře.“

Když vstala, vyskočil automaticky od stolu i on. Usmála se. I když má smysl pro rovnoprávnost, stále v něm zůstalo dost té jižanské galantnosti. „Děkuji za polévku.“

„Rádo se stalo.“ Vzal ji za ruku, slaběji stiskl a bavil se tím, jak se Kate přitom zamračila. „Já děkuji za rozhovor. Musíme v tom někdy pokračovat.“

„Hmm,“ bylo to jediné, na co se zmohla. Pak uchopila svou aktovku a rychle odešla.

Díval se za ní a přemýšlel, co to mohlo být za problém, že vypadala tak zničeně a tak opuštěně.

Šuška ve firmě Bittle a spol. neustávala ani na chvíli. Každou drobnost museli hned zaměstnanci probrat v kuchyni, u kopírky nebo ve skladu.

Larry Bittle a synové – Lawrence mladší a Martin zvaný Marty – pokračovali ve svých schůzkách s ostatními partnery už po několik dní. Přísná asistentka Bittla staršího jim pravidelně přinášela kopie nejrůznějších účtů, ale důvod schůzek odmítala prozradit.

„Prohrabávají se snad komplet všemi účty,“ oznámil Roger Kate, když si šla doplnit zásobu papíru do tiskárny. „Marcie říkala, že procházejí i interní záznamy. A Beth, sekretářka Dračí lady, říkala, že stále o něčem jednají s našimi právníky.“

„A jsou všechny tvé zdroje ženy?“ řekla Kate s plnou náručí papíru

Roger se zazubil. „Ne, ale Mike nedokázal nic zjistit. A na cos přišla ty?“

„Že nejspíš dělají inventuru.“

„Jo, to mě taky napadlo. Ale je tu jedna otázka. Proč? Kate, proč?“

Ta otázka ji ve skutečnosti trápila už několik dní. A protože věděla, že bezohlední kariéristé jako Roger toho vědí vždycky nejvíc, rozhodla se s ním o své úvahy podělit. Třeba se na oplátku také něco doví.

„No, měli jsme teď několik dobrých roků po sobě. Počet našich klientů se zvýšil o patnáct procent. Firma prosperuje, tak mě napadla

expanze, nová pobočka. Vést ji bude Lawrence mladší, přijmou další partnery a někdo z nás dostane možnost změnit místo. To všechno je ale třeba dobře naplánovat.“

„Může být. Už jsem taky něco slyšel o otvírání pobočky v Los Angeles. Prý kvůli tamním mediálním společnostem. Ale zaslechl jsem ještě něco.“ Roger se naklonil blíž, ztišil hlas a oči mu zazářily vzrušením. „Larry Bittle chce prý předat štafetu a jít do důchodu.“

„A proč by to dělal?“ zašeptala Kate v odpověď. Vypadali jako dva spiklenci. „Vždyť je mu teprve šedesát.“

„Šedesát dva.“ Roger se ohlédl přes rameno. „A víš, jak jeho žena ráda cestuje. Teď se prý chce vypravit na lodi do Středomoří.“

„A jak to víš?“

„Beth. Asistentka asistentky. Má pro Bittla nějaké prospekty. A jestli opravdu půjde předčasně do důchodu, uvolní se místo pro nového partnera.“

Nový partner. To dávalo smysl. Všechny ty schůzky a kontroly... Oni přece musí posoudit, kdo bude ten nejlepší kandidát. Málem poskočila radostí. Ale nesmí zapomínat, s kým se o těch věcech baví. Vždyť Roger byl nejnebezpečnější soupeř.

„Snad,“ řekla jako by nic a pokrčila rameny, „ale Larry rozhodně ještě nikam neodjíždí.“

„No, uvidíme,“ odpověděl Roger. „Něco se určitě stane a bude to docela brzo.“

Kate důstojně odkráčela zpět do své kanceláře, a když za sebou zavřela dveře, přece jen si radostí povyskočila.

Nesmí přece předbíhat, pomyslela si, když se zatočila ve svém křesle. Ale ona má přece diplom z Harvardu, absolvovala mezi prvními deseti z ročníku a za těch pět let, co u Bittla pracuje, získala dvanáct nových klientů a ztratila pouze jednoho. A to jen kvůli tomu mizerovi Rogerovi.

Ale ani tenhle klient jejich firmu neopustil. Navíc Kate ročně vydělala víc než dvě stě tisíc. To Roger sice taky. ale když jí Marty loni zvyšoval plat, chválil ji jako jednu z nejlepších. Larry Bittle jí říkal křestním jménem a jeho žena a snachy se často zastavily na nákupy v Pretenses.

Partnertsví ve firmě. V osmadvaceti by byla nejmladším partnerem v podniku. Svých cílů by tak dosáhla o několik let dřív. A

zároveň by jí to pomohlo od jejího trápení. Od toho tajemství, co v sobě schovávala. Takový úspěch by prostě zastínil všechno ostatní.

Na chvíli si přece dovolila o tom snít. Nová kancelář, vyšší plat, vyšší prestiž. Konzultovali by s ní novou strategii podniku a její názor by měl váhu. Zahihňala se a znovu se zatočila v křesle. A bude mít vlastní sekretářku!

Bude mít všechno, o čem vždycky jen snila.

Kate si představila, jak tu novinu volá do Cannes strýčkovi a tetě. Jak na ni budou pyšní! Nakonec i ona sama uvěří, že všechno, co jí dali, bylo zasloužené.

A pak to společně s Laurou a Margo oslaví. To bude báječné! Všechna ta léta studií, práce, bolavých zad, unavených očí a zničeného žaludku se konečně vyplatí.

Ale teď nezbývá, než ještě čekat.

Kate se rozhodla zabrat do práce a snadno zase vplula do světa svých čísel. Pracovala usilovně a teprve v pět odpoledne ji z práce vytrhl signál na jejích hodinkách.

Dobře, ještě něco dokončí a půjde. Vtom ji ale překvapilo klepání na dveře. „Ano?“

„Slečno Powellová,“ řekla odměřeně Lucinda Newmanová – zvaná nelichotivě Dračí lady, která se objevila na prahu. „Chtějí vás v jednacím sále.“

„Ach,“ Kate poskočilo srdce v hrudi, ale ihned se snažila zase ovládnout. „Děkuji vám, slečno Newmanová. Budu tam hned.“

Protože si uvědomovala, že se jí ruce třesou očekáváním, raději je pevně stiskla v klíně. Musí se tvářit jako chladná profesionálka. Bittle přece nenabídne partnerství nějaké potřeštěné, uchichtané holce. Teprve až bude z dohledu a doslechu, může si výskat celou cestu k Templetonovic domu.

Vstala, shrnula si rukávy a nasoukala se do saka. Na chvílku zaváhala, zda si s sebou má vzít kufřík, a pak usoudila, že tak bude vypadat ještě víc oddaná své práci.

Pak se vydala o poschodí výš. Zlehka našlapovala na vkusný koberec a cestou ještě spolkla tabletku na překyselení žaludku, ačkoli tušila, že jí nejspíš moc nepomůže.

Když zvedala ruku, aby zdvořile zaklepala na dveře jedacího sálu, připadala si ještě nervóznější než nevěsta ve svatební den.

„Vstupte.“

Než otevřela, zvedla trochu bradu a nasadila zdvořilý úsměv. Byli tam všichni. Všichni partneři. Pět pilířů firmy, rozesazených kolem dlouhého nablýskaného stolu. Kate si postupně prohlédla jejich tváře, aby si ten okamžik co nejlépe vryla do paměti. Calvin Mayers se šlemi a obvyklým červeným motýlkem. Elegantní a velmi přísná Amanda Devinová, samozřejmě milý a trochu neupravený Marty a Lawrence mladší, vyrovnaný, chladný pán s pleší.

No a všem jim předsedal Bittle senior. Kate vždycky připomínal Spencera Traceyho – ta zbrázděná tvář. kštice bílých vlasů a menší svalnaté tělo.

Srdce jí bušilo až v krku, protože všechny ty oči se upíraly na ni.

„Přáli jste si mě vidět?“

„Posaďte se, Kate.“ Bittle jí pokynul ze svého místa v čele stolu na jednu ze židlí na druhé straně.

„Ano, pane.“

Než se posadila, odkašlal si. „Mysleli jsme, že bude lepší odložit tuhle schůzku na konec pracovního dne. Jistě jste si povšimla, že několik posledních dnů se zabýváme kontrolami účtů.“

„Ano, pane, o tom si šuškaří i vrabci na střeše,“ řekla, a když Bittle její úsměv neopětoval, potvrdila jen suše: „Nebylo možné si nevšimnout, pane.“

„Ano.“ Vzdychl a složil si ruce na prsou. „Minulý týden zjistil pan Bittle mladší jisté disproporce ve výplatách dané z příjmu.“

„Disproporce?“ Kate přelétla pohledem na Lawrence.

„Na účtu společnosti Sunstream,“ potvrdil.

„To je jeden z mých,“ špitla a nervózní cukání na šíji přešlo v úpornou nevolnost a svírání žaludku. Že by v tom uzávěrkovém zmatku udělala nějakou stupidní chybu? „Jaké disproporce?“

„Podle klientovy kopie daňového přiznání mělo být z tohoto účtu zaplacených sedm tisíc šest set čtyřicet osm dolarů.“ Otevřel složku a vytáhl stoh papírů. „Je to vaše práce, slečno Powellová?“

Byl to jediný z Bittlů, který Kate neřikal křestním jménem. Ale na jeho formálnost už si každý v podniku zvykl. Co Kate vyplašilo, byla tentokrát jeho odměřenost. Rychle si nasadila brýle a podívala se na nabízená lejstra.

„Ano, je to můj účet. Daně jsem zpracovala já. Je tam i můj podpis.“

„A jako u několika dalších klientů, naše firma vyřizuje platbu i v tomto případě.“

„Ano, někteří tomu dávají přednost,“ řekla Kate a upustila ruce do klína. „Zbavují se tak nepříjemností, takříkajíc, a je to vhodnější.“

„Vhodnější,“ poznamenala Amanda, „pro koho?“

„Mnoho klientů si radši jen zajde do kanceláře prodebatovat svou daňovou situaci.“ Ale tohle přece všichni věděli, proč jim to musela vysvětlovat znovu? „Pak podepíše potřebné formuláře a výkonný účetní jim na základě smlouvy vystaví šek.“

„Slečno Powellová,“ Lawrence zvedl další list papíru, „a můžete nám vysvětlit tohle?“

Kate si nenápadně otřela do sukně zpoceně dlaně a pak si list prohlédla. Před očima se jí na chvíli zatmělo a Kate polkla naprázdno.

„Myslím, že to nechápu. To je další kopie daňového přiznání pro Sunstream, ale konečná suma je jiná.“

„O dva tisíce dvě stě dolarů nižší,“ zdůraznila Amanda. „Tohle je taky dokument, na jehož základě byl vystaven šek a zaplacen daň z příjmu. Šek byl na tuhle konkrétní sumu.“

„Ale já vůbec nechápu, jak a kdy ta druhá kopie vznikla...,“ spustila Kate.

„Kate,“ zjednal si Bittle jedním tichým slovem její pozornost, „nadbytečné peníze byly z klientova účtu vybrány v hotovosti za pomoci počítače.“

„V hotovosti,“ opakovala Kate nepřítomně. „A protože jsme na to byli upozorněni, udělali jsme prověrku všech našich účtů.“ Bittlův obličej ztvrdl. „Od konce března letošního roku bylo takto od našich klientů přečerpáno celkem sedmdesát pět tisíc dolarů. A bohužel, všechno z vašich účtů.“

„Od mých klientů?“ Kate se začala rychle vytrácet barva z obličeje.

„Pokaždé stejný postup,“ ozval se poprvé Calvin Mayers. „Dvě kopie daňového přiznání, na jednom z nich drobné úpravy a celková částka vyšší o dvanáct set až tři tisíce dolarů.“ Calvin si odfrkl. „Ani bychom na to nepřišli, kdybych nechodil na golf se Sidem Sunem. Ten si na výši daní neustále stěžuje a donutil mě znovu přechíst jeho přiznání, zdali by se nenašla ještě nějaká odpočitatelná položka.“

Zpronevěra. Vždyť oni ji obviňují ze zpronevěry! Je to snad nějaká strašná noční můra? Vědí o jejím otci, a tak si myslí... ne, ne,

to není možné! Ruce složené v klíně se jí třásly, ale hlas se snažila ovládnout.

„Takže jste kontroloval můj účet?“

Calvin povytáhl obočí. Překvapilo ho, že ta chladná Kate Powellová začíná tak panikařit. „Chtěl jsem mu prostě vyhovět. A když jsem si prohlédl jeho kopii, našel jsem několik drobných chyb, proto jsem hledal ještě dál, a našel jsem i ten druhý formulář.“

Kate necítila nic. Jako by nad sebou ztratila vládu. „Vy si myslíte, že jsem ukradla sedmdesát pět tisíc dolarů našim klientům. Naší firmě.“

„Kate, kdybyste nám jen mohla vysvětlit, jak k tomuhle mohlo dojít,“ začal Marty, „všichni si to rádi poslechneme.“

Ne, to její otec okrádal své klienty. Její otec, ne ona.

„Jak si něco takového můžete myslet?“ Hlas se jí třásl a to ji ještě víc zahanbovalo.

„K definitivnímu závěru jsme ještě nedospěli,“ vložila se do věci Amanda, „ale fakta a čísla hovoří jasně. Je to tu černé na bílém.“

Černé na bílém, opakovala si a před očima ji vyvstaly novinové články staré dvacet let. „Ne, já...“ Zvedla ruku, aby si protřela oči. „Tak to není. Já to nebyla“

Amanda bubnovala šarlatovými nehty do stolu. Čekala výbuch vzteku nevinně obviněné a zatím viděla jen strach přistižené.

„Kdyby se Marty za vás nepostavil, kdyby netrval na tom, abychom hledali nějaké racionální vysvětlení, třeba i nezpůsobnost na vaší straně, mohli jsme si vás nechat zavolat už před několika dny.“

„Amando,“ řekl Bittle mírně, ale ona zavrtěla hlavou.

„Larry, tady jde o zpronevěru a o důvěru našich klientů. Tahle věc se musí urovnat co nejrychleji.“

„Nevzala jsem ani penny, od klientů bych nikdy nic nevzala.“ Kate vyskočila, přestože měla strach, že ji nohy neunesou. Jenom nesmí začít zvracet, nařídila si. „Nemohla bych.“ To bylo jediné, co ze sebe vypravila. „To bych nemohla udělat.“

Lawrence se zamračil. „Slečno Powellová, peníze se dají snadno ukrýt, vyprat, utratit. Už jsem asistoval u několika takových investic svých klientů, do Švýcarska, na Kaymanské ostrovy...“

Investice. Špatné investice. Přitiskla si prsty k pulzujícím spánkům. Ne, to byl přece její otec. „Je to moje práce. Dělal jsem jen svoji práci.“

„Nedávno jste si otevřela obchod,“ nadhodil Calvin.

„Jsem třetinový spoluvlastník malého secondhandu.“ Žal, strach a nevolnost ji roztráslly po celém těle. Musí se ovládnout, nařizovala si, jinak bude vypadat, že je vinná. „Stálo mě to skoro všechny úspory.“

Zhluboka se nadechla a podívala se Bittlovi přímo do očí. „Pane Bittle...“, ale hlas se jí zlomil a musela začít znovu. „Pane Bittle, pro vaši firmu pracuju už pět let. Najal jste mě hned, jak jsem ukončila školu. Nikdy jsem se nechovala jinak, než jako loajální zaměstnanec a pro naše klienty jsem odváděla tu nejlepší práci. Nejsem zlodějka.“

„Těžko uvěřit, že by to mohlo být jinak, Kate. Znáám vás přece od dětství a vaše přijetí do naší firmy jsem vždycky považoval za dobré rozhodnutí. Znáám vaši rodinu.“

Odmlčel se, čekal, že se přece jen rozhoří a bude požadovat důsledné vyšetření celé věci, a to za své asistence. Když jen slepě zírala před sebe, neměl na vybranou.

„Ale tohle nelze ignorovat,“ začal pomalu. „Budeme vyšetřovat dál. Zatím interně. Ale možná s tím budeme muset vyjít i mimo firmu.“

„Na policii.“ Ta myšlenka ji docela vykojila. Musela se opřít o stůl před sebou, aby nespadla. Před očima viděla jen mlhu. „Vy chcete jít na policii!?“

„Když to bude nutné...“, řekl Bittle, „ale raději bychom to vyřešili v tichosti. Naše společnost v tuto chvíli zodpovídá svým klientům za nápravu.“ Bittle si prohlížel ženu na druhém konci stolu a pak zavrtěl hlavou. „Partneři se shodují na tom, že bude nejlepší, když si vezmete volno, než se celá věc vysvětlí.“

„Vyhazujete mě, protože si myslíte, že jsem zlodějka.“

„Kate, musíme se na to pořádně podívat a taky musíme jednat v zájmu našich zákazníků.“

„A člověk podezřelý ze zpronevěry nesmí mít přístup k jejich účtům.“ V očích už ji pálily slzy, ale ještě je dokázala udržet. „Vyhazujete mě z práce.“

„Dostanete jen volno.“

„To je stejné.“ Obvinění, hanba. „Nevěříte mi. Myslíte si, že okrádám klienty a nechcete mě tady.“

Bittle neměl na vybranou. „V tuhle chvíli ne. Všechny osobní věci z kanceláře vám budou zaslány. Je mi líto, Kate. Marty vás vyprovodí z budovy.“

Kate třaslavě vydechla. „Snažila jsem se jen dělat dobře svoji práci.“ Vzala svůj kufřík, prkenně se otočila a vyšla z místnosti.

Na chodbě ji dohonil Marty. „Ježíši, Kate. je mi to moc líto. Takový zmatek, taková škoda. Nedokázal jsem jim to vymluvit.“

Zastavila se. „Ale ty mi věříš, Marty. Vid', že mi věříš?“

Než odpověděl, zahlédla v jeho bystrých očích záblesk pochybnosti. „Vím, že musí být nějaké vysvětlení.“ Jemně se dotkl jejího ramene.

„To nic,“ řekla sklesle. Přiměla se projít prosklenými dveřmi z budovy ven.

„Kate, jestli pro tebe můžu něco udělat...,“ volal za ní, když se ploužila ke svému autu.

„Ne, nic,“ řekla spíš sama pro sebe, „vůbec nic.“

Na poslední chvíli se zarazila. Nemohla běžet pro útěchu do Templetonovic domu. K Lauře, k Annie, ke komukoli, kdo by ji objal a stál na její straně. Zastavila na okraji silnice, vystoupila a šla směrem k útesům.

Zvládne to i bez pomoci. Už prožila několik tragédií. Přišla přece o rodiče a neexistovalo nic strašnějšího.

Na střední škole se mnohokrát zamilovala do někoho, kdo o to nestál. Přenesla se přes to. A její první milenec na vysoké o ni brzy ztratil zájem, zlomil jí srdce a šel o dům dál. Nepoložilo ji to.

Kdysi dávno také snila o tom, že Seraphinin poklad najde sama. Že ho pyšně přinese domů strýcovi a tetě. I bez toho se musela obejít.

A teď měla strach. Měla strašlivý strach.

Jaký otec, taková dcera. Ach bože, vyjde teď všechno najevo? A jak to ublíží lidem, které miluje a kteří jí tak důvěřovali?

Jak že se to říká? Krev není voda. Udělala snad nějakou hloupou chybu? Bože, copak může jasně myslet, když je její život převrácený vzhůru nohama a rozbitý na padrti?

Přitáhla si ruce k tělu, aby se chránila proti chladnému jarnímu větru.

Nic zlého přece neudělala, připomněla si. Jenom přišla o práci. Ztratila práci. To nemá nic společného s minulostí, s krví nebo dědičností.

Pak sebou ale škubla a ztěžka dosedla na nejbližší balvan. Koho by tímhle chtěla obalamutit? Jistě že to nějak souvisí se vším

ostatním. Jak by ne? Ztratila to, čeho si vedle rodiny cenila nejvíc. Úspěch a dobrou pověst.

Teď byla tím, kým se vždycky bála být – zkrachovancem.

Jak by za nimi mohla přijít a říct, že přišla o práci kvůli podezření ze zpronevěry?

Ale bude jim to muset říct. Nebo to udělá někdo jiný! Nebude to dlouho trvat a někdo takový se určitě najde. Nemůže si dovolit schovávat se jak zajíček v jamce. Všechno, čím byla a co dělala, mělo nějaký vztah k Templetonovým.

Co si jen pomyslí teta se strýcem? Napadne je ta souvislost? Co když o ní zapochybují? Snesla by snad všechno, jen ne jejich pochybnosti.

Hmátla do kapsy pro léky na začínání a toužila po aspirinu, který by jí pomohl od bolestí hlavy, nebo po nějaké té tisící tabletce, které kdysi užívala Margo. Když pomyslela, že je tenkrát tak zavrhovala a že Seraphinu měla za zbabělého blázna, když raději skočila ze skály, než aby bojovala i osudem.

Podívala se na moře. Pak vstala a přešla blíž k okraji srázu. Skaliska dole vyhlížela hrozivě. Právě to se jí na nich vždycky líbilo – jak tam navěky čněla, vstříc té kruté mase vody. Ona musí být jako ty skály. Musí pevně stát a počkat, co přijde dál.

Její otec nebyl dost silný, nechtěl snášet svůj osud. A ona teď musí splatit jeho dluh.

Byron zastavil a díval se na ni z druhé strany silnice. Její auto prosvištělo kolem, právě když opouštěl Joshův dům. Nevěděl, co ho vlastně přimělo ji následovat a nakonec zastavit.

Byl to snad ten její pohled, jak tam tak stála na útesech, tak osamělá, jako by volala po jeho ochraně? Vypadala tak zranitelně, a to ho zneklidňovalo i znervózňovalo.

Vůbec by ji neodhadl jako typ ženy, která se bude brouzdat po pobřeží a zírat na širé moře.

Už chtěl znovu nastartovat a odjet, ale pak ho napadlo, že si toho krásného výhledu může užít také.

„To je ale místo, že?“ řekl, když přišel blíž a zvrácené se zaradoval, jak sebou trhla.

„Ano,“ zahučela zády k němu.

„Dost velký rozhled i pro dva, ne? Zahlédl jsme vaše auto a...“ Lépe se na ni zadíval a všiml si, že má vlhké oči. Vždycky se cítil

povinen osušovat ženské slzy. „Špatný den?“ zeptal se a nabídl jí kapesník.

„Je jenom větrno.“

„Zas tak větrno ne.“

„Chtěla bych, abyste šel pryč.“

„Obyčejně se ženám snažím vyhovět, ale protože ve vašem případě to neudělám, raději si sedněte a pěkně mi všechno povězte.“ Vzal ji za ruku. „Představte si třeba, že jsem kněz,“ řekl a táhl ji dolů na kámen. „Což jsem ostatně být chtěl.“

„Abyste mohl hezky řečnit, ne?“

„To vážně ne. Jenže mi bylo jedenáct. Pak přišla puberta a bylo po všem.“

Snažila se vyprostit ruku a vstát. „Napadlo vás někdy, že s vámi vůbec nechci mluvit? Že chci být prostě sama?“

Její hlas zněl přerývaně. Aby ji utišil, pohladil ji po vlasech. „Napadlo, ale zavrhl jsem to. Lidé, co se litují, vždycky potřebují, aby je někdo vyslyšel. To byl taky, kromě sexu, hlavní důvod, proč jsem do semináře nakonec nešel. A taky tanec. Duchovní nemá moc příležitostí zatančit si s hezkými ženami. Ale už dost o mně.“

Chytil ji za bradu a zvedl její obličej. Byla bledá, ty hluboké oči a dlouhé řasy byly orosené, ale...

„Když nemáte červené oči, ještě jste se dost nevyplakala...“

„Nejsem fňukálek.“

„Moje sestra vždycky doporučovala dosyta se vyplakat a určitě by ji urazilo, kdyby ji někdo považoval za fňukálka“ Byron jemně třel Katinu bradu. „Nebo pořádně zařvat nebo něco rozbít. To bylo u nás doma dost časté.“

„Není důvod...“

„Se takhle ventilovat? Hlavně není kolem nic na rozbítí, ale co si pořádně zaječet?“

V Kate se to začínalo vařit. Vztekla trhla hlavou, aby se vyprostila z jeho ruky. „Já nepotřebuju žádného utěšitele. Svoje problémy zvládnu docela dobře sama. A kdybych se přece jen potřebovala někomu svěřit, stačí mi zajít do tamtoho domu,“ pokynula hlavou směrem ke kamenné stavbě na kopci, kde žili ti, co jí byli tak drazí.

Náhle si zakryla rukama tvář a rozplakala se.

„Tak je to dobře,“ řekl konejšivě a přitáhl ji k sobě. Začal ji hladit po zádech a vlasech. „Dostaňte to ze sebe ven.“

A Kate už nemohla přestat. Najednou nezáleželo na tom, kdo byl ten muž. Měl silné paže a hlas plný porozumění. Zabořila mu tvář do prsou a vyplakávala ze sebe všechnu tu lítost, žal i strach a nechávala se konejšit.

Položil si tvář na její hlavu a lehce ji přidržoval. Lehce, protože se zdála tak křehká, že by ji silnější stisk mohl poranit. Její slzy mu smáčely košili.

„Sakra! Omlouvám se,“ řekla po chvíli a chtěla se vyprostit. Ale nepustil ji. „Tohle by se nikdy nestalo, kdybyste mě nechal o samotě.“

„Takhle je to ale lepší. Není dobré držet všechno uvnitř.“ Políbil ji na temeno hlavy a odtáhl ji od sebe, aby si prohlédl její tvář.

Proč by ho měl okouzlit zarudlý, líčidlem potřísněný obličej. Nedokázal si odpovědět. A přece znovu zatoužil posadit si ji na klín, políbit ta něžná, smutná ústa a hladit ji víc než jako utěšitel.

Ale to by nebyl dobrý tah, zarazil se včas.

„Ne že byste vypadala líp,“ řekl, vzal kapesník, který žmoulala v pěsti a otřel jí oči, „ale určitě už se cítíte trochu líp a můžete mi povědět, co se přihodilo.“

„To s vámi nemá nic společného.“

„Takže?“

Kate cítila, jak se jí z hrudi dere další vzlyk, a lak rychlé zamumlala: „Vyhodili mě.“

Byron dál pomalu otíral její tvář. „A proč?“

„Myslí si...“ Hlas se jí zadrhl. „Myslí si, že jsem...“

„Nadechněte se a vysypte to najednou.“

„Myslí si, že jsem ukradla peníze z klientských účtů. Zpronevěřila. Sedmdesát pět tisíc.“

„Jak to?“

„Protože se našla dvě různá daňová přiznání a ty peníze chybí. A byli to mí klienti.“

A můj otec i můj otec. Ale nahlas to říct nedokázala.

Pak mu útržkovitě převyprávěla svoje setkání s partnery. Byron neustále přikyvoval.

„Ale já jsem nic nevzala,“ řekla Kate nakonec a dlouze, třaslavě vydechla. „Nečekám, že mi budete věřit, ale...“

„Ale jistě, že vám věřím.“

„Proč?“ zeptala se překvapeně.

Trochu se odklonil a vytáhl úzký doutník. Když si zapaloval, kryl rukou plamen proti větru. „V mém oboru se člověk seznámí se spoustou lidí. Však se také celý život pohybujete v hotelovém prostředí a víte, jak to chodí. Musíte se naučit je rychle odhadnout a raději se nesplést.“ Vyfoukl kouř a zpytavě se na ni zadíval. „Vás, Katherine, jsem po pěti minutách otipoval jako ženu, která se raději zalkne, než by slevila ze svých zásad.“

„Tak nevím, asi děkuju.“

„A musím dodat, že jste pracovala pro bandu krátkozrakých idiotů.“

„Jsou to prostě účetní.“

„Tak se vidíte,“ řekl s úsměvem a přešel jí prstem po uplakané tváři. Kate nazlobeně vzhledla. „Konečně jiskra v oku. Tak je to lepší. A co teď? Nebo to necháte jen tak?“

Kate vstala a uhladila si sukni. „Nemám vůbec tušení, co teď budu dělat. Jistě vím jediné to, že k Bittlovi se zpátky nevrátím, ani kdyby se za mnou plazili po kolenou rozbitým sklem.“

„Tak jsem to nemyslel. Někdo tam přece krade a snaží se to hodit na vás. Co s tím hodláte dělat?“

„To mě nezajímá.“

„Vás to nezajímá?“ Byron zakroutil hlavou. „Ta ostrá Kate Powellová je pěkný zbabělec.“

„Řekla jsem, že nezajímá.“ Kdyby se rozhodla bojovat a ještě víc na sebe upozornila, nejspíš by brzy přišli na to, co udělal její otec. A pak by to mohlo být ještě horší. „Stejně nemůžu nic dělat.“

„Přece vám to myslí.“

„Ted' mi to tak vůbec nepříjde.“ Položila si ruku na čelo, za kterým ji všechno bolelo. „Nemůžou mi vlastně udělat nic, protože ty peníze nemám a oni mi opak nikdy nedokážou. Zjistit, kdo krade, je Bittlův problém. Já jen chci, aby mě nechali na pokoji.“

Byron byl tak překvapený, že vstal. „Já bych chtěl jejich hlavy.“

„Ted' mě víc zajímá, jak přežiju několik příštích hodin. Musím to říct své rodině.“ Kate zavřela oči. „Vlastně ještě ráno jsem doufala, že si mě Bittle zavolá, aby mi nabídl partnerství. Hodně věcí tomu nasvědčovalo. Nemohla jsem se dočkat, až to Templetonovým oznámím.“

„Chtěla jste se blýsknout?“ řekl jemně, aby neublížil.

„Asi jsem chtěla říct: ‚Podívejte, co jsem dokázala. Můžete na mě být pyšní, protože...‘ A teď jim naopak musím oznámit, že s mojí kariérou je amen, aspoň pro nejbližší budoucnost.“

„Je to vaše rodina,“ řekl a položil Kate ruce na ramena. „Ta bude vždycky stát při vás.“

„Já vím.“ Na chvíli zatoužila chytit jeho širokou dlaň a přitisknout si ji na tvář, ale raději se odvrátila. „Tím je to právě ještě horší. Ani nevíte, o kolik horší. Začínám se zase litovat.“

„Časem to přebolí, Kate,“ řekl a vzal ji kolem ramen. „Nechcete, abych za nimi šel s vámi?“

„Ne,“ odpověděla, ale s úlekem, protože na chvíli chtěla říct ano. „Ne, to musím zvládnout sama.“ Znovu se mu vysmekla, ale tentokrát se mu zadívala do tváře. „Ale bylo to od vás moc hezké. Vážně. Děkuji.“

„Ani bych se neurazil, kdyby to neznělo tak překvapeně,“ řekl s úsměvem a dolíčky ve tvářích se mu prohloubily.

„Nechtěla jsem vás urazit. Chtěla jsem opravdu projevit vděčnost, otče De Witte.“

Zvedl ruku a lehce prsty projel hustou kštici jejích vlasů. „Myslím, že bych přece jen nechtěl, abyste o mně přemýšlela jako o knězi.“ Jeho ruka sklouzla na její šíji. „Bude v tom asi zase ten sex.“

„Hmmm,“ se jí zdálo jako jediná bezpečná odpověď, protože v tu chvíli také pocítila ty nepatřičné záchvěvy rozjitřených hormonů. „Raději půjdu vyřídit tuhle věc. Určitě se brzy uvidíme.“

„Určitě.“ Udělal krok směrem k ní a Kate uskočila. „Co děláte?“

Pobaveně zvedl obočí. „Jdu ke svému vozu. Parkuji přece za vámi.“

„Ach tak.“ Co nejležérněji se vydala směrem k autu a Byron se k ní připojil. „Ehm, už jste viděl ten dům, o kterém jsme mluvili?“

„Shodou okolností se na něj jedu podívat právě dnes.“

„Prima.“ Zacinkala klíčky v kapse. „Doufám, že se vám bude líbit.“

„Dám vám vědět.“ Jejich ruce se znovu setkaly na klíce jejího vozu. Když k němu Kate podezřívavě vzhledla, usmál se. „Otec mě naučil, že mám dámě vždycky otevřít dveře. Považujte to za jižanský zvyk.“

Pokrčila rameny a vklouzla do auta. „Tak nashle.“

„Ozvu se.“

Chtěla se ho ještě zeptat, co tím myslel, ale Byron už byl na cestě k svému vozu. A navíc, Kate dobře znala odpověď.

Kapitola pátá

„To je strašné! Ta drzost!“

V nezvyklém záchvatu vzteku běhala Laura po zimní zahradě jako lev v kleci. Právě před půlhodinkou ji Kate vyrušila od domácích úkolů jejích dcer a svěřila se jí se svým problémem.

Když se tak na svou přítelkyni dívala, byla Kate ráda, že ji požádala o rozhovor v soukromí. Ten zuřivý výraz a rozohněná tvář by její dcerky určitě poděsily.

„Já nechci, aby ses kvůli tomu tak rozčilovala,“ začala ji uklidňovat Kate.

„Tak já se nemám rozčilovat?“ vyskočila Laura, až se jí bronzové mikádo rozvířilo. „A co bych vlastně měla dělat, když má sestra dostane ránu pod pás?“

No ano, tohle by s děvčaty jistě zacloumalo. Sama by se rozesmála, kdyby se necítila tak mizerně. Paní Laura Chladná se během minuty změnila na Lauru Zuřivou. I přes svůj křehký zjev jako by měla sílu parního válce.

„Tak já se prý nemám rozčilovat! Však já taky nejsem rozčilená, já jsem mnohem víc než jen rozčilená! Jak si to jen mohli dovolit! Jak si ti omezenci mohli jen na minutu myslet, že bys ty mohla vzít nějaké peníze?! Když pomyslím, kolikrát byli Bittlovi hosty v tomto domě, vaří se mi krev. Zacházet s tebou jako s obyčejným kriminálníkem... Nechat tě vyvést z budovy! Divím se, že ti taky nenasadili želízka a nezavolali ochranku. Parchanti! Mizerové!“

Pak se vrhla po telefonu. „Zavoláme Joshovi. Budeme je žalovat!“

„Ne, Lauro, nech toho.“ Kate na pokraji smíchu a nervového zhroucení připlácla svou ruku na Lauřinu. Najednou si nemohla vzpomenout, proč se tak bála jít za svou rodinou. Přesně tohle přece potřebovala. „Tu tvou tirádu musím ocenit, ale...“

„Tos ještě nic neslyšela.“

„Ale my je nemáme proč žalovat. Důkazy...“

„Já ti prdím na důkazy...“ Kate se rozesmála a Laura přivřela oči.
„Čemu se sakra směješ?“

„Jen jsem tě ještě nikdy neslyšela říct ‚prdím‘. Nějak to tahá za uši,“ řekla Kate, ale raději se přestala smát, protože cítila, že ta veselost přechází v hysterii. „Prostě jsem za tebou nepřišla, abych tě viděla tak rozčilenou, i když je to prima náplast na mé pošramocené ego.“

„To nemá s tvým egem co dělat,“ odpověděla Laura a snažila se ovládnout. „Tady jde o očerňování a ztrátu zaměstnání. To jim nemůže jen tak projít, Kate. Máme v rodině právníka, tak ho pěkně využijeme.“

Nemělo smysl podotýkat, že Josh není advokát, ani že představa soudního procesu Kate nahání hrůzu. Místo toho se snažila celou věc zlehčit.

„Snad by mohl obhajovat ztrátu zdravého rozumu.“

„Jak můžeš takhle žertovat?“

„Protože mi je díky tobě o mnoho líp,“ řekla, ale najednou měla znova pláč na krajíčku a rychle Lauru objala. „Kdesi uvnitř jsem tušila, že budeš stát při mně, ale... prostě jsem byla na dně. Ach, bože,“ Kate se odvrátila a přitiskla si ruku na žaludek, „já snad začnu znova brečet.“

„Ale Kate, zlato, to jsem nechtěla,“ řekla Laura a vzala Kate něžně kolem pasu. „Pojď se tady posadit. Dáme si trochu čaje, vína nebo čokolády a probereme to.“

Kate popotáhla a přikývla. „Čaj a čokoláda nikdy neuškodí. Jen s tím alkoholem nemám v poslední době zrovna dobré zkušenosti.“

„Fajn, tak chvilku vydrž.“ Obyčejně by si Laura do kuchyně zašla sama, ale tentokrát se bála nechat sestru samotnou. Použila tedy zvonek pro služebnictvo, který nechal nainstalovat Peter. Když udělila instrukce, vrátila se zpátky.

„Cítím se teď zbytečná,“ vzdychla si Kate. „Nevím, jestli jsem dobře pochopila Margo, když se jí před rokem stalo něco podobného.“

„Ale byla jsi tu pro ni,“ reagovala Laura. „Stejně jako ona a já a všichni ostatní tu budeme pro tebe. Nikdo z lidí, kteří tě dobře znají, neuvěří, že jsi mohla provést něco tak špatného.“

„Dokonce i jeden, co mě nezná,“ vzpomněla si Kate na Byrona. „Ale spousta lidí tomu stejně uvěří. A na veřejnost se to určitě dostane. Já se sice umím prát,“ pokračovala, „to hubené holky, spíš chytřejší než hezčí, vždycky dovedou.“

„Tys vždycky byla bojovnice.“

„Ale už jsem vyšla ze cviku.“ Kate zavřela oči. „Nevím, co si počnu, Lauro. Snad poprvé v životě nemám žádný plán.“ Otevřela oči a setkala se s Lauřiným ustaraným pohledem. „Asi to bude znít hloupě, ale všechno, co jsem kdy chtěla, bylo spojeno s mou kariérou. Byla jsem v tom dobrá. Potřebovala jsem to. Bittlovu společnost jsem si vybrala proto, že šlo o zavedenou firmu s tradicí, kde existovaly možnosti postupu. A taky byla blízko od domova. Líbili se mi tam lidé, cítila jsem se tam v bezpečí a dobře oceněná.“

„To budeš v Templetonu jistě taky,“ řekla Laura. „Víš dobře, že tam můžeš nastoupit třeba hned zítra Mamka s tatškou si moc přáli, abys u nich pracovala.“

„Už pro mě přece udělali dost.“

„To je směšné, Kate.“

„Pro mě ne. Ted' od nich nemůžu nic chtít. Musela bych se stydět.“ To byla jediná věc, na níž ted' dokázala trvat. Hrdost bylo to jediné, co jí zbývalo. „Už tak bude dost těžké zavolat jim, co se stalo.“

„Jejich reakci znáš přece předem, ale jestli chceš, vyřídím to za tebe.“

Vzpomenou si na tu starou záležitost? uvažovala Kate. Vzpomenou si na to? Zapochybují o ní, i kdyby jen na chvíli? Tomu musí čelit sama. „Ne, zavolám jim zítra ráno.“ Uhladila si sukni a snažila se myslet prakticky. „Mám ted' trochu času uvažovat o svých možnostech. Peníze zatím nejsou hlavní problém. Něco mám uloženo a pak je tu taky malý příjem z obchodu.“ Vtom se ale zarazila. „Můj bože, snad to náš krámk nikak nepostihne?“

„Jistěže ne. Neboj se.“

„Neboj se?“ Kate vyskočila. Žaludek se jí znovu začal svírat. „Spolumajitelka Pretenses podezřelá ze zpronevěry. Účetní okrádala vlastní klienty. Členka rodiny Templetonů vyšetřována policií.“

Kate sevřela víčka, protože se zhrozila při představě, co by takové vyšetřování mohlo odhalit. Krev není voda.

„Ježíši, Lauro, že mě to nenapadlo dřív. Vždyť nás můžu zruinovat. Tolik mých klientů u nás přece nakupuje.“

„Přestaň s tím. Jsi přece nevinná. Nedivila bych se, kdyby to většina tvých klientů odsoudila jako nesmysl.“

„Lidé mají k penězům zvláštní vztah a k lidem, kteří jim je spravují, taky.“

„Snad, ale mohla bys spravovat aspoň ty moje. Nesnaž se z toho vymluvit,“ řekla Laura dřív, než Kate stačila otevřít ústa. „Moc mi toho sice po rozvodu nezbylo, ale ty to dáš alespoň do pořádku. A taky by ses mohla častěji ukázat v obchodu. Já i Margo jsme sice dobré účetní, ale...“

„To je věc názoru.“

Lauru to jenom potěšilo. „Tak to bys asi měla ochránit naše investice. Dřív jsi byla příliš vytížená, ale teď budeš mít víc času.“

„Vypadá to tak.“

„A když nám trochu pomůžeš i za pultem, moc se nám s Margo uleví.“

Kate otevřela pusu dokořán. „Ty chceš, abych prodávala? Pravidelně? Lauro, já přece nejsem prodavačka.“

„To Margo taky nebyla, a já taky ne. Věci se mění. Musíš se přizpůsobit, Kate.“

Chtěla Lauře připomenout, že má titul z Harvardu, že absolvovala s vyznamenáním o rok dřív než ostatní, že jí téměř nabídl partnerství v jedné z nejvýznamnějších firem v kraji a že jí rukama prošlo mnoho milionů dolarů ročně. Pak ale stiskla rty, protože nic z toho nemělo v tu chvíli význam. „Nerozeznám Armaniho od... od ničeho.“

„Naučíš se.“

Našpulila trochu rozmazleně rty. „A vůbec nemám ráda šperky.“

„Naši zákazníci mají.“

„Vůbec nechápu lidi, kteří si přecpávají byty věcmi, na které jen sedá prach.“

Laura se usmála. Pokud se Kate začíná hádat, přichází zase k sobě. „To je prosté, přece proto, aby nám dali vydělat.“

„Tak to ano,“ řekla Kate už smířlivěji. „A o víkendech jsem si v obchodě nevedla zase tak špatně. Stačí umět jednat s lidmi.“

„Však si zvykneš. Ale u těch účtů tě potřebujeme. Nechtěly jsme na tebe dřív tlačit, tedy Margo chtěla, ale já jsem jí to rozmluvila.“

„Vážně?“

„Nic ve zlém, Kate, ale máme otevřeno už deset měsíců. Ale po deseti dnech nám došlo, že účetnictví nesnášíme. Všechny ty papíry, procenta a daně!“

Laura si povzdechla. „Neměla bych ti to říkat, slíbila jsem to, ale...“

„Co?“

„No, Margo... Zatím jsme si nemohly dovolit platit účetní na plný úvazek, tak se Margo rozhodla jít do kurzů.“

„Do kurzů účetnictví? Margo? Kristepane!“

„A taky obchodního managementu a počítačů. Ale teď, když je dítě na cestě, by toho na ni bylo trochu moc najednou. Já sice počítače docela ovládám, v hotelu s nimi přece musím pracovat, ale obchod je docela něco jiného.“ Laura si počkala, až její slova padnou na úrodnou půdu. „A neumím si představit, jak bych si čas rozdělila mezi nějaké kurzy, hotely a moje holky.“

„No jistě. Měly jste mi říct, že s tím máte takové problémy. Postarala bych se o to.“

„Už tak jsi šilhala z přepracování. To se nám nezdálo fér.“

„Fér? Vždyť je to náš podnik. Hned ráno se tam zastavím a podívám se na to.“

Laura se spokojeně usmála, ale to už se ve dveřích objevila Ann Sullivanová se servírovacím vozíkem. „Děvčata už mají úkoly hotové, tak jsem přinesla šálky i pro ně. Napadlo mě, že si rády uděláte čajový dýchánek.“

„Děkuju, Annie.“

„Slečno Kate, to je dobře, že jste se objevila,“ pokračovala, ale úsměv jí zmrzl při pohledu na Katiny opuchlé oči. „Co se děje, děvenko?“

„Ach Annie,“ Kate uchopila podávanou ruku a přitiskla si ji na tvář. „Můj život je úplně naruby.“

„Já dojdu pro holky,“ řekla Laura, „a ještě pro jeden hrnek,“ kývla směrem k Annie, „a všechno si to vyjasníme.“

Protože Kate byla vždycky trochu odlišná a zvláštní, měla pro ni Ann také zvláštní slabost. Nalila dva šálky čaje, oddělila dva kousky dortu, a pak Kate vzala kolem ramen.

„Tak, vypijte si čaj, snězte zákusek a pak Annie všechno povězte.“

Kate se s povzdechem poddala. Žádné místo ji nemohlo nabídnout to co domov.

„Nelíbí se mi, jak pořád mluví o softwaru,“ šeptala Margo Lauře do ucha za pultem jejich obchůdku. „Jediný software, o kterém chci něco vědět, je kašmír.“

„Víc ani vědět nepotřebuješ. Stačí, že tomu rozumí ona,“ odpověděla Laura, „můžeme zapomenout na všechny ty soboty, co jsme se potily nad účetními knihami!“

„Ano, ale myslím, že už mi to docela šlo. Kate mluví, jako by ty zápisy dělal někdo bez mozku.“

„Chceš jít snad za ní dozadu a trochu jí s tím pomoci?“

„Ne,“ odpověděla Margo rezolutně. „Prostě se mi jen nelíbí, jak dává ruce pryč od té aféry. Naše Kate přece vždycky byla bojovnice.“

„Asi je zraněná a vystrašená,“ uvažovala Laura, i když ji to samotnou znepokojovalo. „Ona se z toho dostane.“

„To doufám. Jinak už Joshe déle neudržím a on si to půjde s Bittlem rozdat osobně.“ V jejích jasně modrých očích se zablýsklo. „A nejspíš neudržím ani sebe. Mizerové! Parchanti!“

Margo se přibližovala k zákaznici a přitom šeptem pokračovala ve výčtu nadávek. Její tvář však prodělala pozoruhodnou proměnu i objevil se na ní jemný, oduševnělý úsměv. „Nádherná lampa, že? Patřila Christie Brinkleyové.“ Margo přejela prstem po narůžovělém stínidle. „A mezi námi, byl to dárek od Billyho, proto už si ji později nechtěla ponechat.“

Pravda, nebo výmysl? pomyslela si Laura s úsměvem. Majitelku mohla potvrdit, ale to ostatní byla spíš Margina fantazie.

„Lauro,“ ze zadní místnosti vyšla Kate s trpitským výrazem, který se jí ve tváři usadil od první chvíle nad účetními knihami. „Víš, o kolik peněz přicházíte, když neobjednáváte krabice ve velkém? Čím méně jich berete, tím víc vás jedna stojí...“

„Ach, no ano.“ Laura se v pudu sebezáchovy podívala na hodinky. „Jémine, holky mají hodinu klavíru. Už musím...“

„A lepicí pásku taky nenakupujete z velkoskladu,“ pokračovala Kate a pronásledovala Lauru k východu.

„My bychom ale zasloužily, že? Tak ahoj.“ A byla pryč.

Kate nervózně podupávala a už si chtěla smlsnout na Margo, ale ta živě konverzovala se zákaznicí nad jakousi mizernou lampičkou, která by stěží osvětila třeba jen klozet.

„Slečno, slečno, prosím vás...“ Ze šatny vyšla jiná zákaznice s párem bílých kozaček v ruce. „Nemáte tyhle boty v šestce?“

Kate si prohlédla boty i tu ženu a nemohla pochopit, proč někdo stojí o boty pošíité barevnými flitry. „Máme jen to, co je vystavené.“

„Ale tyhle jsou moc malé,“ zakvílela dáma a hodila boty po Kate. „Přitom se přesně hodí k šatům, co jsem si vybrala. Musím je mít!“

„Podívejte,“ začala Kate, ale ihned se zarazila, protože zachytila Margin varovný pohled. „V Pretenses je téměř každá věc originál. Ale jsem si jistá, že pro vás něco pěkného najdeme.“ Už v tu chvíli postrádala Kate svůj počítač, ale zavedla ženu zpět do šatny.

A stálo ji mnoho úsilí, aby nevyjekla. Většina bot byla rozházená po podlaze, asi desatery koktejlové šaty ležely zmuchlané na židli.

„A, tady se zkoušelo, že?“ řekla Kate se zmrzlým úsměvem na rtech.

Žena ze sebe vydala tak vysoký trilek, že Kate až bodl kdesi v lebce. „Když mně se tady všechno tak líbí! Ale jakmile se pro něco rozhodnu, zůstanu rozhodnutá.“

Takové prohlášení by se mělo tesat do kamene, napadlo Kate. „Tak pro kterou věc jste se tak pevně rozhodla?“

Trvalo celých dvacet minut, naplněných samým *och* a *ach*, než si dáma konečně zvolila tylové šaty bez zad a Kate začala ty nekonečné metry látky skládat do tašky. Bude v nich připomínat překynutý svatební dort, napadlo ji.

Když byla s balením hotova, předala šaty, boty a pokladní lístek zákaznici a dokonce se zmohla na úsměv. „Děkujeme, že jste přišla nakoupit právě k nám.“

„Já to tady prostě miluju. Jé, na ty náušnice se ale rozhodně musím podívat.“

„Náušnice?“ Katino srdce ztěžklo.

„Tuhlety. Myslím, že by se báječně hodily k těm šatům, co vy na to? Mohla byste šaty zase vyndat, abych se mohla přesvědčit?“

„Vy chcete, abych ty šaty zase vyndala,“ řekla Kate, křečovitě se usmála a naklonila se nad pult, „proč rovnou nechcete, abych...“

„Vy určitě myslíte ty náušnice z rakouského křišťálu,“ přispěchala Margo a odstrčila Kate o dobrého půl metru stranou. „Mám tu jeden náhrdelník, který se k nim báječně hodí. Kate, proč zatím nevyndáš ty šaty?“

„Dobrá, vyndám ty šaty!“ zamumlala Kate otočená zády. „Ale zpátky je dávat nebude. Nikdo mě nedonutí!“ Už už se připravovala k hádce, když zacinkal zvonek nade dveřmi. Kate vzhlédla a nepřestávala se mračit ani vstříc Byronovu přívětivému úsměvu.

„Dobrý den, dámy. Zatím se trochu porozhlédnu, než budete volné.“

„Ty jsi přece volná,“ řekla Margo významně Kate, „já to tu zatím dokončím.“

Jako z deště pod okap, pomyslela si Kate a váhavě se Byrona ujala. „Hledáte něco konkrétního?“

„Je Svátek matek. Před několika měsíci jsem tu matce koupil dárek k narozeninám a byl jsem dlouho za hrdinu. Tak bych byl rád, kdyby při tom zůstalo.“ Natáhl ruku a přešel kloubem ruky po její čelisti. „Jak se cítíte vy?“

„Dobře.“ Kate se odvrátila, protože při vzpomínce na to, jak mu plakala v náruči, pocítila silné rozpaky. „Tak jaký dárek by to měl být?“

Místo odpovědi jí položil ruku na rameno a otočil ji zpátky k sobě. „Myslel jsem, že jsme se naposled rozešli téměř jako přátelé.“

„Ale ano,“ potvrdila. Nemělo přece smysl ho z něčeho obviňovat. „Jsem jen trochu našťvaná. Právě jsem té zákaznici málem dala pěstí.“

Byron pohlédl přes Kalinu hlavu směrem k ženě, která švitořila nad nějakým náhrdelníkem. „A proč to?“

„Chtěla vidět náušnice,“ procedila Kate mezi zuby.

„Dobrý bože, kam to ten svět spěje? Když slíbíte, že mě nepraštíte, na žádné náušnice se tady a nejspíš ani jinde nepodívám.“

To si zasloužilo přinejmenším úsměv. „Promiňte. To je na dlouhé povídání. Tak co se vaší matce líbí?“

„Náušnice,“ řekl a dusil se smíchy. „Omlouvám se, ale tomu se nedalo odolat. Moje matka je internistka s nervy jako špagáty, temperamentní a citlivá na všechno, co by jí mohlo připomenout její děti. Napadají mě srdíčka a kytičky a podobné základní symboly.“

„To je hezké.“ Kate se usmála. Měla slabost pro muže, kteří nejenže měli rádi svoji matku, ale také ji dobře znali. „Ale všechno zboží ještě tak dobře neznám. Jsem tu teprv týden.“

V tom šedém kostýmku s vázankou vypadala tak úhledně. Pohodlné boty právě nevybízely k obdivování jejích štíhlých nohou, a

proto byl Byron překvapený sám sebou, že se právě při tom přistihl. Rychle si odkašlal. „A jak to jde?“

Kate se ohlédl k Margo. „Až na to, že mě moje spolupracovnice brzo vynese v zubech, docela dobře. Díky.“ Když si ji nepřestával prohlížet, dodala: „Ale přišel jste snad koupit dárek a ne mě kontrolovat, že?“

„Můžu stihnout obojí.“

„Radši byste měl...“ Vtom se dveře znovu otevřely a dovnitř vpadly tři rozesmáté ženy chtivé nákupů. Kate silně stiskla Byronovu paži. „Fajn. Jsem s vámi. Potřebujete nutně moji asistenci. Slevím vám deset procent, když mě zdržíte, než ty tři odejdou.“

„Vy jste skutečný lidumil, že ano, Katherine?“

„Jsem zoufalý člověk. Radši si se mnou nezahrávejte,“ odpověděla a rychle ho vtáhla do rohu místnosti.

„Dneska zase voníte jinak,“ všiml si Byron parfému. „Jemně, ale vášnivě.“

„To na mě Margo stříkla, když jsem nedávala pozor.“ Ale tohle byl její nový život, uvědomila si vzápětí. Ten starý byl přece nadobro pryč. „Chce, abychom propagovaly zboží. Kdybych se nebránila, celou by mě ověsila šperky.“ Ze své bezpečné vzdálenosti udělala na Margo obličej. „Podívejte, musela jsem si vzít aspoň ten špendlík.“

Byron se zahleděl na malý zlatý křížek, který zdobil Katinu klop. „Je moc hezký.“ Oči mu sjely ke křehké lince jejích ňader. „Klasické, jemné, jednoduché.“

„Hm. A k čemu jinému jsou špendlíky dobré než k provrtávání vašich šatů? Fajn, zpátky k obchodování. Je tu náhodou taková pěkná hrací skříňka, která by z vás mohla hrdinu udělat znovu.“

„Hrací skříňka. To by mohlo být ono.“

„Vím o ní, protože ji Margo právě přivezla ze San Francisca. Ona vám může říct, z které doby pochází a jaký to je styl, já jen, že je moc hezká.“

Zvedla ji – lesklou mahagonovou skříňku, použitelnou jako šperkovnice nebo schránka na dopisy. Na klenutém víku měla obrázek dvojice ve středověkém oděvu a jednorožce. Když Kate krabičku otevřela, ozvaly se něžné tóny skladby „Pro Elišku“.

„V tom je problém,“ řekl Byron.

„Proč? Je krásná, praktická i romantická.“

„No právě, jak vás mám ale zdržet celou tu dobu, když jste mi perfektní dárek našla hned napoprvé?“

„Ach tak.“ Kate se znovu ohlédla přes rameno. Ty tři nové zákaznice nadělaly v šatně spoustu povyku. Margo zatím s profesionální zručností znovu balila šaty z bílého tylu. „A nechcete ještě něco jiného? Nikdy není dost brzy nakupovat na Vánoce.“

Byron naklonil hlavu ke straně. „Měla byste se naučit lépe odhadovat svoje zákazníky, zlato. Před vámi stojí muž, který přišel nakupovat na Den matek tak pozdě, že teď bude muset poslat dárek do Atlanty spěšně a přes noc. Takový typ neshání dárky na Vánoce dřív než jedenadvacátého prosince.“

„To ale není moc praktické.“

„Svoji praktičnost si schovávám do zaměstnání. Život je něco jiného.“

Když se usmál, rýhy v jeho tváři se prohloubily. Ráda se na ně dívala a představovala si, jak se jich dotýká. V tu chvíli se sama sebe zděsila. Uklidni se, holka.

„Tak snad byste se chtěl podívat na jiné věci, jen tak pro srovnání.“

„Ne, tohle je to pravé.“ Všiml si, že ji uvedl do rozpaků a velmi ho to potěšilo. Záměrně položil své ruce na její a chvíli drželi skříňku společně. „A co se takhle dohadovat nad balicím papírem?“

Tohle už byla zcela jistě výzva. Později si bude muset rozmyslet, jestli jí to bylo příjemné, nebo ne. „Tak dobře,“ řekla a zanesla krabičku na pult vedle pokladny.

Margo právě zavřela dveře za svou konečně spokojenou zákaznicí a automaticky vyslala svůdný úsměv směrem k Byronovi. „Byrone, to je skvělé, že jste se tu objevil.“

„Margo.“ Stejně automaticky jí políbil ruku. „Vypadáte úžasně, jako vždycky.“

Margo se zasmála. „Proč jsou pohlední a galantní muži tak vzácní? Našel jste u nás něco pěkného?“

„Kate mi vybrala skvělý dárek pro matku.“

„Opravdu?“ Kate pečlivě balila Byronovu skříňku. Margo se k ní naklonila přes pult a divoce škusbla za její vázanku. „Tak to tě zabiju až potom. Promiňte, Byrone, mám ještě další zákazníky.“

Kate za ní vrhala zlostné pohledy. „Co jsem říkala! Jde mi po krku!“

„Jedna z definic rodiny říká, že je to neustálá náprava našeho chování.“

„Websterův naučný slovník?“

„Ne, De Wittův. Zkusme nejdřív ten papír s fialkami. Margo je úžasná žena.“

„Ještě jsem nepoznala muže, který by si to nemyslel. Vlastně ne, Lauřin bývalý manžel ji nemohl vystát. Nejspíš proto, že je dcerou hospodyně a on licoměrný snob. A myslím, že ji taky chtěl, jako všichni, a to ho rozčilovalo.“

Byrona zaujal způsob, jakým Kate balila jeho dárek. Jak rychle, s téměř matematickou přesností ohýbala rohy barevného papíru. Její ruce byly vážně docela hezké – úzké, hbité, nezdobené.

„A jak se stavěl k vám?“

„Ó, mě taky nesnášel. Ale nemělo to co dělat se sexuálními fantaziemi. Byla jsem pro něj ubohá příbuzná, která má tu drzost říkat, co si opravdu myslí.“ Najednou vzhlédla a zamračila se. „Nechápu, proč vám to vlastně všechno vykládám.“

„Třeba z potlačované touhy konverzovat. Dlouho třeba s nikým nemluvíte, pak se jednou zapovídáte a zapomenete, že si vlastně s lidmi povídáte nerada. Říkal jsem vám, že to je dobrý koníček.“

„Já mluvím s lidmi nerada. Aspoň s většinou lidí,“ zavrčela, Kate. „Chcete bílou nebo červenou stužku?“

„Červenou. Zajímáte mě. Kate.“

„To snad nemuselo být.“

„Předpokládal jsem, že jste chladná, upjatá, hrubá, otravná a sobecká. Obvykle se v lidech tak nemýlím.“

„Ani teď jste se nespletl, snad až na tu upjatost.“ Kate zavázala a odstříhla stužku.

„Ne, hrubá a otravná možná sedí, ale to ostatní budu muset přehodnotit.“

„To si klidně odpusťte.“

„Neptal jsem se na souhlas. Víte, to je takové moje další hobby. Dárkovou kartičku nemáte?“

Kate se znovu zamračila, našla lístek, který se hodil k balicímu papíru a pleskla s ním před sebe na pult. „Můžeme to tam doručit do zítřka“

„S tím počítám.“ Podal jí svoji kreditní kartu a vytáhl pero, aby matce napsal pozdrav. „Mimochodem, udělal jsem nabídku na ten

dům, co jste mi doporučila. Jako ta hrací skříňka – přesně něco takového jsem hledal.“

„To máte dobré.“ Rychle našla formulář pro poštu a položila ho vedle balíčku. Musela potlačit chuť zeptat se na dům, co se mu líbilo a jaké jsou podmínky. Ztracená konverzace!

„Tady doplňte jméno a adresu vaší matky a ráno si balíček služba vyzvedne. Ušetříme vám čtyřicet hodin a jeden ufnukaný telefonát.“

Byron zvedl hlavu. „Moje matka nefňuká.“

„Já jsem myslela váš telefonát.“ Její potměšilý úsměv se vytratil, když k pultu přistoupily další dvě zákaznice.

„Není to náhoda?“ Byron rychle načmáral jméno a adresu své matky. „Skončili jsme právě včas, abyste se mohla věnovat dalším zákazníkům.“

„Počkejte, De Witte. Byrone...“

„Ne, ne, neobtěžujte se...“ Vzal si sám svoji kreditní kartu, pokladní ústřížek a kopii poštovního formuláře. „Brzy nashle,“ rozloučil se a mizel ke dveřím.

Otázka: „Můžete nám ukázat ty náušnice, slečno?“ mu v tu chvíli zněla jako rajská hudba.

Kapitola šestá

Byron nerad zasahoval do práce svých podřízených, ale také chtěl, aby věděli, že se s problémy v Templetonu na něho mohou kdykoli obrátit. Zájem o hotely a vše s nimi spojené se v něm probudil při jedné letní brigádě v atlantském hotelu Doubletree. Po třech měsících práce poslíčka si vydělal na své první ojeté auto a pochopil mnohem víc, než jen to, jak se správně zachází se zavazadly.

Pochopil, že se v hotelu každý den odehrávají dramata i tragédie, a to nejen za zavřenými dveřmi pokojů, ale i v recepci, v kancelářích a ve skladech.

Hotelový život ho fascinoval, a tak postupně vystřídal všechna možná místa v oboru. Zájem o lidi, o to jací jsou a co očekávají, mu zajistil kariéru.

Nestal se sice lékařem, jak rodiče zřejmě předpokládali, ale ani zcestovalým playboyem, jakého z něho příležitost mohla udělat. Svou práci měl rád a proměnlivost života velkého hotelu ho ani po letech nepřestala zajímat.

Uměl řešit problémy, starosti jednotlivců i celého podniku. A Templeton si vybral proto, že po zkušenostech se všemi typy hotelů, se mu tenhle rodinný podnik, kde elegance nenarušovala funkčnost, jevil jako nejlidštější.

Znal jména všech svých podřízených, aniž by se je musel učit zpaměti, a když ráno procházel kolem recepcce, pohledným dívkám za pultem se vždycky zrychlil tep. Pak prošel kanceláře, kde klapaly psací stroje, bzučely faxy a kopírky. Tady si zase vyměnil pár slov s několika úředníky a pokračoval k svému cíli.

Dveře dnes byly otevřené a Lauru Templetonovou zastihl za stolem se sluchátkem na uchu. Spěšně se na něho usmála a rukou mu pokynula směrem k židli.

„Samozřejmě, že to můžeme zařídit. Pan Hubble ze zásobování... Ano, ano, já chápu, jak je to důležité. Pan Hubble...“ Znovu umlkla a zvedla oči v sloup. „A kolik židli navíc byste si přála, slečno Binghamová?“ Laura trpělivě naslouchala a v koutcích úst jí cukal úsměv. „Ne, určitě ne. A jsem si jistá, že budete mít dost prostoru, když využijete také terasu. Ne, myslím, že přšet nebude. Má být hezký večer a vaše party se jistě vydaří. Pan Hubble...“ Teď už Laura stiskla zuby. „Proč to s panem Hubblem nevyjednám sama, že? A vám zavolám zpátky. Ano. Tak kolem poledního. Jistě. Není zač, slečno Binghamová.“ Zavěsila. „Slečna Binghamová je nepříčetná.“

„Ta patří k ortodontické konferenci nebo k těm z výzdoby interiérů?“

„Výzdoba interiérů. Problém je v tom, že se na poslední chvíli rozhodla pořádat recepci asi pro šedesát svých nejbližších přátel a kolegů a z nepochopitelných důvodů nevěří Bobu Hubblovi, že to všechno zařídí.“

„Templetonová,“ řekl Byron s úsměvem, „problém je ve vašem příjmení. Staví vás v jejích očích do všemocné pozice.“

Ale podle její strohé kanceláře bez oken by to člověk rozhodně nepoznal, uvažoval Byron. Věděl, že si tu práci a pracovní místo zvolila sama, a nechápal, jak stíhá péči o rodinu, hotel, obchod a domácnost. Přesto působila vyrovnaně a v práci byla velmi výkonná. Pouze ze stínů v jejích šedých očích mohl vytušit pochybnosti, starosti a žal – pozůstatky rozpadlého manželství.

„Nemusel jste chodit až sem, Byrone,“ řekla pak a zároveň si psala nějaké poznámky, „stavila bych se u vás nahoře později.“

„To je v pořádku. Někaké problémy s těmi zubaři?“

„Od ortodontistů by člověk čekal větší dekorum, vidíte?“ S povzdechem vytáhla svoje záznamy. „Stížnosti přišly z obou stran, ale nic, s čím bych si neuměla poradit.“

„Zatím se snad neobjevil problém, se kterým byste si nevěděla rady.“

„Tak díky. Ale je tu přece jen tahle delikátní věc. Jeden z lékařů si totiž užíval, řekněme, intimních chvil s jinou lékařkou, právě když se její manžel rozhodl přijet na neohlášenou návštěvu.“

„Bože, jak já tuhle práci miluju,“ vzdychl si Byron, „je to jak nekončící filmový román.“

„To se vám snadno řekne. Já jsem tu ale strávila s tou kajícníci celé dopoledne. Seděla právě tam, co teď vy, a dlouze vyprávěla o svém manželství, svých aférkách a své psychoterapii.“

Laura si znaveně přitiskla prsty ke spánkům. „Tohle už je její třetí manžel a ona tvrdí, že je závislá na nevěře.“

„Chcete, abych si s ní promluvil?“

„Ne, myslím, že odtud odešla docela klidná. Problém je v tom, že její muž nebyl právě nadšený, že našel svou ženu a svého – považte – švagra v jednom pokoji ve stejných hotelových županech.“

„Je to čím dál tím lepší. Jen pokračujte.“

„A manžel dal švagrovi – pro úplnost manželovi sestry naší hrdinky – pěstí do úst. Vrazil doktorovi korunky za několik tisíc dolarů. Menší škody způsobil i v pokoji – nějaké lampy a keramika, ale tak hrozné to nebylo.“ Laura mávla rukou. „Problém je v tom, že ten s těmi rozbitými ústy vyhrožuje žalobou.“

„Další oběť.“ Kdyby Byrona ten scénář tolik nepobavil, musel by si povzdechnout. „A jak to zdůvodňuje?“

„Že je hotel zodpovědný za vpuštění manžela. Ten – tedy manžel – si z domu zavolal hotelovou službu, objednal pro svou ženu jahody a šampaňské a s tuctem růží se vedral za poslíčkem do pokoje. No a zbytek už znáte.“

„Hm, myslím, že to pro nás žádný skutečný problém nepředstavuje, ale ty záznamy si vezmu.“

„Prima,“ oddechla si Laura. „Já už jsem s ním sice mluvila, ale zdá se, že ženy jako autority právě neuznává. A abych byla upřímná, mám toho teď nad hlavu. Ti zubaři pořádají banket dnes večer a ti druzí ho chystají na zítra.“

„A k tomu ještě slečna Binghamová.“

„No ano.“ Laura se podívala na hodinky a vstala od stolu. „Raději už půjdu za panem Hubblem. Ale je tu vlastně ještě jedna věc.“

Byron zvědavě povytáhl obočí. „Copak, dekoratéři se perou ve vestibulu?“

„Ještě ne,“ řekla Laura a musela se zasmát. „Měla jsem takový nápad pro náš obchod, ale protože se týká i hotelu, musím to probrat s vámi.“

„Lauro, je to přece váš hotel.“

„Ne, v tuhle chvíli jsem tady zaměstnaná a vy jste můj šéf.“ Laura si přendala podložku s klipsem na papíry z ruky do ruky. „Loni na

podzim jsme v krámku pořádaly recepci s charitativní aukcí. Chtěly jsme ji opakovat každý rok, ale napadlo mě něco trochu jiného. Přímá reklama, módní přehlídka. Bílý salon by na to byl ideální a první sobotu v prosinci není zamluvený. Použily by se jen šaty a doplňky z Pretenses, tématicky třeba formální oblečení, sváteční nebo plesové šaty. Letáky by se vyvěsily tady v hotelu i ve sportovním středisku a hosté a zaměstnanci Templetonu by mohli dostat slevové poukazy.“

„Vy máte obchodování v krvi, Lauro,“ řekl Byron a vzal ji kolem ramen. „Ale zařizujete přece bankety a večírky, tak můj souhlas nepotřebujete.“

„Ale požehnání ano. Promluvím si o tom s Margo a Kate a pak vypracuju písemný návrh.“

„Dobře.“ Dostal příležitost, na kterou čekal. „A jak se má Kate?“

„Drží se. No, někdy nás s Margo sice dohání k šílenství, není to právě rozená prodavačka, ale je docela soutěživá.“ Usmála se. „Ale na účetní knihy už nesmíme s Margo ani dýchnout. A to je pro nás úleva. Jenže...“

„Copak?“

„Jako by v ní něco zlomili. Ještě nevím, jak je to vážné. Pořád se kontroluje, nechce o tom mluvit. A když vyzvídáme, uzavře se ještě víc. Přitom to vždycky byla taková bojovnice.“

Lauřiny prsty si nervózně pohrávaly s tužkou. „A tohle vzdává bez boje. To když loni Margo ztratila místo mluvčí u Bella Donny, chtěla se Kate dokonce rozjet do L.A. manifestovat. Nikdy jsem to Margo neřekla, protože se mi to Kate podařilo rozmluvit. Ale taková prostě je, umí kousat a škrábat, když se někomu děje příkoří. A teď se stáhla do sebe – vůbec tomu nerozumím.“

„Děláte si o ni starosti,“ konstatoval Byron.

„Ano a Margo taky, jinak by Kate už dávno zaškrtila. Chce po nás každý den vyplňovat nějaké papíry, přinesla si na nás všelijaké kalkulačky. No, hrůza!“ Když viděla, že se Byron směje, zeptala se: „Jestlipak se vám všichni lidi takhle svěrují?“

„Ale vždyť jsem se ptal první.“

„Josh říkal, že jste jediný, koho by si na to místo přál. Není tak těžké pochopit, proč. Jste tak jiný než Peter...“ Ale Laura se přece jen ovládla a stiskla zuby. „Ale s tímhle začínat nebudu. Už tak mám zpoždění a slečna Binghamová čeká. Díky, že jste se ujal těch zubařů.“

„Maličkost. A Lauro, musím říct, že jste pro Templeton opravdový přínos.“

„Snažím se.“

S tím se rozešli a Byron mohl cestou zpátky studovat její pečlivě vypracovanou zprávu.

K večeru se v rekreačním středisku sešel s Joshem Templetonem. Jeho kancelář byla prostorná, decentně zařízená místnost s výhledem na dva lagunovité bazény obklopené divoce kvetoucími ibišky.

„Dáš si pivo?“

Byron místo odpovědi jen unaveně vzdychl. Vzal si od Joshe plechovku a otevřel ji. „Promiň, že jsem tě přepadl tak pozdě, ale dřív jsem si prostě nenašel čas.“

„V hotelu den přece nikdy nekončí,“ odpověděl Josh.

„To říká tvoje matka,“ zazubil se Byron. Susan Templetonová patřila k jeho oblíbencům. „Víš, kdyby mi tvůj otec nestál v cestě, určitě bych ji požádal o ruku.“ Znovu se napil a pak pokynul k deskám, které položil na Joshův stůl. „Nejdřív jsem ti to chtěl odfaxovat, ale pak jsem si řekl, že to vyřídím osobně.“

Josh vzal do rukou Byronovu zprávu a pak ji se smíchem, sténáním a vzdycháním přečetl.

„Tak jsem na to reagoval taky,“ řekl Byron. „S doktorem Holdermanem jsem už mluvil. Má provizorně spravené zuby a krásný černý monokl na oku. Podle mě se nemá proč soudit, ale ještě je pořád dost naštvaný a zahanbený, že za tím nejspíš půjde.“

Josh přikyvoval. „A co tedy doporučuješ?“

„Nechat ho.“

„Souhlasím. Předám to i s tvým doporučením právnímu oddělení. A teď...“ Josh se na Byrona zvědavě zadíval, „... mi řekni, proč jsi doopravdy tady. Tuhle lapálii bys přece vyřídil i ve spánku.“

Byron si zamnul bradu. „Už se známe poměrně dost dlouho, že?“

„Deset let je opravdu dost. Tak co ti vrtá v hlavě, Byrone?“

„Kate Powellová.“

Josh zvedl obočí. „Vážně?“

„Ne v tomhle smyslu,“ vyjekl Byron snad až příliš rychle. „Něco z toho, co dnes říkala Laura, mě o ní nutí přemýšlet. Bittle proti ní vznesl dost vážné obvinění, ale nesnaží se to dokázat. Ani Kate s tím nic nedělá. A už to budou tři týdny.“

„Určitě se zase rozzuřím,“ začal Josh a vstal. „Můj otec chodíval s Bittlem na golf, mnohokrát u nás byli na návštěvě, zná Kate doslova od malička...“

„A mluvil jsi s ním?“

„Kate mi málem utrhla hlavu, když jsem o tom začal.“ Josh hltavě dopil svoje pivo. „To bylo ještě v pořádku, ale pak se najednou uzavřela a celá se roztřásla, že jsem na ni nenaléhal. Taký jsem se teď víc zajímal o Margo a o děcko, takže jsem to nejspíš trochu odsunul. Včera jsme si byli poslechnout jeho srdíčko. To bylo něco! Takové ty slabé, rychlé údery!“ Zarazil se, když viděl, jak se Byron usmívá „Kate, já vím.“

„To nic. Klidně buď ještě chvíli posedlý a šťastný nastávající tatínek.“

„Tady jde o víc. Nemůžu kvůli tomu nechat svou sestru na holičkách.“ Znovu si sedl a v tváři mu cukl sval. „Museli jsme se dohodnout s Ridgewayem. Ten parchant klidně Lauru podvádí, okrádá, nezná se k dětem a vyhodí půlku personálu a my mu nakonec musíme dát šek na čtvrt milionu, abychom předešli žalobě pro předčasné propuštění z práce.“

„To je zlé, ale aspoň se ho zbavíte.“

„Ten ať už se tu radši neukazuje.“

„Vždycky mu můžeš znovu rozbít nos,“ navrhl Byron.

„To je ono.“ Josh se rozhodl trochu se uklidnit. „Aspoň vidíš, že jsem měl důvody trochu to pustit z hlavy. A Kate vždycky bývala tak samostatná, že to člověk začal brát jako samozřejmost.“

„Laura si o ni dělá starosti.“

„Laura si dělá starosti o všechny kromě Laury.“ Josh se zamyslel. „Ke Kate jsem nějak nepronikl. Nechce o tom mluvit, aspoň se mnou ne. Ještě jsem ale nepřemýšlel o tom, že to projednám s Bittlem za jejími zády. Na to snad narážíš?“

„Vlastně to není moje věc,“ začal Byron a pak se odmlčel a zadíval se na Joshe. „Ale jestli se Bittle přece jen rozhodne vést proti ní spor, nebylo by lepší, kdyby se do protiútoků pustila ještě předtím?“

„Pohrozit žalobou kvůli neoprávněnému propuštění, ztrátě příjmu a morální újmě...“

Byron s úsměvem dopil svoje pivo. „No, ty jsi tady přece právník.“

Zabralo mu to nejhezčí část víkendu, ale do obchodu Josh přesto přišel velmi spokojený. Právě se vracel ze schůzky s partnery firmy Bittle a spol. Hned u dveří popadl svou ženu kolem pasu a vášnivěji políbil.

„Ahoj.“

„Ahoj. Ale co děláš v mém království takhle uprostřed dne?“

„Nepřišel jsem za tebou,“ odpověděl a znovu ji políbil. Stěží se ubránit, aby jí nesáhl na břicho, které stále bylo tak zatvrzele ploché. Josh se nemohl dočkat, až konečně začne růst. „Musím si promluvit s Kate.“

„Kapitán Queeg je v kanceláři.“

Josh sebou škubl. „Myslel jsem, že jí teď říkáte kapitán Bligh.“

„To byla ještě příčetná. Ted' už předělává kartotéku a rovná ji podle barev.“

„Ježíši, kam to ještě povede.“

Margo přivřela oči. „A vyvěsila nástěnku.“

„Někdo ji musí zastavit. Jdu tam.“ Josh se zhluboka nadechl. „Kdybych se do dvaceti minut nevrátil, nezapomeň, že jsem tě měl rád.“

„Moc veselý,“ řekla, ale to už Josh zmizel v zadní místnosti obchodu.

Zastihl Kate, jak si cosi mumlá nad kartotéčnými lístky. Vlasy měla rozčuchané a na dvou prstech pravé ruky gumové návleky.

„Není to ani rok,“ začala, aniž vzhledla, „a vy dvě s Laurou jste pomíchaly úplně všechno. Proč je třeba pojištění pod heslem ‚deštníky‘?“

„Někdo by měl dostat na zadek.“

Kate zvedla oči. „Nemám na tebe teď čas, Joshi. Tvoje žena mi dělá ze života peklo.“

„To ona o tobě říká taky.“ I přes Katin zlostný výraz k ní Josh přistoupil a políbil ji na špičku nosu. „Slyšel jsem, že vybarvuješ kartotéku.“

„Někdo to udělat musí. Program, co jsem jim tu instalovala by stačil, ale je lepší udělat si jednu kopii do zásoby. Už jsem to Margo několikrát připomínala, ale ona radši prodává svršky.“

„Ví bůh, proč chce někdo udržet obchod s oblečením prodáváním šatů, že?“

Kate si vzdychla. Odmítala slyšet, jak hloupě to vyznělo. „Jde mi o to, že to těžko může dobře fungovat, když se nestarají o detaily. Založily třeba ‚boty‘ pod heslo šatník, místo pod ‚doplňky‘“

„Margo musí někdo potrestat,“ řekl Josh a popadl Kate za ramena. „Dovol mi to udělat, prosím.“

„Běž pryč, teď nemám náladu na legrácky,“ odstrčila ho Kate se smíchem.

„Kvůli tomu jsem taky nepřišel. Potřebuju s tebou mluvit.“ Ukázal na židli. „Takže si sedni.“

„Nemůže to počkat? Chtěla bych to dokončit.“

„Sedni si,“ řekl a bratrsky ji postrčil. „Právě jsem měl schůzku u Bittla.“

Z očí se jí rázem vytratila netrpělivost, zíraly překvapeně a otupěle. „Prosím?“

„Ten tón si odpusť. Kate. Už byl nejvyšší čas s tím konečně něco udělat.“

Ale Kate pokračovala stejně ledové a tiše, protože ji uvnitř sevřela ochromující hrůza. „A ty ses rozhodl, že jsi pro to ten pravý?“

„Přesně tak. Jako tvůj právník...“

„Ty přece nejsi můj právník,“ vyštěkla.

„A kdo tě asi před třemi lety vysekal z té nepřiměřené rychlosti?“

„Ty, ale...“

„A kdo ti zkontroloval smlouvu na pronájem bytu?“

„Ty, jenže...“

„Kdo ti sepsal poslední vůli?“

Kate se zachmuřila. „Vůbec nechápu, co to s tím má společného.“

„Aha, jen proto, že jsem se postaral o všechny drobné maléry tvého života, ještě nejsem tvůj právník, že?“

„Jen ti to nedává právo mluvit za mými zády s Bittlem. Zvlášť když jsem si to nepřála.“

„Tak dobře. Ale bratr na to snad právo má.“

Plést do věci rodinné vztahy Kate přišlo jako rána pod pás. „Já nejsem žádná přihlouplá, neschopná sestřička a nikdo se mnou tak nebude zacházet. O své věci se postarám sama.“

„A jak? Vybarvováním hesel kartotéky?“

„Ano.“

Teď už oba téměř křičeli.

„Musím to přestat, vydržet, smířit se s tím, nekňučet a nebrečet.“

„Takže se tu schováš a nebudeš dělat nic,“ Josh píchl prstem do jejího ramene. „Ne, už to trvá příliš dlouho. Takhle Bittle aspoň ví, že mu hrozí žaloba.“

„Cože!?“ Z tváře se jí ztratila všechna krev. „Tys jim řekl, že to dám k soudu? Proboha!“ Zatočila se jí hlava a musela se opřít o stůl.

„Hej!“ Josh k ní polekaně přiskočil. „Sedni si a dýchej zhluboka.“

„Nech mě být! Nech mě sakra na pokoji! Cos to udělal!?“

„To, co bylo potřeba. Pojd', sedni si.“

„Ježíšikriste!“ vybuchla a praštila ho do ramene. „Jak ses mohl opovážít?“ Tvář jí teď žhnula vztekem. „Jak jsi jim mohl hrozit soudem?!“

„Já jsem jim přímo neřekl, že je budeme žalovat. Jen jsem je nechal, aby si to mysleli.“

„Řekla jsem, že to máš nechat být. To je jen a jen moje záležitost!“ Kate běhala kolem jako posedlá. „Jak tě to jen mohlo napadnout? Já tu Margo zabiju!“

„Margo s tím nemá nic společného. Ale kdyby ses trochu líp dívala kolem sebe, viděla bys, jak se o tebe strachuje – jak se všichni strachují. Neměl jsem to nechat dojít tak daleko, ale měl jsem jiné starosti. Kdyby se u mě nezastavil Byron a trochu mě nepostrčil, asi by to trvalo ještě déle...“

„Počkat!“ zvedla Kate ruku a přitom těžce oddechovala. „Znova! Byron De Witt o mně s tebou mluvil?“

Josh si uvědomil chybu a zkusil ji napravit. „Tvoje jméno padlo jen při konverzaci, to je všechno.“

„Tak moje jméno padlo!“ Měla stisknuté zuby i pěsti. Zlost se jí zdála lepší než strach. „To je mi jasné! Ten parchant! Mohla jsem tušit, že to všechno vyžvaní!“

„A co?“

„Jen se nepřetvařuj! A jdi mi hned z cesty!“ Odstrčila ho tak prudce, že zavrával. A než ji stačil zachytit, proběhla kolem něho pryč.

„Počkej! Ještě jsem neskončil.“

„Jdi k čertu,“ křikla ještě přes rameno a několik zákazníků v obchodě uvedla do rozpaků. Na Margo cestou vrhla jeden vzteklý pohled a pak za sebou práskla dveřmi.

„Ták,“ řekla Margo a pokoušela se o úsměv, aby uklidnila zákazníci s očima navrch hlavy, „to máme třicet osm dolarů padesát centů. To divadlo bylo zadarmo. Přijďte zas.“

Josh přistoupil ke své ženě se znaveným výrazem člověka, který ví, že nastanou problémy. „Promiň mi to.“

„O tom až potom,“ řekla Margo šeptem. „Čím jsi ji to ale tak rozčílil?“

Ženská se vždycky postaví na stranu jiné ženské, pomýšlel si Josh. „Snažil jsem se jí pomoci,“ odpověděl.

„Vždyť víš, jak to nesnáší. Ale proč ti neutrhla hlavu, ale vyběhla, jako by ji chtěla utrhnout někomu jinému?“

Vzdychl, poškrábal se na bradě a zašoupal nohama. „Na moji hlavu taky dojde, ale nejdřív šla pro Byronovu. To on mě do té pomoci tak trochu postrčil.“

„Ach tak.“ Margo chvíli ťukala růžovými nehty do skleněné desky na pultě.

„Měl bych mu zavolat a varovat ho.“ Ale jakmile se natáhl k telefonu, Margo ho plácla přes ruku.

„Ne, ne. Nechceme Kate přece připravit o její výhodu.“

„Ale není to spravedlivé.“

„Spravedlnost s tím nemá co dělat. A ty tady stejně budeš mít dost práce, abys mohl ještě někam telefonovat.“

Josh si strčil ruce do kapes. „Ale komteso, já mám za chvíli důležitou schůzku s dalšími lidmi. Nemám čas ti tady pomáhat.“

„Jenže já jsem díky tobě nějak vyvedená z míry,“ řekla Margo, ale protože věděla, že to nebude stačit, pokračovala: „A taky unavená.“

„Unavená?“ zareagoval Josh okamžitě. „Tak to by sis měla sednout.“

„Asi budu muset.“ Přestože se cítila jako rybička, přitáhla si ke kase stoličku. „Příští hodinu budu jen vybírat peníze. A ty, prosím, nezapomeň lidem nabízet šampaňské.“

S úsměvem si natáhla nohy, shodila boty a připravila se na to, jak bude její roztomilý manžel zvládat krámk plný zákaznic. Jediná šou, kterou by Margo viděla ještě raději, se měla za chvíli odehrát v hotelu Templeton Monterey.

První přirovnání, které Byrona při pohledu na Kate napadlo, bylo divoká, potrefená a nejspíš ještě vzteklá srna.

Vtrhla dovnitř přes protesty sekretářky jako raketa, prskala kolem sebe jako vlčice a asi by té ženě i fyzicky ublížila, kdyby ji Byron pohybem ruky nepřiměl k ústupu. „No, Katherine,“ začal, „jak milé překvapení...“

„Já tě zabiju! Ten tvůj všetečnej nos ti nacpu do tvý nevymáchaný pusy!“

„To bude určitě velká legrace, ale nejdřív byste si možná dala něco k pití, ne?“

„Kdo si sakra myslíš, že jsi?“ Kate přiskočila k psacímu stolu a plácla dlaněmi na jeho přeplněnou desku. „Kdo ti dovolil plést se do mých věcí? Připadám ti snad jako nějaká prostoduchá, neschopná, slabá husička, o kterou se někdo musí postarat?“

„Na kterou z těch otázek mám odpovědět nejdřív? Dobře, tak popořádku,“ řekl, než stačila znovu vykřiknout. „Už mě přece trochu znáte. Já se rozhodně do cizích věcí nepletu víc, než jiný rodinný přítel, a určitě se mi nejevíte jako prostoduchá a slabá žena. Jste naopak tvrdohlavá, hubatá a potenciálně nebezpečná.“

„A ty ještě nevíš, jak nebezpečná!“

„Ta hrozba by nejspíš měla větší váhu, kdybyste si sundala z prstů ta chránítka. Takhle to trochu kazí dojem.“

Kate přiškrceně zavyla, strhla si z ruky gumové návleky a mrskla jimi po Byronovi. Ten je mrštným pohybem zachytil dřív, než ho zasáhly do obličeje.

„Dobře míříte, vsadím se, že jste ve škole hrála basket.“

„Myslela jsem, že vám můžu věřit.“ Při tom pomyšlení začaly Kate pálit oči. „Dokonce jste mi na jednu hloupou chvíli začal být i sympatický. Ale teď vidím, že jsem měla dát na první dojem – jste arogantní, sobecký, sexistický parchant! Tehdy na útesech jsem byla na dně a všechno, co jsem vám tam řekla, bylo důvěrné! Neměl jste právo chodit s tím za Joshem!“

Položil chránítka na stůl. „O tom setkání na útesech jsem Joshovi nic neřekl.“

„Tomu nevěřím. Vždyť jste za ním byl...“

„Já nelžu,“ řekl ostře a Kate postřehla ocel za jeho zdvořilým výrazem. „Byl jsem za ním, protože někdy musí přijít člověk zvenčí, aby rodinu na něco upozornil. A vaše rodina se kvůli vašemu chování trápí. Kate.“

„Do mého chování vám...“

„... nic není. Já vím. Ale přece jen je podivné, že vás můj nevinný rozhovor s Joshem dožene na pokraj zuřivosti, ale při obvinění ze zpronevěry se stulíte do prenatalní pozice a začnete si cucat prst.“

„O mém chování a mých pocitech nemůžete nic vědět. Nemáte právo vynášet soudy.“

„No jistě. Ale kdybyste nebyla tak zahleděná do sebe, všimla byste si, že se pro vás rodina trápí.“

„Neopovažujte se mě poučovat o mé rodině! To jsou pro mě nejdůležitější lidi na světě. A chovám se po svém právě kvůli nim.“

„Což znamená?“

„Což znamená, že vám po tom taky nic není. Nic a nikdo mi ale neleží na srdci víc než moje rodina.“

To jí Byron věřil a ihned mu jí začalo být ještě víc líto. „Tak, jak to děláte, to ale moc nefunguje.“

„Jak to můžete sakra vědět?“

„Protože lidé se mnou mluví,“ řekl už mnohem jemněji. „Josh, Laura, Margo. Protože vím, jaký bych měl sám vztek, kdyby šlo o mou sestru.“

„Jenže o vaši sestru nejde. S tímhle si dokážu poradit sama. A Josh má svých starostí dost, aby ještě cítil spoluvinu za mé problémy.“

„Vy si vážně myslíte, že s tím má vina co společného?“

„Nepřekrucujte moje slova, De Witte.“

„To byla vaše slova, Powellová. A teď, jestli jste skončila s tím cirkusem, můžeme si promluvit.“

„Cirkusem...“

„Slyšel jsem, že jste v tom dobrá, ale teď, když jsem to viděl na vlastní oči, chápu, jak vás ty pověsti podceňovaly.“

V očích se jí zablesklo. „Já vám teprv ukážu cirkus,“ zasyčela a smetla většinu lejster z Byronova stolu. Zatnula pěst. „Jen ke mně pojd'te blíž.“

„Ach, vy mě pokoušíte...“ Jeho hlas zněl v tu chvíli hrozivě. „Ještě nikdy jsem ženu neuhodil, Kate. A ještě nikdy jsem tuhle větu nemusel vyslovit. Vy mě ale provokujete tak, že možná poruším všechny svoje zásady. Bud' si sedněte, nebo radši běžte pryč.“

„Nesednu si a nikam nepůjdu, dokud...“ V tu chvíli sykla bolestí a chytila se za břicho.

Ted' Byron opravdu vyběhl zpoza stolu. „Kruci! Kruci! Co jste si to zase provedla?!“

„Nesahejte na mě!“ I když se kroutila bolestí, vzpouzela se, když ji Byron vedl k židli.

„Tady si sednete a zkusíte chvíli dýchat zhluboka. A jestli se vám do třiceti vteřin nevrátí barva do tváří, nechám ten váš kostnatý zadek pěkně odvézt do špitálu!“

„Nechte mě na pokoji,“ šeptala a vytáhla krabičku se žaludečními tabletami, přestože jí bylo jasné, že budou mít stejný účinek jako vodní pistole na lesní požár. „Za pár minut budu v pořádku.“

„Jak často se vám to stává?“

„To není vaše věc.“ Vtom sykla bolestí, protože jí Byron sáhl dvěma prsty na břicho. „Apendix ještě máte?“

„Dejte ty ruce pryč, doktore. Bolí to.“

Byron se nepřestával mračit a snažil se nahmatat tep na jejím zápěstí. „Zase jste se zapomněla najíst?“ Když se snažila vyprostit, chytil ji za bradu a podíval se jí do tváře. Několik věcí teď viděl jasně. „Vy nespíte, jste vystresovaná a podvyživená. Takhle to tedy chcete zvládnout?“

„Nechte mě na pokoji.“

„Nemůžete mít vždycky, co chcete. Jste vyčerpaná, Kate, a dokud se o sebe nezačnete sama líp starat, musí to dělat někdo za vás. Počkejte,“ zadíval se na hodinky, „já tu dnes musím zůstat až do šesti, takže vás můžu vyzvednout v sedm. Kde budete, doma, nebo v obchodě?“

„O čem to sakra mluvíte? Já s vámi nikam nepůjdu?“

„Stydím se, že jsem to vzal za tak špatný konec. Vy jste ve mně probudila skoro ty nejhorší vlastnosti,“ řekl spíš sám k sobě než k ní. „Takže teď vám nabízím slušné jídlo a příležitost si o všem promluvit civilizovaným způsobem.“

„Na večeři s vámi nejdu a civilizovaně se vůbec necítím.“

Zhoupl se na patách, aby jejich oči byly ve stejné úrovni. „Tak to udělám takhle. Buď na to přistoupíte, nebo zvednu sluchátko a zavolám Lauře. Do pěti minut bude tady nahoře a já jí pak řeknu, že jsem vás v poslední době dvakrát viděl zmítat se v křečích.“

„Na to nemáte právo.“

„Na to mám rozhodně plné právo.“ Znovu se podíval na hodinky. „Já mám ale za pět minut důležitou schůzku. A protože vy byste

udělala nejlíp, kdybyste si jela domů odpočinout, předpokládám, že pojedete zpátky do obchodu. Vyzvednu vás tam v sedm.“

Kate se ocitla v pasti. Odstrčila ho stranou a vstala. „Končíme v šest.“

„Tak to budete muset počkat. A při odchodu nebouchejte dveřmi.“

Samozřejmě že to udělala a on se musel usmát. Úsměv mu ale z tváře rychle vymizel, když sáhl po sluchátku a rychle vytočil jisté číslo. „Doktorku Margaret De Wittovou, prosím. Ne, nemůžu čekat. Řekněte, že volal syn. Ať se mi ozve před šestou do kanceláře nebo po sedmé domů. Díky.“

Zavěsil a začal sbírat papíry, které Kate rozházela kolem. S úsměvem zastrčil do kapsy její gumové návleky. Nebyl si jistý, zda by Kate ocenila, že chce s matkou-internistkou řešit na dálku její diagnózu. Ale někdo se o ní postarat musí. Ať se jí to líbí, nebo ne.

Kapitola sedmá

Musí se uklidnit, říkala si Kate. V Byronově kanceláři se chovala jako blázen. Vletět tam a začít takhle vyvádět... To by ještě nebylo tak zlé, jenže její vztek narazil jen na chladnou rozvahu a sebekontrolu. Už ji snad nemohl víc ponížit.

A ty jeho příkazy jí taky můžou být ukradené. Přecházela po krámku, který právě zamkla. Mohla klidně odejít – domů, na procházku nebo k Templetonům na večeři. Přejela si dlaní po bolavém žaludku. Má hlad, to je celé. Dobré jídlo s Laurou a děvčaty by jí prospělo nejvíc.

A Byronovi by to patřilo, až by ji tu nenašel. Stejně ji chce jen ponížit. Nejdřív si obět' vlídnými slůvky připraví a pak prásk! dostane ránu mezi oči.

Ale právě proto si na něj počká. Kate Powellová z boje neutíká! Jen ať si přijde. Takové jako on Kate zvládne i poslepu. Tyhle typy nejsou zvyklé jednat se ženami, které si pevně stojí za svým názorem. A navíc na tom teď finančně není nejlíp a večeře zadarmo se jí hodí.

Žaludek se ozval znovu. Je nervózní, samozřejmě. Všem je přece jasné, že obchůdek nemůže zajistit živobytí třem lidem. Už tak byl zázrak, že se udržely celý rok.

Zamračila se na skleněné, jemně pozlacené hrochy. Jak dlouho ještě budou schopné prodávat takové tretky? Podívala se na cenovku. Devět set dolarů! Směšné. Kdo by si za tu cenu koupil něco tak směšného?

Margo, odpověděla si. Ta měla nos na drahé, směšné a dobře prodejné věci. Ale kdyby obchůdek zkrachoval, Margo by to zase tak citelně nezasáhlo. Měla teď Joshe, nádherný domov, čekala dítě – to byl propastný rozdíl od situace, v níž se nacházela před rokem.

Horší by to ale by to s Laurou a dětmi. Templetonovi by je hladovět jistě nenechali a pořád budou mít ten krásný dům a Laura příjem z práce v hotelu. Ale jak by asi utrpělo její sebevědomí?

O tom Kate už přece věděla své. Teď musely obchod pořádně rozjet. Byl to Margin sen a Laura ho také přijala. Pro Kate se z něj najednou stala poslední naděje. Všechny její plány ztroskotaly. Nebude žádné partnerství u Bittla, v budoucnu si nezaloží vlastní firmu. Nebude žádná kovová jmenovka na dveřích kanceláře, nebude vlastně žádná kancelář. Všechno, co teď měla, byly bezesné noci, hlavobol, který nikdy úplně nepolevil, žaludek, co odmítal poslušnost, a Pretenses.

Klamné zdání – hezky ten krámek Margo pojmenovala. Všechny tři jeho majitelky ho vcelku přesně ztělesňovaly.

Klepání na dveře ji téměř vylekalo. Narovнала se rychle v ramenou a šla otevřít. Odstrčila Byrona stranou a zase za sebou dveře zamkla.

Na ulici bylo rušno. Turisté hledali dobrou restauraci, milenci se vodili za ruce a ti ostatní spěchali z práce domů. Kam ale patřila Kate Powellová?

„Nejdu s vámi proto, že jste to chtěl,“ začala bez varování, „ale proto, že si chci v klidu promluvit, a taky proto, že mám hlad.“

„Fajn,“ řekl Byron a vzal ji za loket. „Pojedeme mým autem. Podařilo se mi zaparkovat přes ulici. Je tady jinak pořád plno.“

„Tohle je moc dobré místo. Blízko centra a na nábřeží. Většinu naší klientely tvoří turisté, ale místní u nás taky často nakupují.“

Byl nádherný večer. Plný světla a vůní. Noc stvořená pro procházky na pláži, noc pro milence. Kate si skousla dolní ret.

„Můžu jet přece za vámi. Ale i tak je tady dost restaurací, kam se dá snadno dojít pěšky.“

„Vezmeme si moje auto,“ opakoval pevně. „Já vás k tomu vašemu pak zavezu zpátky.“

„Ale ušetřilo by to čas i peníze...“

„Kate.“ Byron se otočil a dlouze se na ni zadíval. Vypadala vyčerpaně. „Proč jednou nezkusíte něco jiného – nechat se prostě unášet proudem.“

Přidržel jí dveře svého mustanga a pak se s pobaveným úsměvem díval, jak trhla ramenem a nasedla do auta.

Pozorovala, jak zatáhl střechu, sundal si sako a vázanku, rozeplnul si límeček. To neformální oblečení mu velmi slušelo a Kate se svou litanii rozhodla odložit na pozdější dobu.

„Tak vy máte rád veterány?“

Jakmile otočil klíčkem v zapalování, ozvala se z rádia hudba. Byron ztlumil zvuk a vyrazil.

„Mustang 65 s osmi válci. To není jen dopravní prostředek, to je životní láska.“

„Vážně?“ Pěkné auto, pomyslela si, jen si nemohla představit nic tak nepraktického jako vlastnit auto starší, než byla ona sama. „To musíte věčně shánět nějaké součástky, ne?“

„Vždyť říkám, životní láska,“ řekl a pohladil přístrojovou desku. „Byl to můj úplně první vůz.“

„Cože?“

„No ano. Koupil jsem si ho v sedmnácti, a i když má dost najeto, pořád přede jako kotě,“

Spíš řve jako lev, napadlo Kate. „Nikdo si přece nenechává první auto. To je jako s první milenkou.“

„Přesně tak. Já jsem měl náhodou svou první holku právě tady na zadním sedadle. Jedné sladké letní noci. Liza Montgomeryová.“ Při té vzpomínce slastně vzdychl. „Otevřela mi dveře do ráje. Bůh jí žehnej.“

„Dveře do ráje?“ Kate nemohla odolat a otočila hlavu dozadu. Bylo snadné představit si tam dvě zápasící těla. „To všechno ve starém mustangu.“

„V klasickém mustangu,“ opravil ji.

„Ale první milenku jste si taky nenechal...“

„Člověku nemůže zůstat všechno. Snad kromě vzpomínek. Vy si vzpomínáte na svoje poprvé?“

„To bylo až na koleji. Dávala jsem si načas.“ Kate začala podupávat do rytmu hudby. „On byl vedoucí debatního kroužku a svedl mě argumentem, že sex, stejně jako narození a smrt, je vrcholný lidský zážitek.“

„To je dobrý argument. To určitě někdy použiju.“

Podívala se na jeho profil. Dokonalý hrdina. „Nechce se mi věřit, že právě vy byste potřeboval nějaké rady.“

„Vždycky se hodí mít nějaké v zásobě. A co se tedy stalo s vedoucím debatního kroužku?“

„Byl zvyklý dosáhnout svého během necelých tří minut. Tahle jeho schopnost dokonale zastínila ten vrcholný lidský zážitek.“

„To je tedy zlé,“ uculil se Byron.

„Ne tak docela. Naučilo mě to nemít neuskutečnitelné představy a nespolehat se tolik na jiné lidi.“ Podívala se po okolí. V tu chvíli se její napětí zase vrátilo. „Co děláme na Seventeen Mile?“

„Je to pěkná cesta. Jezdím tudy každý den. Zmínil jsem se vám, že budu kupovat ten dům?“

„Ne, nezmínil.“ Už jí to začínalo docházet. „Ale tvrdil jste, že se sejdem u večere a civilizované diskuse.“

„Však ano. Ale zároveň se můžete podívat, jakou laskavost jste mi udělala.“

Než stačila něco namítnout, Byron odbočil na příjezdovou cestu k domu a zastavil za blýskavě černou corvetou.

„Ta je z roku 63, tehdy v Detroitu poprvé vyrobili Stingray. Tři sta šedesát koní. Dokonalá krasavice. Takové už se dneska nevidí.“

„Na co ale potřebujete dvě auta?“

„Potřebovat není to správné slovo. A kromě toho, mám čtyři. Dvě zůstala doma v Atlantě.“

„Tak čtyři,“ usmála se pobaveně Kate.

„Modrobílý chevrolet ze sedmapadesátého...“ V jeho hlase zazněla něha, jako by opravdu popisoval milenku. „Přesně taková klasa, jak se o ní zpívá.“

„Billy Joe Spears,“ vzpomněla si Kate.

Byron se usmál. „A příjemnou společnost jí dělá ještě GTO z roku 67.“

Pak lehce položil ruku na Katinu a zadíval se na dům. „Je krásný, že?“

Byla už natolik uvolněná, že neucukla. „Ano. moc pěkný.“ Všechno to dřevo a sklo, kvetoucí keře a nádherné cypřiše. „Ale už jsem ho viděla.“

„Jenom zvenčí,“ řekl, a protože věděl, že by si nikdy nepočkala, až jí přijde otevřít dveře, natáhl se přes ni. Ucítil prostou vůni mýdla a zahleděl se na její rty. „Vy budete taky první.“

„Cože?“

Bože, přišel snad úplně o rozum, nebo se opravdu začal těšit na ten její podrážděný tón? pomyslel si. „První návštěva.“ Vystoupil z

auta a cestou k domu ji vzal přátelsky za ruku. „Je tu slyšet moře,“ poznamenal. „A dokonce jsem zahlídl i pár tuleňů.“

Byla to okouzlující scénérie, snad až příliš okouzlující. Ty zvuky, vůně a květy... Na západní obloze zbyla už ze slunce jen rudá záře.

„Jezdí sem ale hodně turistů,“ namítla Kate. „Nebude vás to obtěžovat?“

„Ne. Dům je dost daleko od cesty a ložnice jsou obráceny k moři. To není žádný problém.“

To ráda slyšela.

„Jen tu zatím nemám moc nábytku,“ dodal, odemkl a ihned svá slova dokázal.

Nebylo na tom vlastně nic okouzlujícího – holé zdi, holé podlahy, prázdný prostor. A přece byla okouzlená způsobem, jak jedna místnost ústila v druhou. Dřevěné podlahy odrážely poslední sluneční svit, ale on je jistě brzy překryje nějakým kobercem. Zvenku by rozhodně neodhadla, že jsou v domě tak nádherně vysoké stropy a schodiště.

„Krásný výhled,“ bylo jediné, na co se zmohla. Bezděčně přistoupila k složitému stereosystému, jedinému nábytku v pokoji. „Vidím, že to základní už máte.“

„Bez muziky bych nemohl žít. Dáte si něco k pití?“

„Sodovku nebo trochu vody.“ Alkohol byl tabu hned z několika důvodů a Byron patřil mezi ně.

„Mám tu minerální vodu z Templetonu.“

Usmála se. „Tak to máte to nejlepší.“

„Provedu vás tady až potom, co dám vařit večeři. Pojd'te zatím se mnou do kuchyně a dělejte mi společnost.“

„Vy snad umíte vařit?“ Kate to tak šokovalo, že ho okamžitě následovala.

„No, vlastně ano. Máte ráda hrachovou kaši?“ Chvilí počkal a pak se otočil. Její zděšený výraz ho potěšil. „To byl jen vtip. A co dary moře?“

„Jen kraby zrovna ne.“

„Umím báječné krabí étouffée, ale to si necháme, až se trochu líp poznáme.“

Kuchyň byla dramaticky černobílá s ohromným vycíděným sporákem uprostřed. U jednoho z oken s výhledem na zahradu stál

vyřezávaný stůl, na němž byla připravena mísa s ovocem. Katin prázdný žaludek se při pohledu na ně znovu rozbolel.

„A vy vaříte rád?“

„Relaxuju u toho.“

„Tak relaxujte. Já se budu dívat.“

A musela připustit, že to byla působivá šou. Jeho ruce krájely barevnou zeleninu jako ruce profesionála. Se zaujetím přistoupila blíž.

Měl opravdu pěkné ruce. Pěstěné štíhlé prsty, široké dlaně...

„To jste chodil do nějakého kurzu, nebo tak něco?“

„Tak něco. Měli jsme kuchaře. Jmenoval se Maurice. Jednou řekl, že mě naučí boxovat. Já byl tehdy takový zakrslík a vždycky jsem si to od kluků ve škole slízl.“

Kate o krok ustoupila, aby si ho mohla prohlédnout. Široká ramena, štíhlý pas, dlouhé údy a jeho paže s vyhrnutými rukávy vypadaly taky poněkud nebezpečně. „A co se tedy stalo? Steroidy?“

Byron se zasmál a rychle se pustil do cibule. „Od té doby jsem přece jen trochu vyrostl. Tehdy mi bylo dvanáct a byl jsem takový podivný puberták.“

„Hm,“ řekla chápavě Kate. Moc dobře si pamatovala na těžkou dobu svého dospívání. Až na to, že ona do ničeho výjimečného nedorostla.

„Takže Maurice řekl, že mě naučí jak se bránit, ale na oplátku se prý musím naučit vařit. Považoval to za další způsob jak dokázat svou samostatnost.“ Byron nalil olej na pánev, která se mezitím zahřívala na sporáku. „No, a za půl roku jsem Curtovi Bodinemu pěkně natloukl. Právě Curt Bodine mi tehdy dělal ze života peklo.“

„Já jsem zas měla jednu takovou Candy Dorallovou, dneska Litchfieldovou,“ přidala se Kate.

„Snad ne ta neskutečná Candace Litchfieldová? S rudou hlavou, poťouchlým výrazem a otravným hihňáním?“

Každý, kdo dokázal Candy tak trefně popsat, si zasloužil Katiny sympatie. „Myslím, že se mi nakonec začnete i líbit.“

„A už jste si, Kate, někdy praštila do toho jejího povýšeného nosu?“

„To není její nos, ale plastika,“ ušklíbla se Kate a ukradla Byronovi zpod ruky plátek papriky. „A ne, nepraštila, ale dvakrát jsme ji nacpaly nahou do šatní skříňky.“

„To není špatné, ale je to spíš dívčí záležitost. To já jsem jednoduše napráskal Curtovi na zadek, zachoval si mužskou čest a získal trochu lepší reputaci. A k tomu umím čokoládové soufflé, na jaké se nezapomíná.“

Když se zasmála, otočil se a zadíval se na ni. „Udělejte to znova.“ Když nereagovala, zavrtil hlavou. „Vážně byste se měla víc smát, Katherine. Je to úžasný zvuk. Plný a sytý. Takový bych čekal, když vás někdo vykopne z nějakého hotýlku v New Orleansu.“

„Tak to měl být jistě kompliment,“ řekla Kate a napila se své minerálky. „Jenom mi není moc do smíchu s prázdným žaludkem.“

„Hned to napravíme.“ Byron přihodil do oleje rozetřený česnek a v kuchyni to hned zavonělo, za ním následovala cibule a Kate se začaly sbíhat sliny.

Dívala se, jak pracuje, a připomínal jí kouzelníka. Mísa vyloupaných krevet, špetka soli, zázvor, bílé víno, několik krátkých tahů vařečkou a pak všechna ta čerstvá zelenina. Za dobu kratší, než by přečetla jídelní lístek, seděla Kate u plného talíře.

„Hm, je to dobré,“ řekla hned po prvním soustu. „Opravdu dobré. Proč nepracujete v pohostinství.“

„Vaření je jen koníček.“

„Jako konverzace a stará auta?“

„Jako veteráni.“ Byl rád, že ji vidí jíst. Menu vybral právě proto, aby do ní dostal také něco zdravého. Uměl si představit, jak do sebe občas v běhu něco hodí a rychle to zají svými pilulkami. Není divu, že je tak hrozně hubená. „Můžu vás to naučit.“

„Co?“

„Vařit.“

„Neřekla jsem, že vařit neumím.“

„A umíte?“

„Ne, ale ani nepotřebuju, dokud existují mražená jídla a mikrovlnky.“

Když odmítla víno, zůstal sám také u minerálky. „Vy máte určité rezervaci v McDonaldu.“

„A co? Je to rychlé, snadné a syté.“

„Ale co zdravá výživa?“

„Nezačínejte zase, Byrone. Proto jsem vlastně taky přišla. Nemám ráda, když se lidé, které sotva znám, pletou do mého života.“

„Musíme se tedy lépe seznámit.“

„Ne, nemusíme. Možná jste měl dobré úmysly, ale nikdo vám nedal právo chodit za Joshem.“

„Máte vážně nádherné oči,“ řekl najednou a pozoroval je. „Nevím, jestli je to tím, že jste tak vysoká nebo tak snědá nebo že máte úzký obličej, ale ty oči fakt stojí za to.“

„Má to snad být další z vašich metod?“

„Ne, jen si tak všímám. Ve vaší tváři vidím spoustu kontrastů – pyšné novoanglické lícní kosti, široká sexy ústa, ostrý nos a ty obrovské srnčí oči. Vlastně by to nemělo jít dohromady, ale jde. Funguje to lépe, když nejste tak bledá a unavená, ale i tak to dává vaší tváři znepokojivou krásu a křehkost.“

„Nejsem křehká. Nejsem unavená a můj obličej nemá nic společného s tím, o čem mluvíme.“

„Ale mně se líbí. A líbil se mi od první chvíle, i když vy jste se mi nelíbila vůbec. Teď jen marně přemýšlím. Kate,“ pokračoval a dotkl se na stole její ruky, „proč se tak snažíte, abych se za vámi za žádnou cenu neohlédl.“

„O to se nijak snažit nemusím. Nejsem váš typ, stejně jako vy nejste můj.“

„Ne, to vážně nejste. Přesto čas od času rád sbírám i něco... odlišného.“

„Já nejsem žádný nový recept.“ Kate vytrhla ruku a odsunula talíř. „A přišla jsem sem kvůli tomu, co jste nazval civilizovanou diskusí.“

„Tohle se mi ale zdá docela civilizované.“

„Nechte si ten rádoby rozumný tón.“ Musela zavřít oči a počítat do deseti. U pětky to nevydržela. „Tenhle váš tón nesnáším. Souhlasila jsem s tou večeří, abych vám mohla vysvětlit své chování a nemusela se unáhlovat jako dnes odpoledne.“

Pro zdůraznění svých slov se mírně naklonila, ale znovu ji zneklidnilo zjištění, že Byron má kolem zornic zlaté obroučky. „Nechci, abyste se mi pletl do života. Nevím, jak už to říct jasněji.“

„To je jasné.“ Protože dojedli, vstal a odnesl talíře do dřezu. Když se vrátil, zapálil si doutník. „Jenže je tu problém. Začala jste mě zajímat.“

„Ach tak.“

„Je tak těžké tomu věřit?“ zeptal se a vyfoukl kouř. „Ale přišel jsem na to, v čem to vězí. Přitahují mě problémy a záhady. Rád přicházím věcem na kloub. Dáte si kávu?“

„Ne, kávu nechci.“ Copak neví, že ji tím odbíháním od tématu dohání k šílenství. Ale jistě, že ví. „A já nejsem problém, ani hádanka.“

„Ale jste. Jen se na sebe podívejte. Probíjíte se životem se zatřátými pěstmi.“ Natáhl ruku a rozpletl jí stisknuté prsty na ruce. „Přitom máte milující rodinu, solidní vzdělání, chytrou hlavu, ale rozčilujete se kvůli maličkostem. A když máte čelit nespravedlnosti páchané na sobě, když vás vyhazují z práce, která pro vás tolik znamenala, prostě jen sedíte a neděláte naprosto nic.“

Ta slova bolela a zahanbovala, ale vysvětlit mu to nemohla. „Dělám, co je pro mě nejlepší. A nepřišla jsem na psychoanalýzu.“

„Ještě jsem neskončil,“ pokračoval Byron mírně. „Máte strach být zranitelná, dokonce se za to stydíte. Jste praktická žena, ale přestože víte, že jste fyzicky na dně, nic s tím neděláte. Jste čestný člověk, ale všechnu svou energii vkládáte do toho, abyste popřela, že mezi námi existuje sebemenší náklonnost. Proto mě zajímáte.“

Kate pomalu vstala, aby dokázala, že se dobře ovládá. „Chápu, že pro vás může být těžké – ne-li nemožné – uvěřit, že mě opravdu nezajímáte. Že nejsem zranitelná, nejsem nemocná a vy mě vůbec nepřitahujete.“

„Dobrá,“ řekl Byron a vstal, „tak aspoň jedno z těch tvrzení můžeme podrobit testu.“ Upřeně se na ni zadíval a rukou ji něžně uchopil za zátylek. „Pokud se nebojíte, že se prokáže opak.“

„Nebojím, ale nechci...“

Pochopil, že bude jednodušší nenechat ji mluvit dál. Ta by se dokázala hádat třeba s mrtvolou. Jemně a pevně jí zakryl ústa svými rty, a když se ho pokusila odstrčit, objal ji druhou rukou kolem pasu a přitáhl ji blíž.

Pro potěšení ji přejel špičkou jazyka po rtech, a když je rozevěřela, vklouzl dovnitř. Na chvíli měl dojem, že se mu otvírá druhá brána do ráje.

Pak se zachvěla a on se docela zapomněl bavit tím, co tam provádějí. Na chvíli se odtáhl. Byla stále tak bledá a upírala na něho své obrovské temné oči. Zkusmo ji dvakrát políbil na koutky úst. Její řasy se zatřepaly. „Já nechci... nemůžu... panebože.“ Ruka na jeho hrudi se znova zatnula v pěst. „Na něco takového nemám čas, ani chuť.“

„Proč?“

Protože se jí točila hlava, protože jí zešílel tep, protože se jí šťávy v těle sbíhaly jako nikdy v životě. „Nejste můj typ.“

„Vy můj taky ne.“

„Muži jako vy jsou pěkní parchanti.“ Neměla to dělat, ne, neměla ho hladit po prsou, přes ramena, až vzhůru k těm nazlátým vlasům. „To je železné pravidlo.“

„Čí pravidlo?“

Určitě by dokázala trefně odpovědět, jen kdyby se mohla soustředit. „A k čertu s tím,“ zaklela a přitáhla si jeho ústa zpátky ke svému.

Tělesná touha jako by jí začala pulzovat v rychlých, hladových vlnách. A on jim nedokázal odolat. Téměř se neudržel na nohou, když se její ústa pustila do útoku. Měl vědět dřív, že Kate sotva věří na pomalé, sladké svádění. Ale nenapadlo ho ani to, že by ta žádostivá ústa mohla tak rychle zlikvidovat jeho smysl pro umírněnost. V několika vteřinách přešel od laskání k dravosti.

Pevně ji objal a docela zapomněl na její křehkost a měkkost. Líbal i kousal, protože byl v tu chvíli přesvědčen, že ta ohnivá ústa byla jen pro to stvořena. Vůně jejího mýdla ho neuvěřitelně dráždila. Mohl ji téměř ochutnat, když divoce přejížděl rty po jejím hrdle.

„To je jen tím, že jsem tak dlouho s nikým nespala,“ vysvětlovala mezi vzdechy.

„Fajn. Jak je libo.“ Dlaněmi podebral její drobné hýždě a svůj sten zdusil na jejím hrdle.

„Už rok,“ vydechla. „Vlastně skoro dva, ale po několika měsících člověk stěží... Kristepane, dotkni se mě. Jestli se mě nedotkneš, začnu křičet.“

Ale kde? začal skoro panikařit. Už nebyl schopen rozeznat jednu část jejího těla od druhé. Jako by zaplnila celý prostor kolem. Instinktivněji začal vytahovat košili ze sukně a potýkat se s knoflíčky.

„Nahoru.“ Zaklel, když se knoflíčky vzpouzely. Všiml si, jak se mu třesou prsty. „Měli bychom jít nahoru. Mám tam postel.“

Zoufale popadla jeho ruku a přitiskla si ji na ňadro sama. „Ale tady máš zase podlahu.“

Zasmál se. „Začínám milovat praktické ženy.“

„Tos ještě nic nezažil...“ Ale v tom ji zasáhla nesnesitelná bolest. První nával vystřídal další tak rychle, že ani nestačila zalapat po dechu.

„Co je? Co se děje? Ublížil jsem ti?“

„Ne, to nic.“ Snažil se ji narovnat, protože se svíjela v předklonu. „Jenom je mi trochu špatně, jenom...“ Ale bolest se šířila jako lesní požár. Kůže se jí pokryla lepkavým, studeným potem a Kate zachvátil strach. „Dej mi minutku,“ zaprosila a snažila se nahnátnout nějakou oporu. Kdyby ji nezachytil, upadla by.

„Krucinál,“ procedil mezi zuby. „K čertu s tím. Zavezu tě do nemocnice“

„Ne. Počkej.“ Zoufalá, že úleva nepřichází, si stiskla rukou žaludek. „Zavez mě prostě domů.“

„Ani za svět.“ Popadl ji do náruče a vynesl ven z domu. „Křičet na mě můžeš později, teď uděláš, co se ti řekne.“

„Řekla jsem, zavez mě domů.“ Když ji posadil do vozu, neprala se s ním. Veškerou sílu teď potřebovala na boj s tou bolestí.

Vycouval na silnici a nijak nekomentoval, když Kate v kapse nahnátla své žaludeční tablety. Namísto toho zvedl sluchátko mobilního telefonu a vytákal jakési číslo. „Mami.“ Ujížděl jako o závod a zároveň přerušil matčinu omluvu, že se ještě nestačila ozvat. „To je v pořádku. Poslyš, mám přítelkyni, přes stošedesát pět centimetrů, něco málo nad padesát kilo, ještě jí nebylo třicet.“ Slabě zaklel a přeřadil. „Ale tak to není,“ zasmál se. „Právě ji vezu do nemocnice. Má bolesti břicha a nejspíš dost často.“

„Je to jenom stres,“ zasténala Kate. „A to tvoje vaření.“

„Ano, to je ona. Může mluvit a je při vědomí. Tak to nevím.“ Podíval se na Kate. „Prodělalas nějakou operaci?“

„Ne. A nemluv na mě.“

„Ano, myslím, že žije ve stresu pořád. Jedli jsme asi před tři čtvrtě hodinou,“ odpovídal rychle na otázky své matky. „Žádný alkohol, ani káva. Ale kávy jinak určitě vypije spoustu a zažívací tablety jí jako čokoládu. Cože? Máš pálení v žaludku, Kate?“

„Je to jen špatné zažívání,“ zamumlala. Bolest možná o něco polevila.

„Ano,“ ještě chvíli poslouchal a nebyl si jistý, kam matka otázkami míří. „Jak často máš to pálení pod prsní kostí?“

„Po tom ti nic není.“

„Nechceš mě přece rozčítit. Kate, že ne? Jak často?!“

„Často! A co? Do žádné nemocnice nechci!“

„A tu bolest v žaludku?“

Protože její příznaky popisoval naprosto přesně, přestala si ho všímat a zavřela oči.

Ještě chvíli rozmlouval s matkou. „Myslel jsem si to. Postarám se o to. A dám ti vědět, bez obav. Ahoj.“ Zavěsil a přitom nespustil oči ze silnice. „Tak sis nejspíš uhnala slušný žaludeční vřed, ty pitomá. Gratuluju.“

Kapitola osmá

Ona přece nemůže mít žaludeční vřed, utěšovala se Kate a představovala si, jak se Byron znemožní, že ji veze do nemocnice kvůli pokaženému zažívání.

Vředy jsou dobré jen pro ustrašené týpky, co neumí vyjádřit své emoce a podívat se do svého nitra. To ona přece uměla dost dobře. Kdekoli a kdykoli.

Prostě se jen potýká s větším stresem než obvykle. Kdo by neměl zničený žaludek po takových dvou měsících? Ale ona to přece zvládá – zvládá to po svém.

Ale to už Byron zastavil před pohotovostí a vytáhl ji i auta, aniž stačila něco namítnout.

Pak ale začalo být hůř. Nemocnice! Všechny ty pachy a zvuky. Příjem vypadal všude stejně, byla to místnost naplněná zoufalstvím, strachem, pachem krve, antiseptik a potu. Zvuk gumových podrážek a kol vozíků na linoleu. Cítila se tím jako paralyzovaná. Měla chuť schoulit se do klubíčka tam, kde ji Byron posadil.

„Počkej tady,“ nakázal a šel hledat sestru na příjmu.

Stěží ho slyšela. Najednou ji zaplavily vzpomínky, všechno to bylo zpátky – kvílení sirén, červená světla, znovu jí bylo osm let a cítila ten pach – pach krve.

Ne své vlastní, ona sama přece tolik nekrvácela – jen menší zhmožděniny a odřeniny, říkali, nic, co by ji ohrozilo na životě. To její rodiče byli odvezeni někam pryč, přestože zoufale volala po matce. A nikdy se nevrátili.

„Máš štěstí,“ řekl Byron, když se znovu objevil. „Dnes večer se nic neděje, takže tě mohou vyšetřit hned.“

„Já tady nemůžu zůstat,“ zamumlala, „já nemůžu zůstat v nemocnici.“

„V tom to právě vězí, dítě, tady doktoři pracují.“

Zvedl ji na nohy a předal ji sestře. Pak si sedl a čekal.

Kate si řekla, že čím lépe bude spolupracovat, tím dřív ji zase pustí. A budou ji přece muset pustit, protože už není malé děcko, které nemá na vybranou.

„Tak copak to tu máme...“

Lékařka ve službě byla hezká mladá žena v brýlích s vlasy jednoduše sepnutými dozadu.

Předtím to byl muž, vzpomněla si Kate. Také mladý, ale oči měl unavené a skleslé. Odpovídala doktorce na běžné otázky – ne, netrpí alergiemi, neprodělala operaci a nebere žádné léky.

„Položte se, prosím, slečno Powellová. Já se jmenuji Huddová a chtěla bych vás vyšetřit. Ted' právě máte bolesti?“

„Ne, ani ne.“

Lékařka povytáhla obočí. „Ani ne?“

„Tak trochu.“

„Tak řekněte, kdy zesílí.“

Měkké dlaně. Zdá se, že všichni lékaři mají měkké dlaně, napadlo ji, když jí doktorka začala prohmatávat břicho. Pak sykla bolestí, když ji zmáčkla u žaludku.

„To je to místo, co? Jak často se vám to stává?“

„Stává se to.“

„Nepřichází to, řekněme, tak hodinu po jídle?“

„Někdy.“ Kate vzdychla. „Ano.“

„A když pijete alkohol?“

„Ano.“

„Zvracíte?“

„Ne.“ Kate si roztřeseně přejela rukou přes lepkavou, zpocenou tvář. „Ne.“

„Máte závratě?“

„Ne tak docela.“

Dr. Huddová chytla Kate za zápěstí. „Tep máte trochu zrychlený.“

„Já tady nemůžu zůstat,“ přerušila ji Kate, „nenávidím nemocnice.“

„Hm, ten pocit dobře znám,“ řekla lékařka a psala si poznámky. „Popište mi tu bolest.“

Kate se zahleděla na strop. „Je to jako silné pálení nebo ostrá bolest.“ Nezůstane tady, na tomhle stole, za touhle plentou,

připomínala si. „Jako bych cítila silný hlad. Někdy je to dost intenzivní.“

„Tomu věřím. A jak jste se s tím potýkala?“

„Mylantou.“

Lékařka se uculila a poplácala Kate po ruce. „Žijete ve stresu, slečno Powellová?“

Můj otec byl zloděj, přišla jsem o práci a policajti mohou každou minutu zaklepat na moje dveře. Už to snad nemůže být horší.

„Kdo ne?“

Lékařka jí nadzvedla víčko a posvítla baterkou do oka.

„Jak dlouho už máte tyhle příznaky?“

„Snad odjakživa. Nevím. Poslední dobou se to zhoršilo.“

„Spíte dobře?“

„Ne.“

„Berete něco na spaní?“

„Ne.“

„A co bolesti hlavy?“

„Spousta. Nuprin,“ předvíдалa Kate otázky. „Excedrin. Přešla jsem na něj.“

„A kdy jste byla naposled u lékaře?“

Kate neodpovídala.

„Hm? Tak kdy? Kdo je váš praktický lékař?“

„Jednou za rok chodím k Minellimu. Ale já vlastně moc nemarodím.“

„Teď to ale docela zdařile imitujete. Tak já zas budu imitovat prohlídku. Změřím vám tlak.“

Kate se podvolila. Byla klidnější, když se prohlídka blížila ke konci. Lékařka jistě vystaví nějaký recept a pak ji nechá být.

„Tlak máte trochu vyšší. A jste podvyživená, slečno Powellová. Držíte dietu?“

„Ne. Nikdy jsem žádnou nedržela.“

„Takže?“ Dr. Huddová se na Kate zpytavě zadívala.

„Nemám bulimii, ani anorexii, doktorko, nejsem na práškách, vždycky jsem byla hubená.“

„Takže jste v poslední době nezhubla?“

„Snad jen o pár kilo,“ připustila Kate. „Neměla jsem zrovna moc chuť k jídlu. Podívejte, stres a problémy v práci, jedno s druhým. Věřte mi, raději bych byla oblejší než kostnatá.“

„Ano, ale nejdřív budeme muset vyřešit tenhle problém. Až uděláme pár testů...“

„Jakých testů?!“ Kate se vymrštila z lehátka a chňapla lékařku za zápěstí.

„Věřte, že nic, co by se nedalo vydržet. Pár rentgenů, taky barium a objednáám vás na vyšetření žaludku. Něco musíme zpřesnit a něco vyloučit.“

„Já na žádné testy nechci. Předepište mi prášky a pusťte mě odsud pryč.“

„Slečno Powellová, tak jednoduché to není. Na rentgen vás pošlu třeba hned a na vyšetření žaludku ráno, jak nejdříve to půjde. Jakmile vás přijmeme...“

Kate zbělela hrůzou. „Tady mě držet nemůžete.“

„Jenom přes noc,“ tišila ji doktorka. „Ne že bych nerespektovala diagnózu vašeho přítele...“

„To není můj přítel.“

„Hm, být vámi, tak ho neztracuji, ale každopádně to není doktor.“

„Ale jeho matka ano. Mluvil s ní cestou sem. Zeptejte se ho. Chci, abyste ho zavolala. Zavolejte ho!“

„Dobrá. Snažte se uklidnit. Zajdu pro něj. Hlavně si klidně lehněte.“

Když Kate osaměla, snažila se zhluboka dýchat, ale panika ji neopouštěla.

„Pořád se hádáš?“ řekl Byron, když vstoupil do místnosti.

Kate vyskočila jako kočka. „Nemůžu tady zůstat.“ Třesoucíma se rukama ho popadla za košili. „Musíš mě dostat ven.“

„Poslouchej, Kate...“

„Nemůžu tady zůstat přes noc. Nemůžu zůstat přes noc v nemocnici. Nemůžu.“ Najednou ztišila hlas. „Moji rodiče...“

Nejdříve ho to zmátlo. Chtěla snad, aby zavolal Templetonovým do Francie? Ale pak si vzpomněl. Její skuteční rodiče přece zahynuli při nějaké nehodě. Nemocnice.

Najednou pochopil, že co považoval za bolest a špatnou náladu, byla čirá hrůza.

„Klid, holčičko, klid,“ tišil ji a přidal polibek na čelo. „Nezůstaneš tady, slibuju.“

„Já nemůžu.“ V jejím hlase zazněla hysterie.

„Nezůstaneš. Slibuju.“ Uchopil ji za bradu a podíval se jí do plovoucích očí. „Kate. Jdu si jen promluvit s doktorkou a pak tě odvezu domů.“

Kate se trochu zklidnila. „Dobře, tak dobře. Fajn.“

Byron přešel k lékařce na druhou stranu plenty. „Trpí nějakou fóbií. Nevěděl jsem o tom.“

„Podívejte, pane De Witte, většina lidí nerada tráví čas v nemocnici. I mně samotné se to někdy stává.“

„Já nemluvím o obyčejné nechuti tu být. Je to nejspíš o mnoho horší. Víte, její rodiče zahynuli při autonehodě, když byla ještě dítě. Podrobnosti neznám, ale nějaký čas v nemocnici jistě strávila. Je vystrašená, a to rozhodně nepatří k lidem, kteří by podléhali panice.“

„Ale těmi testy projít musí,“ trvala doktorka na svém.

„Doktorko... Huddová, je to tak? Doktorko Huddová, ona má vřed. Přímo učebnicové příznaky. Oba to moc dobře víme.“

„Protože to tvrdí vaše matka?“

„Moje matka je primářkou na interně v Atlantské všeobecné.“

Doktorka změnila výraz. „Doktor Margaret De Wittová? Četla jsem spoustu jejích publikací. Ale i když se k jejímu názoru přikláním, ona by mi zase jistě dala za pravdu s těmi testy. Příznaky ukazují na dvanáctníkový vřed, ale musíme vyloučit i jiné možnosti.“

„A co když je pacient v takovém stresu, že u něj myšlenka na testy příznaky ještě zhoršuje?“ Chvilí nechal svá slova působit. „Nikdo z nás ji k tomu nemůže donutit. Nejspíš by odtud prostě utekla a dál by polykala svoje antacida, až by měla žaludek děravý jako ementál.“

„Ne, k testům ji přinutit nemůžu,“ přisvědčila doktorka podrážděně. „A můžu jí předepsat lék výměnou za slib, že se při dalším záchvatu dostaví na rentgen.“

„Dohlédnu na to.“

„To byste tedy měl, protože má zvýšený tlak, je podvyživená a vystresovaná. Nic bych za to nedala, že je na pokraji nervového zhroucení.“

„Postarám se o ni.“

Lékařka si ho chvíli měřila pohledem. „Věřím vám.“ Už už chtěla odejít, ale pak se otočila zpět. „Váš otec je doktor Brian De Witt?“

„Chirurg, ano.“

„A vy jste...“

„Hoteliér.“ Byron se mile usmál. „Ale mé sestry jsou taky lékařky. Všechny tři.“

„V každé rodině se najde černá ovce.“

„Moc se omlouvám,“ zašeptala Kate, když seděli opět v autě. Měla zavřené oči, hlavou se opírala o sedadlo.

„Hlavně se zaříd' podle toho, co doktorka řekla. Ber léky a hodně odpočívej.“

„Jak jsi ji ale dokázal umluvit, aby mě nechala jít?“

„Osobní kouzlo, kompromis a taky jméno mé matky, to udělá své.“

„Ach tak.“

„A slíbil jsem,“ dodal, „že až se to stane znovu, necháš si udělat rentgen – jako ambulantní pacient.“ Chytil ji za ruku a lehce stiskl. „Tohle už se rozhodně nedá podceňovat. Kate. Musíš se o sebe začít líp starat.“

Kate mlčela. Cítila se zahanbeně a v žaludku jí navíc stále doznívala ta palčivá bolest.

Když znovu otevřela oči, zahlédla obrysy útesů Big Sur a málem se rozplakala. Požádala ho, aby ji zavezl domů, a on ihned pochopil, že domov je dům Templetonových.

Už viděla světlo za okny, cítila vůni moře a Laura vyběhla z domu dřív, než Byron stačil docela zastavit.

„Drahoušku, jak ti je?“ volala hned, když otevřela dveře vozu a vzala Kate do náručí. „Měla jsem takový strach.“

„To nic. Je to tak hloupé. Já...“ V tu chvíli spatřila Ann, jak vybíhá z domu, a málem se zhroutila.

„Tady, holčičko moje!“ Ann vzala Kate kolem pasu. „Pojď pěkně domů.“

„Já...“ Ale bylo tak snadné prostě jen spočinout na jejím rameni.

„Byrone, jsem vám vděčná, že jste zavolal,“ obrátila se Laura zpět, ale už se netrpělivě chtěla rozběhnout k domu za Kate a Ann. „Pojďte prosím aspoň na kávu.“

„Ne, ne, pospíchám domů. Zastavím se tu později, poptat se, jak se jí vede. Zatím nashledanou.“

„Děkuji mnohokrát,“ řekla ještě Laura a rychle odběhla. Díval se, jak podepřela Kate z druhé strany, a pak všechny tři vešly do domu.

Kate prospala dvanáct hodin. Probudila se ve svém dívčím pokoji, kde stále zůstávaly tapety, které si kdysi sama vybrala, a krajkové záclony po její vlastní babičce. Susan správně usoudila, že Kate přinesou trochu útěchy potom, co se nastěhovala do domu Templetonů.

Tolikrát už ležela v téhle posteli a vzpomínala na své rodiče. Kdyby si tak s nimi teď mohla promluvit. Snažila by se pochopit, proč otec udělal tak hroznou věc... Ale k čemu by to vlastně bylo? Jaká odpověď by to mohla ospravedlnit?

Musí se soustředit na přítomnost, poručila si. Vtom zahlédla vzkaz opřený o vázu s fréziemi. Poznala Lauřin rukopis a natáhla se pro lístek.

Kate, nechtěla jsem tě při odchodu budit. Jsme s Margo v obchodě, ale ty za námi rozhodně nechod'. Ann tě v případě nutnosti třeba zamkne. Další lék si máš vzít přesně v jedenáct, tak nezaspi. Jedna z nás se určitě ukáže na oběd. Zůstaň v posteli. Jestli nás ještě někdy tak vystrašíš, dostaneš za ucho.

Mám tě moc ráda, Laura.

To je celá ona, usmála se Kate a lístek odložila. Ale zůstat v posteli celý den? To by měla příliš času na přemýšlení. Musí si najít nějakou práci. Někde by tu měl být její kufřík.

„Copak to provádíte, mladá dámo?“ Ann Sullivanová stála na prahu s tácem v ruce.

„Jenom jsem šla... do koupelny. To je všechno.“ Kate opatrně vstala z postele a zašla do sousedící koupelny.

Ann položila táč s jídlem a usmála se. Kate nikdy neuměla dobře lhát.

„Ted' dohlédnu na to, abyste se pěkně najedla, vzala si léky a netropila hlouposti,“ řekla přísně, když se Kate po chvíli vrátila. Položila táč mladé ženě na klín. „Takže žaludeční vřed, ano? S tím se nemůžeme jen tak smířit. Paní Williamsová vám připravila míchaná vajíčka, toast a bylinkový čaj. Heřmánek prý zklidní zažívání. A to ovoce musíte sníst taky.“

„Ano, paní,“ odpověděla Kate poslušně a dodala: „Omlouvám se, Ann.“

„Za co? Že nemáte rozum? Tak to ano,“ řekla Ann, ale pak se posadila na pelest a starostlivě přiložila Kate ruku na čelo. „Pracujete tolik, až jste z toho nemocná. No, jen se na sebe podívejte – jste jen uzlíček kostí a šlach. Snězte to do posledního drobku.“

„Myslela jsem, že je to jen žába,“ zamumlala Kate a kousla se do rtu. „Nebo rakovina.“

„Ale co to říkáte!?“ zděsila se Ann a popadla Kate za bradu. „Bála jste se rakoviny a nehodlala jste s tím nic dělat?“

„Myslela jsem, že když je to žába, dá se s tím žít, a když je to rakovina, umřu tak jako tak. Jsem prostě hloupá.“

„To ráda slyším, protože to bude pravda.“ Ann mlaskla a nalila Kate čaj. „Víte slečno, mám vás moc ráda, ale ještě nikdy jsem se na nikoho tak nezlobila. A neopovažujte se plakat, když vám chci vynadat.“

Kate popotáhla a vzala si nabízený kapesník. „Je mi to hrozně líto.“

„To by mělo. Myslela jsem, že mě k šílenství může dohnat jen Margo. Vy jste si počkala dvacet let, ale docela dobře se jí vyrovnáte. Proč jste nám někdy neřekla, že se necítíte dobře? Víte, jak by nás to zasáhlo, kdybyste skončila v nemocnici?“

„Chtěla jsem to zvládnout sama.“

„Ale nedařilo se, co? Snězte si ta vajíčka, než vystydnou. Dole v kuchyni se o vás třese paní Williamsová a zahradník Joe otrhal své nejhezčí frézie, abyste je tu měla, až se probudíte. A to nemluvím o Margo, která mi volá každou půlhodinu. A pan Josh se tu zastavil, aby vás viděl před prací, myslíte, že slečna Laura tuhle noc vůbec zamhouřila oko? A co teprv Templetonovi, až se to dovědí...“

„Ann, jen jim to...“

„... neříkej?“ doplnila Ann a ostře se na Kate zadívala. „To jste snad chtěla říct, slečno? Neříkej to lidem, kteří vás milují a kteří vám dali domov?“

Nikdo neuměl člověka zahanbit lépe než Ann, pomyslela si Kate. „Ne. Zavolám jim sama. Ještě dneska.“

„To už zní líp. A až zase budete ve své kůži, půjdete osobně poděkovat panu De Wittovi, že se o vás postaral.“

„Já... Už jsem mu poděkovala.“

„Tak si to zopakujete.“ Vtom někdo zaklepal a dovnitř vstoupila jedna z komorných.

„Promiňte, ale tohle právě přišlo pro slečnu Powellovou.“ Nesla podlouhlou krabici z květinářství a položila ji na postel.

„Děkujeme, Jenny, ale počkej, prosím, ještě, podíváme se, jakou vázu budeme potřebovat.“ Ann otevřela krabici a vyndala dva tucty nádherných žlutých růží. „Tak to přines Baccarat, ten vysoký z knihovny.“

„Ano, madam.“

„Tak teď vím, že jsem skutečně nemocná,“ zažertovala Kate a sáhla po obálce. „Když už mi Margo posílá pugéty.“ Ale když obálku roztrhla, zvažněla.

„Tak od Margo to asi nebude, počítám.“ Ann vzala kartičku Kate z ruky a četla: „*Hezky odpočívej, Byron*. Hm, hm.“

„Žádné ‚hm‘, Ann. Prostě mě jen lituje.“

„Dva tucty růží nevypadají na lítost, dítě, ale spíš na románek.“

„To sotva.“

„Tak aspoň pokus o něj.“

Kate si vzpomněla na to vášnivé objetí v jeho kuchyni. „Snad. Kdybych byla svůdný typ.“

„Ale to jsme snad všechny. Díky, Jenny. Já už to zvládnou.“ Vzala od dívky vázu a šla ji do koupelny naplnit vodou. Vůbec ji nepřekvapilo, když pak zastihla Kate, jak zamyšleně k jedné z těch růží voní. Ann našla nůžky a dala se do aranžování květin. „Je to mnohem větší radost, než je prostě hodit do vázy,“ zdůvodňovala.

Kate se odpoutala od seznamu ctností Byrona De Witta: důvěryhodný, laskavý, nápomocný, sexy...

„Zase je to ale dřív hotové.“

„Pokud jde jenom o to. Podle mého, slečno, poslední dobou se vším moc spěcháte. Dostanete se sice rychleji od jedné věci k druhé, ale vytrácí se vám radost z té práce. Není to prostě potěšení.“

„Ale je,“ zamumlala Kate.

„Opravdu? Mám dojem, že i ty vaše víkendové výlety za pokladem se už změnily na přesně rozplánovanou dřínu. Ale dovolte otázku: Co kdybyste na ten poklad přece jen jednou narazily? Co byste s ním vlastně dělala?“

„Co bych dělala?“

„Objela byste svět, koupila si pěkné auto anebo byste peníze co nejlépe investovala?“

„Dobře investovala, peníze mají vydělávat.“

„Ale proč? Aby se vám někde na kontě pěkně kupily? Má to snad být konečný cíl? Ne že byste mi s mými úsporami dobře neporadila, slečno, ale musíte mít přece nějaké sny. A někdy by měly být i trochu nedosažitelné.“

„Já mám plány.“

„Nemluvila jsem o plánech, ale o snech.“ No, není to divné, pomyslela si Ann – její dcera Margo vždycky snila až příliš. Laura měla prosté sny, které jí nakonec zlomily srdce a malá Kate si nikdy nedovolila snít doopravdy. „Na co vlastně čekáte, drahoušku? Až budete stará jako já? Pak si budete chtít užívat?“

„Ty nejsi stará, Annie. Ty nikdy stará nebudeš.“

„To řekněte vráskám, co mi každý den přibudou,“ řekla Ann s úsměvem. „Na co čekáte?“

„Já nevím,“ odpověděla Kate a zahleděla se na vázu plnou těch nádherných růží. Na prstech jedné ruky mohla spočítat, kolikrát jí v životě poslal nějaký muž květiny. „Vlastně jsem o tom nikdy nepřemýšlela.“

„Tak to je nejvyšší čas. Sestavte si seznam, na jehož prvním místě bude, co dělá Kate šťastnou. Na vyrábění seznamů jste přece ta pravá,“ řekla Ann a zašla do šatníku pro Katin župan. „Teď si můžete na chvíli sednout na terasu, užívat si sluníčka a chvíli nedělat nic, než trochu snít.“

Kapitola devátá

Týden takové péče byl pro Kate skutečně odpočinkem. Vlastně se cítila až předávkovaná. Ale kdykoli se jen zmínila o tom, že se vrátí domů nebo do práce, okamžitě jí to někdo rozmluvil.

Když jednoho krásného večera seděla v zahradě s jedním děvčátkem na klíně a s druhým u svých nohou, uvědomila si, že v domě svého dětství našla znovu klid, který tak dlouho postrádala.

„Kéž bys tady s námi žila napořád,“ upřela na ni Kayla své krásné šedé oči. „My bysme tě nikdy nenechaly stonat nebo trápit.“

„Teta Margo říká, že jsi profesionální hnidopich,“ zahihňala se Ali a dál Kate lakovala nehty na nohou na růžovo. „Co je to hnida?“

„Teta Margo.“ Jako by nestačilo, že bude mít jasně růžové nehty, pomyslela si Kate.

„A mohly bychom si často pořádat čajové dýchánky,“ pokračovala Kayla.

„To můžeme i tak, vždycky když přijdu na návštěvu.“

„Ale kdybys bydlela tady, ušetřila bys za nájem,“ řekla Ali s neuvěřitelně dospělým výrazem. „Než se zas finančně vzchopíš...“ Kate se zasmála. „Jak jsi na tohle přišla?“

„Ty pořád říkáš něco takového.“ Ali se přitiskla tváří ke Katinu kolenu. „A mamka teď tolik pracuje... Nic už není jako dřív. Bylo by lepší, kdybys tu zůstala.“

„Taky bych ráda.“ Kate začala hladit Ali po vlnitých vlasech a pozorovala motýla na květu petúnie. Jak snadné by bylo zůstat tu navždy.

„Musím se vrátit domů. Ale to neznamena, že bych s vámi nechtěla trávit co nejvíc času. Určitě každou neděli – musíme přece najít Seraphinino zlato.“

Vtom Kate zaslechla kroky a s úlevou vzhledla. Kdyby to takhle pokračovalo, brzy by neteřím slíbila úplně všechno. „Á, to jde hnida.“ Margo jen povytáhla obočí a dívky se rozesmály. „Nebudu se vyptávat, co to mělo být. Už se víc rozčilovat nedokážu. Podívejte!“ Povytáhla si košili a šklubla za pás svých elastických kalhot. „Dnes ráno jsem nemohla zapnout sukni. Už začínám tloustnout. Vid', že je to vidět?“

„Připomínáš velrybu na pláži,“ ucedila Kate, ale Kayla se okamžitě vymrštila a běžela přiložit ucho na Maigino břicho.

„Ještě ho neslyším,“ stěžovala si. „Jsi si jistá, že tam je?“

„Naprosto jistá, jenom nevím, jestli je to právě on.“ Zničehonic se jí začaly chvět rty a oči se zalily slzami. „Kate, ono se pohnulo. Dnes odpoledne jsem jedné zákaznici pomáhala vybrat šaty a ucítila jsem takové zachvění. Cítila jsem jeho pohyby, já, já...“ A Margo se divoce rozeštkala.

„Ach bože.“ Kate se zvedla a nasměrovala neteře na cestu k domu. „To ona tak pláče, že je šťastná. Zajděte k paní Williamsové pro nový džbánec citronády.“

Pak vzala Margo do náruče. „Dělala jsem si legraci. Nejsi vůbec tlustá.“

„Ale já chci být,“ vzlykala Margo. „Už chci mít břicho, chci být kulatá!“

„Tak fajn! Určitě už začínáš trochu nabírat.“

„Vážně?“ Margo popotáhla a pak vyhrkla: „Zatraceně! Já jsem se musela zbláznit! Tohle teď vyvádím pořád. Cítila jsem, jak se hýbe. Kate. Já budu mít dítě. A vůbec netuším, jaké to je být mámou. Mám hrozný strach a zároveň jsem děsně šťastná. Sakra, zničila jsem si make-up.“

„Díkybohu, už zase přišla k sobě,“ řekla si Kate a posadila Margo do křesla. „Co dělá Josh, když najednou začneš takhle vyvádět?“

„Podává kapesníky.“

„Bezva.“ Kate začala prohledávat kapsy. „Ale já žádný nemám.“

„Já ano.“ Margo se vysmrkala a vzdychla. „Zatracené hormony. Vlastně jsem se tě přišla zeptat, jak ti je.“

„Na rozdíl od tebe já v břiše necítím nic. Je mi fajn. S tím vředem to byl asi nesmysl.“

„Tak nesmysl!“ řekla Margo ostře.

Kate se okamžitě obrnila. „Nevyskakuj si na mě.“

„Celé týdny jsem čekala, až si na tebe budu moct vyskakovat. Ale protože už je ti líp, můžu ti říct, že jsi sobecká, necitlivá potvora. Přidělala jsi velké starosti všem lidem kolem sebe.“

„A kňourat a stěžovat si by se ti sobecké nezdálo? Na to jsi ty ale expert, že?“

„Dbát o sebe trochu a zajít k doktorovi, na to jsi příliš chytrá a zaměstnaná, vid?!“

„Vlez mi na záda“

„Miláčku, celý týden tě všichni jen rozmazlovali, teď by ses zase měla vrátit do reality. Strýc s tetou jsou v tuhle chvíli na cestě domů.“

„Ale proč?“ lekla se Kate. „Nemuseli jezdit takovou dálku. Je to jen pitomý vřed.“

„Aha, tak už připouštíš, že je to vřed. Jenže oni chtěli nastoupit do letadla už tu minutu, co jim Laura zavolala. Ale nakonec je přemluvila že si mohou nejdřív dokončit své obchody. Ale pak už je nemohlo nic zastavit, aby se nejeli podívat, jestli je jejich Kate v pořádku.“

„Vždyť jsem s nimi mluvila a říkala jsem, že to není nic vážného.“

„Kdepak, nic vážného. Jenom tě vyhodili z práce kvůli zpronevěře a pak jsi skončila na pohotovosti s vředem. Kdo si vlastně myslíš, že jsi? Josh zuří, obviňuje z toho Bittla i sám sebe, protože něco okamžitě nepodnikl.“

Kate také vyskočila a zvýšila hlas. „To s tím nemá co dělat, Josh za to přece nemůže.“

„To jsi celá ty. Ani to s tebou nemá co dělat, že se Laura trápí, protože neměla dost času si tě víc všímat?“

„Co se tady děje?“ Laura s lahví limonády spěchala uklidnit zuřící bitvu. „Margo, přestaň na ni ječet!“

„Ticho!“ vykřikly Margo i Kate současně.

„Je vás slyšet až do kuchyně.“ Lauřiny dcerky, které přicházely s matkou, měly oči navrch hlavy.

„Já musím ječet,“ pokračovala Margo, „aby to vůbec proniklo do její zabeďněné hlavy! Ty se o ni příliš bojíš, než abys na ni dokázala ječet.“

„Lauru do toho netahej!“ nedala se Kate. „A ty se, Lauro, nemáš co obviňovat. Za své problémy si můžu sama.“

„Kdyby ses o sebe víc starala, nikdo by se za tebe obviňovat nemusel,“ pokračovala Margo.

„Ale dámy,“ zaslechly Joshe, který za nimi nesl sklenice, „tomuhle říkáte zahradní party?“

„Ty se do toho nepleť,“ vykřikla Kate vztekle. „Všichni se přestaňte plést do mého života. Já jsem schopná...“

„... se zase dokonale odrovnat,“ dokončila Margo.

„Každý přece někdy onemocní...“

„Ale normální člověk si zajde do nemocnice na testy!“

„Já přece nemůžu do nemocnice. Prostě nemůžu...“

Laura ihned pochopila a už vlídněji dodala: „Dobrá, dobrá, taky už je to za námi.“ Podívala se na Margo a viděla, že i ta si vzpomněla na Katiny strachy přetrvávající už z dětství. „Teď se musíš postarat, aby se to už neopakovalo.“

„To znamená začít se chovat víc jako lidská bytost,“ přidala se Margo.

„Ještě pořád jsou tak rozčílené?“ zeptala se Kayla vydešeně Joshe.

„Myslím, že už to bude dobré.“

„Mamka nikdy neječí,“ kroutila hlavou Ali.

„Ale na mě kdysi taky ječela. Je pravda, že dá dost práce ji tak rozzuřit, ale jednou mě dokonce praštila do nosu!“ řekl Josh.

Kayla užasle pohlédla na Joshův nos. „A tekla ti krev?“

„Ano. Margo s Kate ji ode mě musely odtrhnout. A pak jí to bylo moc líto, i když jsem to vlastně zavinil já. Tak co, dáme si trochu té citronády?“

Ali se vydala za strýčkem, ale přitom sledovala svou matku zpytavým, nevěřícným pohledem.

Musí to být, přemlouvala se Kate. Byla neděle, strýček s tetou se měli odpoledne vrátit z Francie, ale dřív, než jim všechno vysvětlí, musí se sejít s Byronem.

Tak si plánovala začátek svého zdravějšího života. Musí se vypořádat s citovými problémy, stejně jako s praktickými. V koutku duše ale doufala, že Byron nebude doma. Byla přece neděle. Ale obě jeho auta parkovala před domem a Kate už zvenčí slyšela naplno puštěnou hudbu. Tak tvrdý rock a muž Byronova uhlazeného vzhledu nešel právě dohromady, ale ona tu nebyla proto, aby rozebírala jeho hudební vkus. Musí mu prostě jenom poděkovat a pak obrátit list.

Vyjádří se stručně, jasně a přátelsky. Ocení jeho starostlivost a celou tu jejich eskapádu obrátí v žert. Pak rychle vypadne, slibovala si cestou ke dveřím.

Zadržela dech a zaklepala. Pak se musela zasmát sama sobě, tohle by přece nemohl přes ten rámus slyšet. Zazvonila. S úžasem poslouchala romantickou zvonkohru. Nevěřicně zazvonila podruhé a potřetí.

Přišel otevřít celý upocený v šortkách a sexy tričku s utrženými rukávy. „Ten zvonek není můj a nemůžu ho vyměnit, dokud mi dům nebude oficiálně patřit.“

„To nejspíš říkáš všem hostům, ne?“ Pak se na něho zadívala. „Přerušila jsem snad zápas v boxu?“

„Jenom cvičení s činkami. Pojd' dál.“

„Hele, můžu přijít jindy...“ Bože, ten měl ale nádherné svaly, všude. Jak to, že si toho nevšimla dřív?

„Už jsem vlastně končil. Jak se cítíš?“

„Dobře. Proto jsem taky tady, abych...“ Byron se naklonil, zavřel za Kate dveře a ona nadskočila, „... ti poděkovala za všechno, za květiny... Byly krásné.“

„A žaludek už se neozval?“

„Nic vážného se neděje, opravdu. S žaludečním vředem dnes skončí každý desátý člověk. Dělá to stres a uspěchaný život...“

„Tady někdo studoval, že ano?“ usmál se Byron.

„No, zdálo se mi to rozumné.“

„Hm a jestlipak jsi taky přišla na to, že lidé chorobně úzkostliví si takové potíže přivodí častěji?“

„No, snad ano.“

„Posad' se.“ Byron ukázal na své jediné křeslo a pak šel ztlumit hudbu.

„Nemůžu se tu dlouho zdržet. Dneska se má vrátit teta se strýcem.“

„Tak to nepřiletí dřív, než o půl třetí, ne?“

On to přece musí vědět. „Ano, ale mám ještě něco na práci a ty taky, takže...“

Vysvobodil ji škrábavý zvuk na parketách, a to už se k ní hnaly dvě koule žlutavých chlupů. „Můj bože,“ vyjekla Kate a vzápětí klečela na zemi a hladila štěňata, která se zdála být šťastím bez sebe. „No, nejsi úžasný pejsek? Ty můj maličký, pojd' sem...“

Oba psíci jí začali okamžitě olizovat tvář. Kvičeli a ňafali, padali jeden přes druhého, jen aby se ke Kate dostali co nejbliž.

„To je Nip a Tuck,“ informoval ji Byron, který si k nim přisedl.

„A který je který?“

Byron uvedl jedno ze štěňat do extáze tím, že ho začal drbat na bříšku. „To nevím. Snad se to časem projeví. Mám je jen několik dní.“

Kate jedno štěně zvedla a přiložila si ho k tváři. Docela zapomněla, jak rychle odsud chtěla zmizet. „Co je to za rasu?“

„Napůl labrador a napůl zlatý retrívr.“

„A to za tebou šli asi domů, co?“

„Zachránil jsem je z útulku. Je jim teprve osm týdnů.“ Byron objevil kousek ohlodané kosti a hodil ho štěňatům na hraní.

„Nevadí, když se zeptám, co s nimi uděláš, když budeš muset do práce?“

„Chvilí je budu brát s sebou. A pak nejspíš ohradím část dvora a až tu nebudu, budou dělat společnost jeden druhému.“ Štěňata se přikutálela zpátky a skočila na Byrona. „Nejdřív jsem si chtěl vzít jen jednoho, ale pak mi to nedalo. Jsou to bratři, tak mi to přišlo spravedlivé. Co je?“

Kate se usmívala. „Člověk by to do tebe neřekl.“

„Neřekl co?“

„Jaká jsi máma.“

Byron pokrčil rameny. „Myslel jsem, že praktická žena jako ty ocení psa hlídače.“

„Ale ano.“

„Kristepane, Kate, byla jsi někdy v takovém útulku? To by člověku zlomilo srdce. Ne že by nedělali záslužnou práci, ale všechny ty kočky a psi, co čekají jen na to, až si pro ně někdo přijde...“

Kate znovu pohlédla jedno ze štěňat na Byronově klíně. „Zachránils je.“ Pak mu pohlédla do očí. „Jsi v tom dobrý.“

Vztáhl ruku, uchopil ji za lýtko a přitáhl ji k sobě blíž. „A mám sklón přilnout k tomu, co zachraňuju. Vypadáš dobře. Odpočatě.“

„Taky jsem nic jiného celý týden nedělala. Odpočívala a jedla. Přibrala jsem jeden a půl kila.“

„Teda to je něco.“

„Tobě se to možná nezdá hodně, ale já jsem se zatím celý život pokoušela vypěstovat si něco jako figuru. Vyzkoušela jsem snad všechny recepty, co najdeš v nejrůznějších nedělních časopisech.“

„Ale neříkej,“ zasmál se Byron.

„Vážně. Navíc jsem vedle sebe pořád měla Margo, která se s pěkným tělem už narodila, a Lauru se svou ladnou ženskou postavou. Já vždycky vypadala jako jejich mladší podvyživený bratr.“

„Ty nevypadáš jako ničí bratr, Kate, to mi věř.“

Kate se bláhově usmála.

„Ale i přesto, že se cítíš dobře, půjdeš za svým praktickým doktorem, že ano?“

„Nemám na vybranou. Rodina si na mě zasedla.“

„Od toho ji máš. Pěkně jsi všechny vystrašila.“

„Já vím, taky už jsem od nich dostala svůj díl. Nejlíp bych udělala, kdybych si na čelo nechala vytetovat ‚omlouvám se‘, abych to nemusela pořád opakovat.“ Kate zhluboka vydechla. „Myslela jsem, že odsud odejdu a nebudu o tom muset mluvit, ale snažím se polepšit...“ zamračila se jako vždycky, když stála před nepříjemným problémem. „Tehdy večer, těsně před tím, než jsem se zhroutila, jsme tady...“

„... málem skončili na zemi,“ doplnil a přihladil jí pár vlasů za uchem. „Zdá se, že se nám to nakonec podařilo.“

„Chtěla jsem říct, že se nám to trochu vymklo z ruky a že to je taky moje vina.“

„Když už se mluví o vině, musela by se nejdřív stát nějaká chyba.“

Kate tušila, že to nebude tak snadné. Nip nebo Tuck se jí začal drápat po noze vzhůru a ona ho začala znovu hladit. „Já... já obvykle neskáču do postele s kdejakým mužem, kterého sotva znám.“

„Měla to být přece podlaha,“ připomněl jí. Sám měl stále ještě potíže vejít do kuchyně, aniž by si představil, co se tam mohlo odehrát. „A nikdy jsem si to o tobě nemyslel, to bys přece nebyla dva roky bez sexu.“

Kate otevřela pusu. „Jak ses tohle dověděl?“

„Sama ses o tom zmínila, když jsem se tě tak neohrabaně snažil svléknout.“

Kate ústa zase zavřela a vydechla nosem. „Tak to jen potvrzuje, co říkám.“ Celá nesvá pozorovala, jak Byron zvedl spící štěně ze

svého klína a odložil je stranou. Pak provedl to samé i s druhým. „Byla to jen slabá chvilka,“ pokračovala a srdce se jí těžce rozbušilo. „Výbuch hormonů.“

„Hm, hm.“ Nedotkl se jí, jen se tak naklonil dopředu a přisál se na její rty.

Kate téměř cítila, jak jí rozum kamsi odplouvá. Ale rozptýlení přece potřebovala, ne? Uvolnit všechno to napětí. Zdálo se víc než přirozené obejmout ho nohama kolem pasu a poddat se jeho polibkům.

„A tohle je jenom další důkaz,“ řekla a prohrábla mu něžně vlasy.

„Mlč už, Kate.“

„Tak dobře.“

Dlouze a vděčně vzdychl, když ji rukama hladil na zádech pod tričkem a pak přejel dopředu a stiskl její ňadra. Dotek jeho palců na jejích bradavkách ji bolestivě zasáhl až kdesi v klíně. Prohnula se jako luk a stlačila jeho hlavu dolů, až ústa nahradila ruce.

Sál ji přes bavlněné tričko a týral se představou, jaká je asi její kůže, jak voní a jak chutná. Byla tak štíhlounká, úhledná. To téměř chlapecké tělo by ho obvykle nemohlo tolik vzrušit. Neměla sice vyzývavé boky, ale ta malá ňadra... teplá a pevná.

To, jak se k němu tiskla, ta dychtivost ženy těsně před vyvrcholením, ho dováděla k zoufalství. Toužil, potřeboval ji od sebe odstrčit, strhnout z ní ty džíny a proniknout do ní, až by oba vykřikli.

Namísto toho si přitáhl její ústa zpět ke svým, mezi jejich těla vsunul ruku a poslal Kate volným pádem do vytoužené propasti. Sám se zachvěl s ní, když si v křeči prožila svůj orgasmus a hlava jí klesla na jeho rameno.

Chvilí jí trvalo, než si uvědomila, že přestal. „Co?“ divila se. „Proč?“

Ta zmámená otázka ho přiměla k úsměvu. „Myslím, že by to neměl být jen výbuch hormonů. Aspoň ne pro oba.“ Trochu uvolnil objetí a zadíval se do její uzardělé tváře. „Je ti teď líp?“

„Já nevím. Ty nechceš?“

Tvrdě přitiskl své rty na její. Byl to polibek plný černé frustrace. „Je to dost jasná odpověď?“

„Ty mě jen pleteš.“

Ted' se musel zasmát. „Sakryš, Kate, ty jsi vážně hrozná. To víš, že tě chci, nechápu sice proč, ale strašně tě chci. Kdybych podlehl

svým pudům, už bys tu dávno ležela nahá na zádech a já bych se cítil o mnoho líp než teď. Ale to by ses pak mohla zvednout a prohlásit, že jsem ti jen pomohl od té sexuální vyprahlosti.“

Podívala se na něho úkosem. „To by byla ohavnost.“

„To ano. Ale ty bys to tak zdůvodnila a já ti takovou šanci nedám. Chci, aby sis zvykla na myšlenku, že bychom spolu mohli chodit.“

„To přece...“

„Zkus aspoň chvíli poslouchat,“ řekl mírně. „Můžeš si zvykat pomalu. Párkrát si spolu vyrazíme, popovídáme si, lépe se poznáme...“

„Jinými slovy, bude to všechno po tvém.“

Naklonil hlavu ke straně a přikývl. „I tak se to dá říct.“ Když se pokusila vyprostit, podržel ji pevně na místě a vzdychl. „Kotě, já jsem stejně tvrdohlavý jako ty, ale k tomu o mnoho silnější, takže jsem tak trochu ve výhodě.“

„Přece mě tady nemůžeš držet proti mé vůli?!“

Líbnul ji přátelsky na nos. „Možná, že jsi divoká, ale ruce máš jako párátka. S tím se ale dá něco dělat. A nejlepší je začít hned.“

Kate byla přesvědčena, že všechna překvapení toho rána už má za sebou, ale vtom ji Byron zvedl ze země a přehodil si ji přes rameno. „Zbláznil ses? Okamžitě mě sundeš, ty jeden svalnatej mizero!“

„Věř mi, není nic lepšího, než si trochu zacvičit, když chceš uvolnit nějaké napětí,“ řekl a nesl ji do vedlejší místnosti. „A vzhledem ke svojí nemoci a touze trochu přibrat bys to měla dělat každý den.“ Postavil ji na zem a rychle zachytil ve vzduchu její pěst. „Jestli do toho úderu chceš dát také nějakou sílu, musíš si vypracovat bicepsy.“

„To snad není pravda,“ Kate zavřela oči, „to se mi asi jen zdá.“

„S tvým jídelníčkem musíme taky něco udělat, ale k tomu se dostaneme.“ Dostaneme se ke spoustě věcí, pokud nebude vypadat, jako by ji mohl srazit jediným výdechem, pomyslel si Byron. „Začneme s jedním a půl kilem.“ Sáhl na polici pro dvě činky. „Postupně se dostaneš až na sedm.“ Vložil jí činky do ruky a obemknul jí prsty kolem držadla. Jen zvědavost jí zabránila nepustit mu je hned na nohy.

„Proč to vlastně děláš?“

„Myslíš kromě toho, že mě podivně přitahuješ?“ usmál se na ni. „Začínáš se mi líbit. Teď zkus předstírat, že ty činky zvedáš a

pokládáš jakoby skrze bláto. Soustřed' se na svaly na rukou a ruce drž přesně takhle.“

„Ale já nechci zvedat činky.“ Copak ji tenhle muž před několika minutami nepřivedl k prudkému a silnému orgasmu? „Chci tě praštit!“

„Jen si zkus představit, jak silně mě dokážeš praštit, až budeš mít nějaké svaly.“ Vedl jí ruce s činkami pomalu nahoru a dolů.

„Vždyť jsou moc lehké. Je to trapas.“

„Za pár minut už ti to tak nepřijde. Než s tebou skončím, budeš zpocená jak myš.“

„Kruci, Byrone, to už mě zase zachraňuješ?“ Postavil se jí za záda a rovnal pozici jejích ramen. „Jen zvedej, kotě, jen zvedej, detaily probereme později.“

Kapitola desátá

Přítomnost tety Susan a strýce Torna byla vždycky příjemná. Kate se pouze obávala, že by jí tentokrát z tváře mohli něco vyčíst, anebo ještě hůř, že by ona mohla spatřit třeba jen stín pochybnosti v jejich tvářích.

Jejich návrat také znamenal možnost zůstat v domě ještě o pár dní déle, a tak se Kate snažila přes den zaměstnat prací v obchodě a večery dělila mezi rodinu a občasné schůzky s Byronem.

Byron znamenal změnu v jejím životě. Přemýšlení o něm ji odvádělo od vlastních ponurých představ. Jejich vztah považovala raději pouze za experiment, ale zato velice příjemný. Nějaká ta společná večeře, kino nebo procházka po útesech, a pak ty dlouhé, vzrušivé polibky, ve kterých se tak vyžíval. Její srdce sebou vždycky začalo házet jako ryba vyhozená na břeh a kůže se jí rozpálila.

Zatím měl jejich vztah stále pod kontrolou on. Kate doufala, že teď, když se trochu zotavila, se rozdělení sil vyváží.

„Docela hezký pohled, že?“ ozvala se z prahu Susan Templetonová a vzala za ruku svého manžela. „Myslela jsem, že naše Kate vůbec takhle snít neumí.“

„No jistě, za každou cenu rozumná Kate,“ přitakal Thomas. Vklouzli se ženou do kanceláře, kde Kate předstírala práci, a začali uskutečňovat svůj předem připravený plán.

„Chtěla jsem propočítat výdaje za reklamu na příští kvartál,“ řekla Kate a rychle zapnula svůj monitor. „A vy dva nejlíp uděláte, když se tady u mě na chvíli schováte, nebo vás Margo zaměstná.“

„Ale já jsem jí pár hodin opravdu slíbil,“ odpověděl strýc. „Myslí si, že mě přemluvila, ale já si ve skutečnosti rád hraju s tou starou pokladnou.“

Thomas se rozhlédl po důkladně uklizené kanceláři. „Tady někdo dělal pořádek.“

„Hm, nikdo neumí věcem i lidem najít správné místo tak, jako naše Kate,“ přidala se Susan a položila svou ruku na Katinu. „Proč jsi tam ale neposlala i Bittla?“

Kate nezpamatovala. Už celé dny čekala, že o tom jeden z nich začne, a měla odpověď připravenou. „Nebylo to důležité.“ Ale Susan se na ni dál vážně dívala. „Teda bylo to důležité, ale nechtěla jsem, aby se mě to tak dotklo.“

„Tak poslouvej, děvenko...“

„Tommy,“ zamumlala Susan.

„Ne, já vím, že bys to chtěla všechno nějak zahltit, Susie, ale takhle to dál nejde.“

Naklonil se nad stůl. Byl to silný muž, zvyklý řídit obchod stejně jako svou rodinu. „Tohle jsem od tebe nečekal, Katie. Nechat se převálcovat, vzdát se bez boje. Otočit se zády k něčemu, cos celý život budovala, a dokonce z toho onemocnět, místo aby ses prala za věc. Stydím se za tebe.“

Něco takového jí nikdy předtím neřekl. To byla slova, kterým se celý život snažila svou pílí vyhnout. Ted' ji zasáhla jako úder do tváře. „Já... já jsem nikdy žádné peníze nevzala.“

„To je jasné, žes nic nevzala.“

„Vždycky jsem se snažila dělat jen to nejlepší. Já vím, že jsem tě zklamala. Je mi to líto.“

„Ted' nemluvíme o mně, ale o tobě. Především samu sebe jsi zklamala!“

„Ne, já...“ Styděl se za ni. On se za ni styděl. A zlobil se. „Všechnu svoji sílu jsem vložila do své práce. Myslela jsem, že jsem na dobré cestě k partnerství ve firmě, a pak...“

„A pak přijde první problém a ty se zhroutíš,“ ukázal na ni prstem, „tos chtěla říct?“

„Ne,“ nedokázala se mu dívat do očí, a tak zírala na své ruce. „Ale oni mají důkazy. Nevím, jak je to možné, formuláře a mé podpisy, přesto přísahám, že jsem žádné peníze nevzala. Kdybych na to tlačila, mohli by vznést obvinění, mohli by mě dostat k soudu, pak bych musela... pak byste museli... Já vím, že si o tom lidi šuškájí a že je vám to nepříjemné, ale to přejde, to snad přejde...“

Tentokrát Susan zvedla ruku dřív, než ji Thomas stačil přerušit. „Tebe zajímá, že je nám to nepříjemné.“

„Všechno je to na vás vidět. Kdybych tak jen dokázala nějak pohnout tady s obchodem. Já vím, jak jsem vám zavázaná...“

„Co je zas tohle za pitomost?“ vybuchl Thomas.

„Ššt, Tommy,“ řekla Susan a se založenýma rukama se dívala na Kate. „Chci, aby to Kate dokončila. Za co jsi nám jako zavázaná?“

„Za všechno.“ Vzhledla a oči jí plavaly v slzách. „Za všechno. Nechci vás zklamat. Ale na tohle jsem nebyla připravená. Kdybych to tak mohla vrátit zpátky...“ Najednou se rozeštkala „Já vím, jak moc vám dlužím. Chtěla jsem vám všechno splatit. Kdybych se u Bittla stala partnerem...“

„... měla by naše investice lepší návratnost,“ dokončila Susan. Pomalu vstala, protože cítila napětí v celém těle. „To je urážející, arogantní a kruté!“

„Ale teto Susie!“

„Buď zticha! Ty si vážně myslíš, že chceme nějak splácet, že tě máme rádi? Jak si něco takového můžeš myslet?“

„Ale já...“

„Já vím, co tě napadlo.“ Susan se začínala třást zlostí. „Myslela sis, že jsme si tě vzali jen z lítosti nad ubohým osiřelým děckem! Že to byla dobročinnost – ba co hůř, dobročinnost, která zavazuje. No ano, Templetonovi byli přece vždycky známi pro svou charitativní činnost. A tebe jsme nejspíš živili, šatili a nechali vystudovat proto, aby vynikla naše velkorysost. A milovali jsme tě, obdivovali, utěšovali a vychovávali proto, abys nám jednou, až vyrosteš, všechno splatila svojí kariérou!“

Raději, než by přerušil to, co by sám lépe neřekl, podal Thomas Kate kapesník.

Susan se naklonila přes stůl, za nímž Kate seděla. „Ano, bylo nám líto děvčátka, které tak tragicky a nespravedlivě ztratilo své rodiče. Bolelo nás srdce pro dítě tak opuštěné a tak statečné. Ale něco ti řeknu, Katherine Louise Powellová, ve chvíli, kdy jsi překročila tento práh, jsi už byla naše. Naše. Stala ses mým dítětem a jsi jím doteď. A to jediné, co některé z mých dětí dluží mně nebo svému otci, je láska a respekt. A ty se nikdy, nikdy, neopovažuj tvrdit něco jiného!“

Susan se otočila na patě a vyběhla z místnosti.

Thomas vydechl. Tirády jeho ženy byly sice velmi vzácné, zato brilantní. „Tys tomu zas jednou dala, Katie, co?“

„Strýčku Tommy... Já nevím co dělat.“

„Tak pro začátek pojď sem,“ řekl Thomas, a když se Kate vyšplhala na jeho klín, začal ji houpat. „Nikdy bych neřekl, že tak chytrá holka může být takhle pitomá.“

„Všechno jsem zpackala. Co dělám špatně?“

„Hodně věcí, ale všechno se to dá napravit.“

„Když teta se na mě tak zlobila...“

„To spravíme taky. Víš, co je tvůj problém, Kate? Tak dlouho už pracuješ s čísly, že máš dojem, že se všechno dá znásobit nebo odečíst. Ale s lidskými city to tak není.“

„Nechtěla jsem do toho ani jednoho z vás zatahovat. Připomínat vám tím, že...“ Hlas se jí znovu zlomil. „Chtěla jsem kvůli vám být nejlepší, ve škole, ve sportu, ve všem.“

„A my jsme tvou píli obdivovali, ale ne když si kvůli ní necháš vyžrat díru do střev.“

Kate si položila hlavu na strýcovo rameno. To byla zbabělost, pomyslela si, co jí proděravělo žaludek.

„Ale hodlám to napravit, strýčku.“

„Jenom bych ti radil, abys tetu Susie nechala trochu vychladnout. Když je takhle rozčilená, není s ní řeč.“

„Dobře,“ Kate se zhluboka nadechla. „Pak myslím začnu radši u Bittla.“

Thomasův obličej se rozzářil širokým úsměvem. „No, tohle je přece moje Kate!“

Na parkovišti firmy Bittle a spol. se Kate naposledy kriticky podívala do zpětného zrcátka. Margo dokázala divy. Vzala si ji do práce a za pomoci studených obkladů, kapek a make-upu odstranila následky půlhodinového pláče. Kate už zas působila jako cílevědomá a odhodlaná mladá žena.

Vůbec jí nevadilo, že při vstupu do budovy způsobila menší rozruch. Všechny ty pohledy, šepot a zvědavé pozdravy jí vlastně otevíraly oči.

Podle toho, kolik lidí jí zdravilo srdečně a nabídlo jí svou podporu, poznala, že měla u Bittla mnohem víc přátel, než si myslela.

Hned ve druhém poschodí se Kate poštěstilo potkat Dračí lady. Newmanová si ji přeměřila chladným pohledem a povytáhla překvapeně obočí. „Slečna Powellová. Mohu vám pomoci?“

„Jsem na cestě k Martymu.“

„Máte domluvenou schůzku?“

„To proberu až s ním a s jeho sekretářkou. Proč radši neběžíte za panem Bittlem starším s tím, že zdiskreditovaná Powellová pronikla do vašich posvátných prostor?“

Newmanová zatarasila mohutným tělem chodbu. „Nevídím důvod, proč...“

„Kate.“ Roger vykoul ze své kanceláře a za zády Dračí lady zakoulel očima. „Doufal jsem, že se tady zastavíš. Ach, paní Newmanová, mám tu zprávu, kterou pan Bittle tak nutně potřeboval,“ řekl a vytáhl složku papírů.

„Velmi dobře,“ reagovala Newmanová, střelila po Kate varovným pohledem a spěchala dolů chodbou.

„Díky, málem jsme se do sebe pustily.“

„Byl bych si vsadil na tebe.“ Položil jí přátelsky ruku na rameno. „Tahle situace je vážně děsná. Chtěl jsem ti zavolat, ale nevěděl jsem, co ti mám říct, jak se chovat.“

„To nic, ani já jsem neměla co říct. Až do této chvíle, teď toho chci říct spoustu.“

Roger ji odvedl blíž ke dveřím do své kanceláře, ale Kate si s nelibostí uvědomila, že ji nepozval dál. „Poslyš, já sice nevím, jak velký tlak tvůj právník vyvinul...“

„Můj právník?“

„Templeton. Partneři rychle svolali schůzku potom, co tu byl. No, ty určitě víš, co děláš. Já ti můžu říct jen to, že se partneři zatím neshodli, jestli to dají k soudu, nebo ne.“

Ztišil hlas a zatvářil se spiklenecky. „Amanda je pro soud a Bittle junior stojí za ní, Senior a Calvin se ještě nerozhodli a Marty je jednoznačně proti.“

„No, vždycky je dobré vědět, kdo za tebou stojí a kdo ti jde po krku,“ řekla Kate.

„Tolik povyku pro pětasedmdesát tisíc, jako bys někoho zabila...“

Kate poodstoupila a prohlížela si Rogerovu tvář. „Krádež jako krádež, sedmdesát pět centů nebo sedmdesát pět tisíc... Já jsem ale nevzala nic!“

„Já jsem neřekl, že vzala,“ prohlásil, ale v jeho hlase zazněla pochybnost. „Nemyslel jsem to tak. Všichni máme přemrštěné reakce. Ale kdybys přišla s penězi, asi by se to nějak přešlo.“

Pomalů se od něho odtáhla. „Ano?“

„Já vím, že to není nic moc, ale sakra, vždyť Templetonovi takové peníze vydělávají každý den. Zbavilo by tě to hrozby soudu a toho, že si zničíš celý život. Někdy člověk musí dělat kompromisy.“

„A někdy si musí stát za svým. Ale díky za radu.“

„Kate.“ Udělal krok směrem k ní, ale ona se už nezastavila, ani neohlédla. Roger pokrčil rameny a vrátil se do své kanceláře.

K Martymu se už ta zpráva donesla. Přišel Kate osobně naproti ke dveřím. Vřejeji tiskl ruku a zval ji dál. „Jsem rád, že ses objevila.“

„Měla jsem asi přijít dřív.“

„No, čekal jsem tě dřív. Dáš si něco? Kávu?“

„Ne, díky.“ Byl to pořád ten starý dobrý Marty. „Chci ti hlavně říct, jakou radost mi udělalo tvoje přivítání.“

„Já přece vím, žeš nic neprovedla, Kate.“

To prohlášení Kate zarazilo. „Když to víš, proč tedy... No, proč?“

„Vím to, protože tě znám. Podpisy a formuláře mohou naznačovat něco jiného, ale já jsem si jistý, že musí existovat jiné vysvětlení.“ Marty kývnul prstem, aby dal najevo, že ještě neskončil. To gesto Kate málem rozesmálo, jak důvěrně známé jí připadalo. „Někteří lidé si ale myslí, že ti tolik věřím jen proto, že... že mě přitahuješ.“

„No, to je ale nesmysl.“

„Vlastně, není. Přitahuješ mě.“ Zarazil se a přejel si rukou přes rudnoucí tvář. „Kate, já miluju svou ženu, a nikdy bych..., až na nějakou tu myšlenku, nikdy bych prostě... nikdy.“ Skončil a nechal Kate chvíli bezhlesně zírat.

„Hm,“ bylo vše, na co se po chvíli zmohla.

„Nezačínám s tím proto, abych nás uváděl do rozpaků, i když zatím se nic jiného nestalo...“ Vstal a nalil dva šálky kávy. Jeden podal Kate, ale pak si vzpomněl, „Tys vlastně říkala, že kávu nebudeš.“

„Vezmu si ji.“ Co byl podrážděný žaludek proti takovému šoku. „Díky.“

„Říkám to jen proto, že někteří lidé si všimli, že já... Ne že bys k tomu něčím přispěla, nebo tak...“

„Je mi to jasné, Marty.“ Kate potichu vydechla. „A cítím se poctěna.“

„Trochu to zamlžilo situaci. Ale tvoje práce tady jinak mluví sama za sebe. I tak budu dělat všechno proto, abych zabránil oficiální žalobě.“

„Nevím, jestli jsem tě dost ocenila, dokud jsem tady pracovala,“ řekla Kate a vstala. „Marty, chtěla bych si promluvit se všemi partnery. Myslím, že je načase, abych se k tomu nějak vyjádřila.“

Marty jen souhlasně kývl, jako by přesně na tohle čekal. „Zkusím to zařídit“

Netrvalo mu to nijak dlouho. Do půlhodiny seděla Kate zase na tom místě za dlouhým leštěným stolem v zasedací místnosti, kde byla před několika týdny obviněna ze zpronevěry.

Přesně podle plánu, který si cestou promyslela, se nejdříve zadívala každému z partnerů do očí a pak se pohledem zastavila na Bittlovi starším.

„Přišla jsem dnes za vámi bez svého právníka, protože chci, aby tohle setkání bylo neformální, nebo dokonce osobní. Chápu, že váš čas je drahý, a oceňuji, že jste byli ochotni věnovat ho právě mně.“

Znovu si prohlédla všechny tváře kolem stolu. „Pro tuhle firmu jsem pracovala téměř šest let. Věnovala jsem jí svůj profesní a vlastně i velkou část svého osobního života. A mé cíle nebyly zas tak nesobecké. Snažila jsem se získávat nové zákazníky a spravovat jejich účty k plné spokojenosti, abych podpořila dobrou reputaci této společnosti, a to všechno s hlavním cílem – usednout tu jednou s vámi jako partner. Za celou tu dobu jsem nesáhla na jedinou penci z klientských účtů. Byla jsem, jak pane Bittle dobře víte, vychována lidmi, kteří nade vše ctí integritu osobnosti.“

„Ale ty vaše účty jsou stále záhadou. Ty podpisy, slečno Powellová...,“ vložila se Amanda do řeči, „jestli jste dnes přišla s vysvětlením, jsme ochotni si ho poslechnout.“

„Nepřišla jsem s vysvětlením. Ani s otázkami a odpověďmi. Přišla jsem učinit prohlášení. Nikdy jsem neudělala nic nezákonného nebo nemorálního. Pokud jsou na mých účtech nějaké nesrovnalosti, nejsem za to zodpovědná. Tohle prohlášení jsem ochotná opakovat každému ze svých klientů, bude-li potřeba, a případně i před soudem, kde se chci proti takovým obviněním hájit.“

Protože se jí ruce začaly třást, pevně je stiskla pod stolem. „Jestliže k žalobě nedojde a tato věc nebude do měsíce uspokojivě vyřešena, doporučím svému právníkovi, aby zahájil spor se společností Bittle o předčasné ukončení smlouvy a nactiutrhání.“

„Odvažujete se nám vyhrožovat?“ Lawrencův hlas zněl tiše, ale nevraživě.

„To není výhrůžka,“ řekla Kate klidně. „Přišla jsem o kariéru i o dobrou pověst. A jestli věříte, že budu jen tak sedět a dívat se na to, pak chápu, že jste uvěřili i té zpronevěře, protože mě vůbec neznáte.“

Bittle se zaklonil v židli a sepnul konečky prstů. „Ale jistou dobu vám trvalo, než jste zaujala tenhle postoj, Kate.“

„Ano. Protože tahle práce pro mě znamenala všechno. Ted' už chápu, že ‚všechno‘ je snad až příliš. Nemohla bych vám nic ukrást, pane Bittle. A právě vy mě znáte natolik dobře, že byste tomu mohl věřit.“

Chvilí počkala a nechala svá slova působit. „Jestli chcete mermomocí nějakou otázku, zeptejte se na tohle: Proč bych vlastně brala mizerných pětasedmdesát tisíc? Kdybych potřebovala peníze, stačilo by mi přece požádat o ně svou rodinu? Proč bych se tolik let dřela pro tuhle firmu, když bych snadno mohla získat jakýkoli vysoký post ve společnosti Templeton?“

„My jsme si tyhle otázky ale položili, Kate. A právě kvůli nim není celá věc ještě vyřešena.“

Kate pomalu vstala. „Tak já vám odpovím. Možná se vám to líbit nebude, ale odpověď je ‚hrdost‘. Já jsem příliš hrdá na to, abych vzala třeba jen jediný cent, který by mi nepatřil. A příliš hrdá na to, abych nedělala nic, když mě někdo obviní ze zpronevěry. Slečno Devinová, pánové, děkuji, že jste mě vyslechli.“ Pak se usmála. „Díky, Marty.“

Když vycházela z místnosti, nikdo z partnerů ani nehlesl.

Přestala se třást, teprve když zjistila, kam ji její instinkty vedou. Vystoupila z auta a vydala se vstříc útesům a hučícímu moři. Dnes bylo safírové, zbarvené tak, jak to mají rádi milenci, básníci a piráti.

Kate sešla po kamenech níž, aby byla blíž té slané tříšti a ostrému větru. Kolikrát už tu vlastně takhle bloumala? Ty dlouhé hodiny by nedokázala spočítat. Často řešila své problémy nebo děkovala osudu, že jí dal takový krásný nový domov. Ale co má dělat teď?

Má snad zavolat Joshovi, aby připravil žalobu proti firmě Bittle? Nejspíš bude muset. Třebaže to pro ni bylo v mnoha směrech

riskantní, nemohla už dál ignorovat, co se děje s jejím životem. Nenarodila se a nebyla vychována jako zbabělec. Musí se konečně poprat s tou částí svého já, která se ustavičně bojí selhání.

Je sice trochu pozdě, ale rozhodně udělala správnou věc. Templetonovsky správnou, pomyslela si s úsměvem. Doted' se vlastně chovala jako Seraphina. Hodila svůj život ze srázu, spíš než by bojovala proti osudu. Strýček ale přece vždycky říkal, že ránu do zad nedostane ten, kdo se útočníkům postaví čelem.

Nejdřív ale musí zajít za tetou a všechno napravit. Ohlédla se směrem k domu, a přesto že ho ze svého místa nemohla zahlédnout, věděla, že tam na ni čeká. Domov, útočiště. Copak tam vždycky nenalezla útěchu, stejně jako Margo nebo Laura, když prožívaly své těžké chvíle?

Byron De Witt bude hned druhý v pořadí. Už ji doháněl k šílenství tou svojí trpělivostí. Nejspíš tam bude muset přijet a jednoduše se na něho vrhnout. Ta představa ji rozesmála. Co asi udělá správný jižanský gentleman, když ho žena strhne na zem a serve z něho šaty? Bude rozhodně zajímavé to zjistit.

Toužila po objetí, dotecích, uvědomila si, když se přestala smát. Ale ne od ledaskoho. Musel to být člověk, který se na ni dokázal dívat jako on, do hloubky, kam se sama jen stěží odvážila.

Ano, toužila po něm. Toužila být s mužem, který byl natolik silný, že dokázal tak dlouho čekat na to, co sám chtěl. A když měla dost odvahy postavit se Bittlovi a napravit škody, které spáchala na své milované tetě Susie, musí to zvládnout i s Byronem De Wittem.

Ale bylo na čase vrátit se a jednat. Kate se otočila a vydala se zpátky úzkou pěšinkou.

Najednou se zastavila. Ležela tam, jako by čekala jen na ni. Kate chvíli jen zírala, jako by měla mžitky před očima. Copak právě tudy před chvílí nepřišla? Copak to tu s Laurou a Margo za posledních pár měsíců neprohledaly píd' po pídi?

Pomaloučku se sehnula. Mince zářila a byla rozehřátá sluncem. Přejela po ní prstem a znovu si prohlédla portrét dávno mrtvého španělského panovníka. Dvakrát ji v ruce obrátila a znovu a znovu četla letopočet, jako by věřila, že se jí rozplyne před očima.

1845.

Seraphinin poklad, u svých nohou našla malou část Seraphinina pokladu.

Kapitola jedenáctá

Cestou do Monterey zlomila všechny rychlostní rekordy. Ani pokuta a strážníková litanie ji nedonutily zpomalit. V centru města byla za méně než dvacet minut.

Těsně se vyhnula srážce s mladíkem na skateboardu, vyskočila z auta a s očima na vrch hlavy vklopýtala do obchodu. Teprve po chvíli popadla dech. „Budu to cvičení s Byronem muset začít brát vážně,“ řekla a tiskla si obě ruce na rozbušené srdce.

„Tys měla nehodu,“ vyběhla Margo zpoza pultu a dorazila ke Kate zároveň s Thomasem.

„Jsi zraněná? Raději si sedni.“ Společněji téměř dovedli k nejbližší židli.

„Nejsem zraněná, s tím skateboardem jsem se nesrazila.“

Pak se znovu rozesmála, až se musela chytit za žebra. Margo jí stlačila hlavu mezi kolena. „Radši koukej popadnout dech,“ nařídila, „možná že má nový záchvat a měli bychom zavolat doktora.“

„Ne, ne, ne.“ Stále rozesmátá sáhla Kate do kapsy a vytáhla svoji zlatou trofej. „Podívejte.“

„Krucí, Kate, kdes vzala můj dublon?“

„Ten není tvůj,“ bránila se a chňapla po něm dřív, než to stačila udělat Margo. „Tenhle je můj.“ Kate ji prudce políbila na ústa. „Našla jsem ho na útesech. Prostě tam jen tak ležel. Vidiš, není ani od písku nebo od soli.“

Když Margo pochopila, že Katin zápal nemá nic společného se žaludečním vředem, vyměnila si pohled s Thomasem. „Tak se uklidni, Kate, a nech mě to tady dokončit.“

„Ona mi nevěří! Myslí si, že jsem ukradla tu její minci a pak se zbláznila.“ Zaklonila hlavu a smála se jako šílená. „Ale to dělá jen ten stres.“

„Možná trochu vody,“ řekl Thomas své ženě, která právě seběhla ze schodů. „Kate je asi trochu hysterická.“

Susan sáhla do chladicího boxu pro láhev šampaňského. Nalila trochu do sklenice a podala ho Kate. „Napij se a pak dýchej!“

Kate poslechla, ale vzápětí si neodpustila: „Vy na mě všichni koukáte, jako by mi narostla druhá hlava. Přísahám, že jsem ten peníz našla na cestě mezi útesy. Nic víc.“

„Jen tam tak čekal,“ sykla Margo a šla obsloužit zákazníci. „To určitě. Vezmi ji, prosím, teto, nahoru, já za vámi za chvíli přijdu.“

„Prima nápad,“ řekla Kate cestou po točitém schodišti. „Nahore je další šampaňské a my ho dnes budem potřebovat spoustu.“ Nejdřív ale to nejdůležitější, uvědomila si, když vešla do kuchyňky. „Musím s tebou mluvit, teto Susie.“

„Hmm.“

„Ty se na mě ještě zlobíš... Já vím, že si to zasloužím. Nesnesu pomyšlení, že jsem ti ublížila.“

„A já nesnesu pomyšlení, že tě vůbec napadaly takové šílené věci.“

Kate chvíli zaraženě zírala do země a snažila se nalézt ta správná slova.

„Nikdy jste mi nedávali nic, co by mě k něčemu zavazovalo. To já sama jsem si dávala ty závazky.“

„Ale proč?“

„Já neumím tak dobře vysvětlovat tak složité věci. Vyznám se spíš ve faktech než v pocitech.“

„Ale fakta já už znám. Asi se o to budeš muset pokusit.“

„Já vím. Mám tě moc ráda, teto Susie.“ Ta prostá slova rázem odvála Susienu zlost.

„O tom jsem nikdy nepochybovala, Kate. Jen nechápu, proč ty zpochybňuješ, že my máme rádi tebe.“

„Ale to ne... Já jen...“ Kate viděla, že se do toho zase zaplétá, a tak začala znovu. „Víš, když jsem k vám přišla, tvořili jste už jednotku, celek. Pohádková rodina, ty a strýček Tommy – tak dokonalí a otevření. Pak tu byl Josh, korunní princ domu Templetonů, inteligentní zlatý synek. Laura – princezna, líbezná a milá. Margo, malá královna, už tehdy oslnivá a sebejistá. A najednou já, vyhublá, zraněná a vůbec podivná. Takové ošklivé káčátko. To člověka naštvě.“

Kate se rozhodla trochu zpomalit a volit slova pečlivěji. „Všichni jste na mě byli tak hodní. Nemyslím jen dům, šaty, jídlo, nemyslím na ty věci, třebaže se zdály oslnivé pro dítě z mnohem skromnějších poměrů...“

„Myslíš, že bychom se k tobě chovali jinak, kdybychom neměli určité výhody?“

„Ne.“ Kate rychle zavrtěla hlavou. „To bylo právě ještě víc zarážející. A pak, když jsem zjistila to o svém otci...“ Kate už měla oči plné slz.

„Zjistila co?“

„O tom, co udělal, a o těch obviněních.“ Kate se roztřeseně dívala, jak teta krčí obočí a pak vydává dlouhý vzdech.

„Ach tak, na to jsem úplně zapomněla.“

„Tys... tys na to zapomněla?“ Kate si zaraženě projela prsty ve vlasech. „Tys zapomněla, že byl zloděj? Že kradl, že byl obviněn, že zaplatila všechny jeho dluhy a vzala si domů jeho dceru? Dceru zlo...?“

„Přestaň.“ Byl to spíš příkaz, než projev soucitu. Ale Susie znala svou Kate dobře. „Nemáš žádné právo soudit někoho pro to, co udělal před dvaceti lety. Nemůžeš znát jeho touhy a pohnutky...“

„Kradl,“ trvala Kate na svém. „Zpronevěřil peníze. Muselas o tom všechno vědět, když jste si mě vzali k sobě. Věděli jste dobře, kdo byl a co udělal. A já jsem teď podezřelá v podstatě ze stejné věci.“

„A tím se taky vysvětluje, proč jsi jen tak seděla a nedělala s tím nic a dokonce z toho i onemocněla. Ubohé, bláhové dítě.“ Susan přistoupila ke Kate a vzala její bradu do dlaní. „Proč jsi nám o tom neřekla? Proč jsi neřekla, co cítíš? Pomohli bychom ti vyrovnat se s tím.“

„Tak proč jste mi to tedy neřekli sami? Proč jste mi neřekli, co udělal?“

„A k čemu? Už tak jsi zažila dost trápení. Udělal chybu a byl by za ni zaplatil.“

„Vy jste to zaplatili. Vzali jste své vlastní peníze a vyrovnali to za něho. I za mě.“

„A ty myslíš, že na tom záleželo? Že bychom se tím, já nebo Tommy, nějak zabývali? Jedině na tobě záleželo, Kate. Jenom na tobě.“ Susan Kate trochu přihladila vlasy. „Jak ses to vůbec dověděla?“

„Jeden člověk sem přišel. Bývalý otcův přítel. Myslel si, že to vím.“

„Škoda, že to musela zjistit takhle. Snad jsme ti to měli vysvětlit, když jsi povyrostla. Ale časem se na to prostě zapomnělo. Že to ale bylo načasované! To ses to dověděla zrovna krátce předtím, než propukla aféra u Bittla?“

„Několik měsíců předtím. Trochu jsem po tom pátrala, našla jsem si novinové články a najala si detektiva...“

„Kate.“ Susan si unaveně stiskla víčka. „Proč? Jestli ses to chtěla dovědět a pochopit, stačilo se zeptat nás.“

„Kdybyste o tom chtěli mluvit, udělali byste to.“

Susan pokývala hlavou. „Dobrá, dobrá. To je pravda.“

„Chtěla jsem mít jenom jistotu. A pak jsem to chtěla odsunout stranou a zapomenout na to. Opravdu jsem se snažila, teto Susie. A snad bych to i dokázala, nebýt toho maléru v práci. Rozpory ve smlouvách, interní vyšetřování, propuštění...“ Hlas se jí zlomil, ale přiměla se pokračovat. „Bylo to jako noční můra, jako ozvěna toho, co se muselo stát mému otci. Nějak jsem vůbec nedokázala myslet, natož proti tomu něco udělat. Měla jsem takový strach.“

Kate pevně stiskla rty. „Myslím, že jsem vám to nemohla říct. Styděla jsem se a měla jsem strach, že by vás – třeba jen na jedinou sekundu – mohlo napadnout, že jsem to doopravdy udělala. Protože on to taky udělal. To bych asi unést nedokázala.“

„Nemůžu se na tebe zlobit za takovou bláhovost. Už beztak ses tím dost natrápila, Kate.“ Susan ji k sobě přivinula.

„Vyjde to najevo,“ zamumlala Kate. „Já vím, že ano, a lidi budou mluvit. Někteří budou tvrdit, že jsem to udělala, protože můj otec udělal to samé. Myslela jsem si, že to neunesu. Ale teď vím, že ano. Jen mě mrzí, že se to dotkne vás.“

„Vychovala jsem své děti tak, aby dokázaly stát na vlastních nohou a aby pochopily, že rodina má vždycky držet pohromadě. Myslím, že na chvíli zapomněla na tu druhou část.“

„Snad, teto Susie...“ Kate musela dokončit, co měla na srdci. „Nikdy jste se ke mně nechovali jako k outsiderovi. To já sama jsem cítila dluh, já jsem si uložila povinnost být nejlepší. Abyste si nikdy nemuseli položit otázku, jestli jste udělali dobře, když jste si mě vzali a měli mě rádi.“

„A ty myslíš, že lásku poměříme tím, čeho naši drazí dosáhli?“

„Ne. Ale já asi ano, teto. Je to moje chyba, ne tvoje. Nejdřív jsem chodila večer spát se strachem, abyste si to ráno nerozmysleli a neposlali mě pryč.“

„Ale, Kate...“

„Pak jsem pochopila, že byste to neudělali. Učinili jste ze mě součást vaší rodiny, toho celku. A ať vás to rozzlobí, nebo ne, já jsem vám za to zavázaná. Jsem tobě a strýčkovi vděčná za to, jací jste. Bez vás bych byla ztracená.“

„A napadlo tě vůbec někdy, Kate, že tys učinila naše životy úplnými?“

„Napadlo mě jen, že se musím snažit, abyste na mě byli pyšní. Nemohla jsem být krásná jako Margo, laskavá jako Laura, ale mohla jsem být chytrá. Mohla jsem pilně pracovat, být výkonná a úspěšná. A to se stalo mým cílem. Ale ještě něco byste měli vědět...“

„A co?“

„Byla jsem ve vašem domě tak šťastná, že mě dokonce napadlo, že bych tak nemohla žít, kdyby té noci nebyla zledovatělá silnice, kdyby auto nedostalo smyk a kdyby mí rodiče nezemřeli.“

Kate se zadívala Susan do očí. „A jak šly roky, měla jsem vás čím dál raději. Mnohem víc, než jsem si vzpomínala, jak jsem měla ráda je, a zdálo se mi hrozné, že jsem už radši s vámi než s nimi.“

„A tohle ošklivé semínko jsi živila celé roky?“ Susan zavrtěla hlavou. Je vůbec možné, aby si děti a rodiče někdy opravdu porozuměli? „Byla jsi dítě, sotva osmileté. Celé dlouhé měsíce tě trápily noční můry. Trpěla jsi víc, než by jiné dítě toho věku dokázalo snést. Proč bys měla platit za něco, cos nemohla ovlivnit? Kate. Proč bys taky nemohla být trochu šťastná? Copak ti dělá dobře držet se spíš toho žalu a bolesti?“

„Ne.“

„Takže sis místo toho vybrala pocit viny?“

„Zdá se, že nejlepší věci v mém životě prostě vznikly díky nějakému neštěstí. Jako by můj život začal tu noc, kdy mí rodiče zemřeli. A já vím, že kdyby se stal zázrak a oni si k vám pro mě přišli, běžela bych za vámi a prosila, abyste si mě nechali.“

„Kate.“ Susan jí něžně odhrnula vlasy z čela. „Kdyby sám Všemohoucí přišel k našim dveřím, prala bych se s ním zuby nehty, jen aby tě u mě nechal. To, co se stalo, není moje ani tvoje vina a nedává to smysl, prostě to tak je.“

Kate přikývla. „Prosím, řekni, že mi odpouštíš.“

Susan ustoupila stranou a dobře se na Kate zadívala. Její dítě, pomyslela si. Dar, který získala díky tragédii. Tak komplikované a tak drahé. „Jestli si vážně myslíš, že nám něco dlužíš, pak to splatíš jedině tím, že se budeš brát taková, jaká skutečně jsi.“

„Zkusím to, ale mezitím...“

„... je ti odpuštěno. Ale dál už budeme postupovat společně, Kate, ano? Když si Bittle začne s jedním z Templetonů, musí počítat i s ostatními.“

„Dobře,“ Kate polkla slzy, „už se cítím líp.“

„Však já taky.“

V tu chvíli vrazila do kuchyňky Margo s očima navrch hlavy. „Ukaž mi tu minci,“ spustila a sáhla Kate do kapsy dřív, než Kate stačila zareagovat.

„Hej!“

„Ach můj bože!“ Margo vytřeštila oči a pak zas zírala na shodný dublon ve své druhé ruce. „Podívala jsem se do peněženky. Vážně jsem si myslela, že to má být jen nějaký hloupý vtip, ale jsou stejné!“

„Snažila jsem se ti to říct.“

„Jsou stejné!“ vykřikla Margo a přidržela Susan obě mince před očima. „Podívej, teto! Seraphina!“

„Rozhodně jsou ze správného místa a správné doby,“ řekla Susan a snažila se soustředit. „Tys před chvíli našla tuhle, Kate?“

„Ne, tuhle,“ řekla Kate a majetnický po minci chňapla. „Ta je moje.“

„Já tomu nemůžu věřit! Celé dlouhé měsíce lezeme po těch skalách a vláčíme se s detektorem kovů a ty pak o ni jen tak zakopneš.“

„Prostě tam ležela.“

„Přesně jako ta první,“ zvolala Margo triumfálně. „To je určitě znamení.“

Kate zvedla oči v sloup. „Houby znamení, prostě šťastná náhoda. Byla jsem tam ve chvíli, kdy ta mince odněkud spadla nebo ji spláchla vlna.“

„Pcha,“ byla jediná Margina odpověď. „Musíme to říct Lauře. Kruci, ale kdo má vědět, kde při tom svém strašném rozvrhu teď je?“

„Kdybyste se občas ráčily podívat na ten rozpis, co jsem vyvěsila v kanceláři, věděly byste to.“ Pak se podívala na hodinky. „Jestli mě

paměť neklame, ještě půlhodiny bude v hotelu, pak má schůzku s Alinou učitelkou a potom...”

„A potom nás nezajímá, prostě jen...” Margo se zarazila. „Krucí, nemůžeme prostě jen tak zavřít obchod uprostřed odpoledne.”

„Jen jeďte. Já s Tommym se můžeme na tu hodinu o obchod postarat.”

„Vážně? Nechtěla bych to po vás, ale tohle je tak vzrušující a jedeme v tom společně...”

„Vy přece ve všem vždycky jedete společně.”

„Mrzelo ji to,” řekla Margo v hale hotelu po krátké schůzce s Laurou. „Vždyť je to taky hrozné, že kvůli tomu nabitému programu nemůže na útesy dřív jak v neděli.”

„Nemyslíš, že si toho nabrala až příliš?” zeptala se Kate. Rozhlížela se kolem, zda náhodou někde nezahledne Byrona. „Já vím, že nechce jen tak lelkovat a že ji práce odvádí od myšlenek na... no, na jiné věci, ale vždyť takhle nemá za celý den ani minutku pro sebe...”

„Á, tak ty sis toho nakonec všimla?” Margo vzdychla a bezděčně si pohladila břicho tam, kde ucítila kopnutí. „Já už ji na to ale upozorňovat nebudu. Když jsem jí naposled řekla, že místo ní můžem do obchodu najmout pomocnou sílu, málem mi utrhla hlavu. A její výdělek z hotelu jde, pokud vím, celý na školné.”

„Ten mizera Peter!” procedila Kate mezi zuby. „Obrat Lauru o peníze..., ale obrat i vlastní děti... Za to by se měl potit před soudem.”

„Já bych ho tam rozhodně poslala a ty asi taky, ale Laura si to dělá po svém.”

„Což znamená, že stíhá dvě zaměstnání, sama pečuje o dvě děti a drží si stále tolik služebnictva, protože nemá to srdce někoho vyhodit. Ona ale nemůže pracovat dvacet hodin ze čtyřadvaceti, Margo.”

„To mi povídej.” Margo jen tak ze zvyku vyslala koketný úsměv ke dvěma mužům v hale, kteří se očividně snažili vzbudit její zájem.

„Přestaň flirtovat s těmi cestáky,” nařídila Kate.

„To že jsou?” Margo nedbale pohodila vlasy. „No, v každém případě si Laura ode mě ani od Joshe nedá říct. Tebe taky nikdo nepřesvědčil, aby sis vzala dovolenou, no ne?”

„Dobrá, dobrá.“ To bylo to poslední, co teď Kate chtěla probírat. „Měla jsem svoje důvody, a když budeš mít víc času, všechno ti vysvětlím. Měla jsem ti to říct už dřív.“

„A co vlastně?“

„Promluvíme si o tom později.“ Pak se Kate naklonila a docela zmátla svou přítelkyni, když ji políbila. „Mám tě moc ráda, Margo.“

„Hm, tak co jsi to zase provedla?“

„Nic. No, teda hodně věcí, ale snažím se to napravit. Ale teď zpátky k Lauře. Budeme jí muset trochu ulevit. Třeba si na pár hodin týdně vezmeme na starost holky, nebo za ni zaskočíme jinde.“ Kate vytáhla z kapsy zlatou minci a zadívala se na ni. „Ale až najdeme Seraphinin poklad, Laura už nebude muset tolik pracovat.“

„Až ho najdeme, otevřu si novou pobočku Pretenses. Nejspíš v Carmelu.“

Kate na Margo překvapeně pohlédla. „Tipovala jsem tě na cestu kolem světa nebo na zbrusu novou kolekci z módních salónů...“

„Lidi se mění,“ pokrčila Margo rameny. „Ale možná bych si krátký výlet přece jen neodpustila.“

„To je úleva, že se lidi nemění zas tak moc,“ reagovala s úsměvem Kate. Ale možná by měli, možná by mohli, pomyslela si pak. „Hele, musím si ještě něco zařídit. Zvládneš to dnes v krámku do zavíračky sama?“

„Když je tam teta se strýčkem? Ani bych se tam vracet nemusela. Kdybych je v obchodě udržela ještě tak měsíc, zdvojnásobili bychom výdělek. Tak ode mě Byrona pozdravuj.“

„Já jsem přece neřekla, že jdu za Byronem.“

Margo se ještě na odchodu potutelně usmála. „Ale řekla.“

Kate přišlo strašné, že byla pro ostatní tak čitelná. Málem se proto rozhodla za Byronem nejít. A když se pak dověděla, že je právě na poradě, řekla si, že je to jen dobře.

Bezradně sjela výtahem zase dolů, ale nezamířila k autu. Vydala se k hotelovému bazénu. Opřela se o zídku a pozorovala lidi u stolků kolem fontány. Někteří popíjeli barevné drinky s deštníčky, jiní dováděli ve vodě. Očividně se uměli bavit, uměli relaxovat. Proč to ona sama nikdy nedokázala? Kdyby se přece jen natáhla do jednoho z těch pruhovaných lehátek, okamžitě by usnula. Tak bylo totiž její tělo vycvičené. A kdyby snad spánek nepřicházel, zmocnil by se jí jistě neklid a její mysl by ji opět po chvíli donutila vstát a neztrácet čas.

Protože teď opravdu neměla nic na práci, rozhodla se to lenošení také vyzkoušet. Usedla na barovou stoličku a objednala si cosi se slibným názvem Západ slunce v Monterey. Půlhodiny nápoj popíjela, pozorovala své okolí a pak si objednala další.

Nebylo to tak špatné, takhle zabíjet čas, pomyslela si. Se sklenkou v ruce si vyšla na procházku do hotelové zahrady a přitom se usilovně snažila vnímat vůni jasmínu a kamélií. Posadila se na kamennou lavičku ve stínu cypřišů a uvažovala, jak dlouho ti lidé vydrží takhle lenořit, aby se přitom nezbláznili.

Asi bude nejlepší dávkovat si nicnedělání po troškách. Je to stejné jako s cvičením – po první hodině by byla přesycená. Vstala. Rozhodla se vrátit zpátky do obchodu a dokončit inventuru, když zaslechla jeho hlas:

„Ještě se o tom zítra poraďte s paní Templetonovou, o těchto změnách by měla vědět.“

Jakmile ale zahlédl Kate, rychle se se svou asistentkou rozloučil a zamířil k lavičce.

„Ahoj.“

„Ahoj. Já tady trénuju.“

„Trénuješ? A co?“

„Nicnedělání.“

Bylo to jako narazit na nějakého fauna v pohádkové zahradě – ty obrovské temné oči a k tomu vůně květin. „A jak to jde?“

„Není to zas tak jednoduché. Už jsem to chtěla vzdát.“

„Tak ještě aspoň minutu,“ řekl a usedl vedle ní. „Vypadáš báječně.“ Natočil si její tvář k sobě a políbil ji na ústa. „Řekl bych dokonce úžasně.“

„Však se taky tak cítím.“

„To rád slyším.“

„Přišla jsem vlastně za Laurou, ale pak mě napadl ten experiment s nicneděláním.“

To Byrona poněkud zklamalo. Doufal, že na té lavičce čekala právě na něho. „Nechceš mi o tom povědět víc při večeři?“

„Hrozně ráda.“ Vztáhla k němu ruku a vstala. „Ale jen když budeš vařit ty.“

Zaváhal. Stále měl ještě obavy být s ní docela o samotě, protože v takových chvílích míval sklon zapomínat na svá dobrá předsevzetí.

„Fajn. Aspoň můžu vyzkoušet nový zahradní gril, který jsem si před pár dny pořídil.“

„Víš co? Tak já přivezu dezert a sejdeme se u tebe.“

„To vypadá na dobrý plán.“

Kate si stoupla na špičky a měkce Byrona políbila. „V plánování jsem přece dobrá.“

Když odcházela, zůstal stát na místě s rukama v kapsách. Bylo mu jasné, že jeden z nich své plány brzy poruší.

Čokoládové košíčky plněné krémem se jí zdály být to pravé. Kate položila krabici s cukrovím na kuchyňský stůl a pozorovala Byrona oknem. Dveře byly otevřené, a tak vešla dovnitř a chvíli poslouchala Bruce Springsteena. Všimla si, že k osamělé pohovce přibýlo několik dalších kusů starožitného nábytku a koberec se zajímavým geometrickým vzorem.

Pak uviděla i Byrona, jak si vzadu za domem hraje se svými štěňaty. Vypadal stejně dobře v džínách a tričku, jako předtím v obleku a kravatě. Kate zalitovala, že neměla čas se převléknout. Alespoň si sundala své proužkované sako a u halenky si rozepjala jeden knoflíček. Teprve pak za ním vyšla ven.

Na terase si povšimla složitého, zbrusu nového zahradního grilu a dřevěných lehátek s modrými polštářky otočenými směrem k moři. Část pozemku už byla oplocena, aby se štěňata nemohla zaběhnout. Podél nízkého plotu Byron vlastnoručně nasázel jakousi popínavou rostlinu, která plot během let zahalí do barevných květů. Kate pochopila, jaký je Byron De Witt trpělivý člověk, když chce každým rokem s radostí pozorovat, jak nové výhonky obtáčí jeho plot.

Štěňata ňafala, moře šumělo a vítr si pohrával v korunách cypřišů. Nebe postupně měnilo barvu z indigové v purpurovou a Kate si uvědomila, že na světě existují úžasná místa, z nichž jedno si dokázal vybrat právě Byron.

Sám vypadal dokonale a ona zatoužila po jeho svalnatém těle. Chtěla si ho vzít, chtěla ho ochutnat. Chtěla, aby si on vzal ji.

Rozechvěle sešla těch několik schodů dolů z terasy. Psi se k ní rozběhli a Kate poklekla, aby se s nimi pozdravila. Přitom nespouštěla oči z Byrona.

„Co jsi to zasadil podél plotu?“

„Wisterie. Ale chvíli potrvá, než se uchytlí. Doma v Georgii mi vždycky nějaké kvetly pod oknem. Stojí za to si na ně počkat. Je to vůně, která s tebou zůstává.“

„Už tak jsi tady udělal kus práce. Muselo tě to stát spoustu času.“

„Je to můj koníček. Po večeri se můžeme projít dole na pláži, když budeš chtít. Ale teď ti něco ukážu.“ Poodstoupil a dvakrát luskl prsty. „Sednout!“ Psíci se svíjeli vzrušením, ale přesto se posadili. Po chvíli nabídli pac a nakonec si lehli.

„Velmi působivé,“ řekla Kate. „To tě každý takhle poslouchá?“

„Jde jen o to říkat to často a tím správným způsobem.“ Pak sáhl do kapsy u kalhot a vytáhl dva psí suchary. Štěňata si je vzala a radostně odběhla. „A úplatkářství taky vždycky funguje. Ale já mám otevřené bezvadné červené Bordeaux. Zajdu pro něj a ty mi povíš, co jsi to dnes dělala.“

Zvedla ruku a položila mu ji na prsa. Ucítla teplo a tlukot jeho srdce. „Myslím, že ti musím něco říct“

„Fajn, tak pojďme dovnitř.“ Raději by s ní byl v dobře osvětlené kuchyni než v tom svůdném rudém světle zapadajícího slunce.

Nespouštěla ruku z jeho hrudi a postoupila o krok blíž. Muselo to být tím sluncem, že její oči tak eroticky žhnuly, napadlo Byrona.

„Vždycky jsem se mužům, jako jsi ty, vyhýbala. Ze zásady. Vždycky jsem si určovala plno nejruznějších zásad a pravidel.“

„Házela jsi všechny do jednoho pytle?“

„Ano. Po několika špatných zkušenostech jsem si řekla, že kdo dobře vypadá, není pro mě vhodný. A tebe jsem tam zařadila taky, Byrone.“

„Jak dlouho jsi na té teorii pracovala?“

„Dost dlouho. Ale ty ses mi od první chvíle nelíbil.“

„Jaké překvapení...“

Kate se usmála a znejistěla ho ještě víc, když přistoupila blíž. „Nelíbil ses mi, protože jsem tě od první minuty chtěla. A to mi bylo nepříjemné. Však víš, že dávám přednost věcem, které jsou pro mě dosažitelné a které vyhovují mým požadavkům.“

„Takže jsou tu i požadavky?“ Byron cítil rozmrzelost i vzrušení zároveň.

„No jistě. Já hlavně strašně nerada dělám chyby. Ale teď se snažím být k sobě trochu tolerantnější.“

„Takže to je další věc, kterou, kromě nicnedělání, pilně nacvičuješ?“

„Přesně tak.“

„Fajn. Tak když jsme si vyjasnili, že tvůj vztah ke mně je zkouška tvé tolerance, můžeme se pustit do večere.“

Kate se zasmála a položila Byronovi na prsa i druhou dlaň. „Rozčílila jsem tě a bůhvíproč mi to přijde k smíchu.“

„To mě vůbec nepřekvapuje, Katherine. Máš trochu zvrácenou povahu a nejlíp ze všeho umíš obracet věci naruby.“

„Máš pravdu, absolutní pravdu. Je to až neuvěřitelné, jak dobře mě dokážeš odhadnout. A čím jsi trpělivější, tím víc mě to nutí tě popichovat. My dva se k sobě tak strašně nehodíme, Byrone...“

„Copak tvrdím něco jiného?“ Chytil ji za obě zápěstí, protože měl V úmyslu ji od sebe odstrčit.

„Pojďme do postele,“ řekla prostě, a když povolil stisk, objala pevně jeho ramena. „Teď hned.“

Kapitola dvanáctá

Byron se nikdy nenechal tak snadno šokovat, ale její přímá žádost s ním zacloumala jako elektrina. Byl si téměř jistý, že se rozhodla jejich vztah ukončit. Chtěl se tvářit chladně, jako by s tím předem počítal.

„Tak ty chceš se mnou do postele, a hned? Asi proto, že by to byla chyba, že pro tebe nejsem ten pravý a že se k sobě vůbec nehodíme, že?“

„Ano a protože tě chci vidět nahého.“

Zasmál se a chtěl poodstoupit, ale Kate se mu rukama zaklesla kolem krku. „Myslím, že se potřebuju napít,“ zamumlal.

„Byrone, nesnaž se mě rozčítit,“ řekla Kate a přitiskla se k němu silněji. „Trénovala jsem a možná bych tě už dokázala přeprat...“

Jemně jí prohmatával svaly na rukou. „Hm, jsi skutečná amazonka, zlato.“

„A ty mě chceš.“ Prolíbávala si cestu vzhůru po jeho hrdle „Protože jestli ne, budu tě muset zabít.“

Krev, která mu ještě zbývala v hlavě, vstřelila okamžitě do jeho klína. „Myslím, že můj život není v ohrožení.“ Její ruce se přesunuly k zipsu na jeho džínech. „Ježíši, ne! Kate!“ Pak zaklel a poddal se své touze – začal ji vášnivě líbat na ústa.

Vydala ze sebe zvuk jako spokojeně předoucí kočka. „Počkej.“ Odtrhl ji od sebe a zalapal po dechu. „Víš, jaký je problém se sexem na jednu noc?“

„Ne, co je s ním?“

„Nejdřív se může zdát uspokojivý, ale končí velkým zklamáním. Ale takhle to tady být nesmí. Tohle nebude žádný sex na jednu noc. Budeš to muset vzít na vědomí.“

Co to s ním je? divila se Kate v duchu. Není zvykem, že sex komplikují muži. „Fajn, tak tomu budem říkat nějak jinak.“

„Znamená to závazek, Kate,“ pokračoval a pomalu ji začal směřovat k domu. „Důvěru, čestnost, city. Jakmile se tě dotknu, nikdo jiný už nesmí.“

„Nevím o tom, že by na mě zrovna stáli frontu.“ Narazila nohama o schody a začala stoupat vzhůru. Byron se na ni díval pohledem, který ji mrazil až v morku kostí. Jako by viděl věci, které nikdo jiný vidět nemohl. „Já nespím s nikým na potkání.“

„To já taky ne. Intimita je pro mě vážná věc. A chci ji od tebe, v posteli i jinde.“

„Poslyš, tohle není obchodní smlouva...“

„Ne.“ Byron ji vedl pozpátku skrz kuchyň. „Jenom osobní a mnohem významnější. Začala jsi s tím sama. Tak chci stanovit pravidla.“

„A třeba mám svá vlastní pravidla...“

„Pak je lepší s nimi přijít hned, protože smlouva se brzy zpečetí.“

„Hlavně bychom to neměli moc komplikovat.“

„Souhlasím.“ Na vrcholu schodiště zahrnul doleva a pronesl ji do místnosti ozářené posledním světlem zapadajícího slunce. S úsměvem ji položil na postel a dlouze ji políbil. To pomalé, jakoby líné setkání jejich rtů Kate ještě víc rozechvělo. Přitáhla si ho blíž, až se zdálo, že se všechna horkost nahromaděná v jejím těle přelila do jejích úst.

Mohl si ji vzít několika vášnivými pohyby, ale tomu se právě snažil zabránit. „Miláčku, tam, odkud pocházím, jsme zvyklí na jiné tempo.“ Propletl si prsty s jejími, aby ty štíhlé, nervózní ruce nemohly tak snadno zdolat jeho obranu. „A teď se uvolni.“ Sklonil se a jemnými polibky začal přejíždět po křivce její čelisti. „A užívej si to.“ Přešel na hrdlo. „Máme na to všechnen čas na světě.“

Měla pocit, že ji hodlá zabít svou trpělivostí a roztavit něhou. Jeho rty sladce a pomaloučku mapovaly její tvář a pokaždé, když se střetly s jejími, zabořily se o stupeň hlouběji. Její svaly postupně tály, jako by se měnily v horký vosk.

Ta změna ho nemilosrdně vzrušila. Její hluboké, pomalé vzdechy, občas zakončené sténáním. Rozepjal tu bílou košili a odhalil jednoduché bílé kombiné. Kate jen cosi zamumlala rozkoší.

Fascinovaný jednoduchostí jejích křivek přejel konečky prstů po jemné bavlně a pak po jemnější kůži. Její dech se znovu zrychlil,

když odhrnul látku a uchopil do úst její bradavku. Prohnula se a potlačila další sten. Jak je křehká, drobná, pevná, pomyslel si. A vzrušivá. Jazykem obkroužil ještě druhé ňadro a ucítil, jak se Kate pod ním znovu zachvěla. Pokračoval v laskání a byl stále naléhavější a těšil se ze všech jejích projevů rozkoše.

Když už měl dojem, že exploduje, pokud do ní hned nevnikne, a když ona se k němu bezmocně vzpínala, zvedl se a vstal z postele.

„Co, co se děje?“ vypravila ze sebe zoufale a nadzvedla se na lokti.

„Stmívá se,“ zašeptal, „nevidím na tebe. Chci tě vidět.“ Škrtl zápalkou a místnost prosvítilo třepotavé světlo jedné, druhé a pak ještě třetí svíce.

Co jí to provádí? chtěla se Kate zeptat, ale bála se odpovědi. Ale Byron si náhle strhl tričko a odhodil je stranou. Kate úlevně vydechla. Ted' – ted' to konečně přijde a všechny ty trýznivé pocity se ukonejší.

Sundal si boty a Kate se jen mírně podivila, když sundal i ty její. Pak přešel rukou po jejím stehně, až k lemu pomačkané sukni.

„Svlékneš si tu košilku?“

Jako hypnotizovaná udělala, oč ji požádal.

„Pomalů, žádný spěch,“ přikázal. Pak pomaloučku přešel pohledem její tvář a tělo a zase zpátky, než si od Kate konečně vzal ten kousek bílé bavlny a odhodil ho stranou.

„Pořád se na mě díváš,“ zašeptala, když jí zajel rukama dál pod sukni, zaklesl se prsty za pás jejích kalhotek a začal je stahovat dolů. „Nevím, co vlastně čekáš.“

„To já taky ne. Na to musíme přijít společně.“ Sklonil hlavu a políbil ji na vnitřní stranu stehna. „Ted' už chápu, proč chodíš, jako bys pořád někam spěchala. To dělají ty nohy. Ty nádherně dlouhé nohy.“

„Byrone.“ Cítila se jako v ohni. Bože, copak to neví? „Už to nevydržím.“

Ale ano, pomyslel si a rozepjal jí sukni. „Ještě jsem ani nezačal.“ Sám se zachvěl při pohledu na to štíhlé tělo ve své posteli. Neodolal a dotknul se jí. Prohnula se a zoufale se k jeho ruce přitiskla.

Jeho oči nebezpečně potemněly, když sledoval, jak se na její tváři střídají emoce a jak se jí chvějí řasy a rty. Pak se bezmocně poddala svému tělu a orgasmu, který jí projel jako nůž.

Zatoužil jí dát ještě víc a divoce se přísál k jejímu nadru a neomylněji vedl na vrchol znovu.

„Já nemůžu.“ Zděšená tím, co v sobě cítila, popadla Kate Byrona za vlasy. „Já nejsem...“

„Ale můžeš,“ zalapal po dechu, než se jeho ústa znovu spojila s jejími. Její kůže teď doslova žhnula. Nikdy nepoznal ženu, která by byla tak smyslná a tak odmítavá zároveň. A on ji potřeboval přesvědčit, že je jediný, kdo v ní dokáže vzbudit takovou vášeň a zdolat její zábrany.

Zdálo se, že si docela přivlastnil její tělo. Ztratila nad ním kontrolu a neměla ani vůli ji opět nabýt. Jeho ruce a rty byly všude, a kdykoli se už zdálo, že bude spěchat to rychle ukončit, donutil ji znovu vyšplhat na samý vrchol a pokračoval dál.

Byla si bolestně vědoma svého i jeho těla, kontrastů a zrychlených pulzů. Ve světle svící se jeho tvář a tělo zdály ještě krásnější než předtím. Byl jako pomalu účinkující droga, která už jí přešla do krve a stala se návykovou.

Nadzvedl se a chvíli čekal, až otevře oči. „Nechtěl jsem tě,“ řekl přiškrceným hlasem, „ale pak přišla chvíle, kdy už jsem nechtěl nikoho jiného.“

„Proboha, Byrone, teď!“

„Teď!“ opakoval a vstoupil do ní. „Ale nejenom teď.“

Teplá červená mlha z její mysli opadávala jen zvolna. Znovu si začala uvědomovat svět mimo svoje tělo. Světlo svící dál kreslilo po zdech romantické obrazce. Noční vítr si pohrával se záclonou. Kate znovu slyšela hudbu a cítila vůni taveného vosku, potu a sexu.

Měla jeho chuť v ústech a jeho tělo cítila pod sebou. Před chvílí ji přesunul nahoru, aby ji svou váhou nedrtil. Gentleman v každém okamžiku.

Tak jak to vlastně zvládla? pomyslela si. To, že všechno iniciovala, byla jedna věc, a to, jak obstála, druhá. Kate dobře věděla, že těch pár následujících okamžiků rozhodne o tom, jak bude jejich vztah vlastně pokračovat.

„Člověk úplně slyší, jak se tvůj mozek zas roztáčí na plné obrátky,“ řekl Byron a pohladil Kate po rozcuchaných vlasech. „Je to neuvěřitelné. Ještě nikdy mě tak nepřitahoval mozek nějaké ženy.“ Když se začala přesouvat, něžně ji pohladil po zádech a přátelsky ji

plácl přes zadek. „Ne, nehýbej se ještě. Tvoje hlava má přede mnou náskok.“

Nadzvedla se a podívala se na něho. Ty nádherné zelené oči byly jen pootevřené. Na ústech mu pohrával mírný úsměv. Byl to dokonalý obraz uspokojeného samce.

„Není to všechno divné?“ zeptala se.

„Ani ne. Myslím, že jsme sem směřovali už od první chvíle. Ať jsme to tušili, nebo ne.“

„Takže se nabízí další otázka...“

„Myslíš, jak to s námi bude dál? O tom si vážně musíme promluvit.“ Odsunul ji stranou a pak ji znovu vášnivě políbil. „Ale nejdřív praktické věci.“

Vzal ji do náruče a Kate přemýšlela, jak je to podivné cítit se tak fyzicky slabá a ovladatelná. „Nejsem si jistá, jestli se mi to líbí, nebo ne,“ řekla.

„Tak až si to rozmyslíš, dej mi vědět. Zatím navrhuji sprchu a večeři. Mám děsný hlad.“

Ne, vůbec to nebylo podivné. Ve skutečnosti se cítila příjemně, když v jeho starém tričku připravovala salát. Byron jí tu práci svěřil, zatímco sám se pustil do grilování steaků. Po chvíli zjistila, že se doslova mazlí s tou pestrobarevnou zeleninou, třebaže ještě nedávno to pro ni bylo jen nezajímavé jídlo. Jak lahodné jí připadaly artyčoky, karotka nebo okurka.

Zarazila se. Co to tady vlastně provádí? Odložila nůž a nalila si trochu vína z láhve, kterou Byron před chvílí otevřel. Podívala se na něho skrz skleněnou výplň ve dveřích. Obracel maso a konverzoval se štěňaty.

Vařili spolu. Měla na sobě jeho triko, hudba hrála a psi žebřali o zbytky masa. Všechno tak připomínalo domov – až hrůza...

„Zlato...“ Byron pootevřel dveře. „Můžeš mi taky nalít víno? To maso už bude hotové.“

„Jistě.“ Klid, holka, vždyť jde jen o jeden příjemně strávený večer.

„Díky.“ Byron si vzal skleničku, kterou mu přinesla. „Nechceš se najíst tady venku? Je nádherná noc.“

„Dobře.“ A trocha romantiky navrch, pomyslela si, když prostírali na terase. Proč by se nemohla dívat při víně na hvězdy s mužem, který se právě stal jejím milencem? Na tom přece není nic špatného.

„Co znamená ta vráska na čele?“ zeptal se, když ochutnával její salát. „Takovou tam máš vždycky, když sčítáš svoje numera.“

„Jen uvažuji, jestli do sebe ten steak dostanu celý, nebo vybuchnu. Ale je skvělý.“

„Jsem moc rád, že tě jednou můžu dosyta nakrmit, ale jídlo určitě není to, co se ti honí v hlavě.“ Pak jí položil ruku na nahé stehno a ona k němu rychle vzhledla. „Měl bych ti to asi usnadnit, že? Chci, abys tu se mnou dnes v noci zůstala.“

Kate vzala do ruky sklenku s vínem a pohrávala si s ní. „Nemám tu přece žádné oblečení.“

„Tak ráno vstaneme dřív, aby ses mohla ještě doma převléct.“ Jedním prstem jí přejel po dlouhém, štíhlém hrdle. „Chci se s tebou znova milovat. Chci s tebou spát. Je to dost prosté?“

Nezbývalo jí, než přikývnout. „Zůstanu, ale nechci slyšet žádné stížnosti, až budík zazvoní v šest.“

Byron se jen usmál. V šest už měl obvykle za sebou ranní jogging na pláži. „Jak budeš chtít, říkal jsem ti přece, že ten dnešek znamená vazby. Myslel jsem to vážně.“

Kate věděla, že musí správně volit slova. „Mě k nikomu nic neváže,“ začala.

„Ale ano, váže. Přece ke mně.“

„Myslela jsem, k nikomu dalšímu. A nehodlám se s nikým jiným vídat, dokud... budeme my dva spolu. I když se to tak třeba nezdá, sex pro mě není běžná záležitost.“

„S tebou není nic běžné. Ale sex je ta snazší část věci. To dají člověku instinkty.“

Zastavil se pohledem na její tváři. Její oči byly vyplašené jako oči srny. „Cítím k tobě něco.“

Katino srdce poskočilo. „To jsme si už dokázali.“

„Já nemyslím touhy, Katherine, řekl jsem city. Chtěl jsem si to srovnat v hlavě dřív, než se dostaneme až sem, ale...“ Pokrčil rameny a nechal ta slova působit. „Mám rád mapy.“

Už beztak dost zmatená Kate jen nechápavě opakovala: „Mapy.“

„Zajímavá místa, cesty odněkud někam... Rád vymýšlím trasy. Proto se mi líbí hotely. Jsou to světy samy pro sebe. Plné změn, událostí, lidí...“

Mezi řečí odkrojil kost ze svého a pak z Katina steaku a pozval štěňata na hostinu.

„V hotelích se rodí, umírá, dělá se tam politika, dojde na oslavy i tragédie. Prostě život v něm si běží svou danou cestou, ale vždycky tu jsou zajížd'ky, problémy a překvapení. A to se mi líbí.“

Kate ho pozorovala, jak vypráví a přitom kouří jeden ze svých doutníků, a marně přemýšlela, jak se od jejich vztahu dostal k debatě o své práci.

„Proto jsi nejspíš tak dobrý. Strýček s tetou si myslí, že jsi nejlepší, a to jsou docela vybíraví.“

„Je snadné být dobrý v něčem, co tě baví.“ Díval se na ni přes kouřovou clonu. „A mě bavíš ty.“

Usmála se.

„Jsi taková moje zajížd'ka,“ zašeptal a políbil jí ruku. „Když tak mapuju svět, ve kterém se pohybuju, musím počítat se zajížd'kami.“

„Tak já jsem tvoje zajížd'ka.“ Kate se cítila dotčeně a ruku odtáhla.

„Nemyslel jsem to zle. A taky mi nezáleží na tom, jak dlouho bude tahle zajížd'ka trvat. Ale kde skončíme, to záleží na nás obou. Jistě vím jen jedno, chci tě vedle sebe. Nechápu přesně proč, ale když se na tebe podívám, nemůžu si zkrátka pomoci.“

Ještě nikdy se Kate necítila tak chtěná. Byron jí nijak zvlášť nelichotil, nepěl ódy na její oči a přece to bylo krásné vyznání. „Nevím, jestli jsem spíš zmatená nebo okouzlená, ale rozhodně mně to stačí.“

„Fajn,“ Byron jí znovu políbil ruku. „Jestli jsi zase v pohodě, pověz mi o tom tvém zajímavém dnu.“

„Zajímavém dnu?“ Kate chvíli nechápavě zírala, ale pak se jí oči vyjasnily. „Aha! Málem bych zapomněla...“

„Tak to mě moc těší,“ řekl a znovu ji pohladil po stehně. „Kdybys chtěla zapomenout ještě o chvíli déle...“

„Ne.“ Odstrčila ho a zasmála se. „Hrozně jsem ti to chtěla povědět, ale pak jsem přemýšlela jen o tom, jak tě dostat do postele, a na chvíli šlo všechno stranou.“

„Tak mě tam dostaň znova a promluvíme si později.“

„Ne ne. Jednou jsem tě dostala. To ostatní může počkat.“

„Ten zvuk, co jsi teď slyšela, to splasklo moje ego.“ Pohodlně se usadil se sklenkou vína a doutníkem v ruce. „Tak to tedy vyklop.“

Kate byla zvědavá, jak její problém vyzní vyřčený nahlas. „V březnu jsem zjistila, že můj otec kdysi zpronevěřil peníze z agentury, kde pracoval.“ Přitiskla si ruku na žaludek a vydechla. „Bože.“

A teď jí nejspíš spadl kámen ze srdce, pomyslel si Byron. „V březnu? A tos to dřív nevěděla?“

„Ne. Ale copak tebe to nešokuje?“

„Lidé dělají chyby.“ Jeho tón se změnil, když si uvědomil, kolik toho musela vytrpět. „A to tě dokonale srazilo na kolena, že?“

„Nevěděla jsem si s tím rady. Myslela jsem, že to zvládnu, že se s tím poperu. Ale nefungovalo to.“

„A tos to nikomu neřekla?“

„Nemohla jsem. Margo zjistila, že je těhotná, a Laura už měla beztak dost svých starostí. A hlavně jsem se strašně styděla.“

Až z toho onemocněla, doplnil v duchu. „A pak přišel ten malér u Bittla.“

„Nemohla jsem tomu uvěřit. Přišlo mi to jako nějaký trapný žert osudu. Úplně mě to odrovnalo, Byrone. Nikdy jsem neměla takový strach a zároveň se necítila tak bezmocná. Ignorovat to se mi zdálo jako jediné řešení. Myslela jsem, že když se budu zabývat jinými věcmi, nějak se to samo urovná.“

„Někdo kolem sebe kope,“ zamumlal Byron, „někdo se hrouť a někdo zas strká hlavu do písku.“

„No, už se stalo. Pak jsem si šla promluvit s tetou a strýcem, ale ještě jsem to celé zhoršila. Ublížila jsem jim. Snažila jsem se jim projevít vděčnost, ale asi jsem nevolila správná slova. Ještě nikdy jsem tetu Susan neviděla tak rozzlobenou.“

„Ona tě přece miluje, Kate. To se určitě brzy spraví.“

„Už mi snad odpustila. Ale přitom mi došlo, že se tomu všemu musím postavit. Tak jsem dnes byla u Bittla.“

„Nemusela jsi tam ale chodit sama.“

Pohlédla na jeho ruku, která stiskla její. Čím to, že jí tak snadno nabízel podporu? A čím to, že s ní tak jistě počítala?

„Právě že musela. Musela jsem to dokázat kvůli sobě i kvůli lidem od Bittla. Na škole jsem hrávala baseball. Byla jsem výborná pálkařka. Dokázala jsem se soustředit jen na váhu pálky v mých rukou a nehybně se dívat na nadhazovače a i když se mi přitom klepala kolena, nikdo na mně nic nepoznal.“

„Udělala jsi ze hry otázku života, nebo smrti?“

„Baseball je otázka života a smrti, zvlášť ke konci zápasu.“ Mírně se usmála. „A právě tak jsem se cítila, když jsem dnes vstoupila do Bittlovy firmy. Blíží se konec zápasu a oni vedou, zatímco já ještě stojím s pálkou na rameni.“

„Takže sis představovala, že pokud máš padnout, tak jediné s velkou parádou.“

„Teď jsi to vystihl přesně.“

„Zlato, já jsem byl první nadhazovač po celou dobu studií. Dostali jsme se až do celonárodního finále. Požíral jsem pálkaře, jako ty baštíš ráno svoji snídani.“

Kate se zasmála a na chvíli se zahleděla na hvězdnou oblohu. „Měla jsem z toho dobrý pocit. Alespoň jsem něco udělala. Nechala jsem si svolat partnery a zase jsem byla v té místnosti, kde mi předtím řekli, že mě vyhazují. Ale tentokrát jsem jim ránu oplatila.“

Zhluboka se nadechla a pak mu to setkání podrobně popsala. Poslouchal s obdivem, jak se tón jejího hlasu přiosťřil, všiml si, jak její výraz ztvrdl. Třebaže ho tak lákala její zranitelnost, tahle cílevědomá, tvrdohlavá žena nebyla o nic méně přitažlivá.

„A jsi připravená obhajovat se i před soudem?“

„Ano. A taky se chystám vážně zamyslet nad tím, kdo na mě tu budu ušil. Někdo to totiž být musel. Buď si mě vybral záměrně, nebo jsem se mu prostě hodila. Ale někdo mě využil, aby mohl okrádat firmu, a to mu nesmí projít.“

„S tím ti můžu pomoci.“ Zvedl ruku, než mohla něco namítnout. „Vyznám se v lidech. Celý svůj dosavadní život jsem strávil rozplétáním intrik na velkém pracovišti. Ty rozumíš číslům, já zase lidem a jejich motivům.“

Viděl, že se tou myšlenkou pilně zaobírá. „Vždyť nikoho u Bittla neznáš.“

„Tak mi o nich budeš vyprávět. Jsi přece praktická žena a víš, že neuškodí se na věc znova podívat.“

„Máš pravdu. Tak díky.“

„Můžeme se do toho pustit hned zítra. Teď už chápu, žes měla opravdu náročný den.“

„No, dalo mi to zabrat. Tak jsem se pak šla trochu projít na útesy a...“

Kate vyskočila ze židle. „Bože, málem bych zapoměla! Jak jsem jen mohla!“ Zašátrala si na bocích, než si uvědomila, že má na sobě

jen to veliké tričko. „Mám to v kapse. Počkej chvíli, hned jsem zpátky!“

Vběhla do domu jako střela a Byron jen kroutil hlavou. Žena plná protikladů, řekl si v duchu a začal sklízet ze stolu. Marně si připomínal, že vždycky dával přednost tichým oduševnělým ženám, jako byla třeba Laura – způsobilým, sečtělým, dobře vychovaným.

Přesto k nim nikdy necítil tu šíravou touhu jako k téhle neposlušné, fascinující Kate. Jak by tahle komplikovaná dívka asi reagovala, kdyby se jí přiznal, že už je do ní asi zamilovaný?

„Ha!“ To už přiběhla zpátky s vítězným výrazem ve tváři. „Našla jsem ji!“

Byla uzardělá a rozcuchaná. Pod trikem jí vyčuhovala snědá hubená stehna. Neměla nijak pěknou figuru, byla spíš kostnatá než žensky zaoblená. Tu trochu líčidel, se kterou se vůbec obtěžovala, měla rozmazanou pod očima. A nos měla nakřivo. Všiml si toho vůbec někdy? Ten nos byl trochu vybočený do strany a ta ústa byla rozhodně příliš široká na tak úzkou tvář.

„Ty nejsi krásná,“ pronesl tiše a Kate svraštila obočí. „Proč vypadáš tak krásně, když nejsi krásná?“

„Kolik jsi toho vína vypil, De Witte?“

„Ten obličej je tak podivný,“ pokračoval a přistoupil blíž, aby si to ověřil. „Jako by ho někdo poskládal z několika různých tváří.“

„To je všechno moc zajímavé, ale...,“ snažila se ho Kate netrpělivě přerušit.

„Na první pohled tvoje tělo vypadá jako tělo pubertálního kluka, samá ruka, samá noha.“

„Tak mockrát děkuju, už jste s tou neúprosnou kritikou skončil, pane?“

„Téměř.“ Přejel prsty po její šíji. „Líbí se mi, jak vypadáš. Nechápu přesně proč, ale zbožňuju to, jak vypadáš a jak se pohybuješ.“ Objal ji a přitáhl k sobě. „A jak voníš.“

„Je to snad nový způsob, jak mě svést?“

„A jak chutnáš,“ pokračoval a začal ji líbat na krk.

„A překvapivě účinný,“ řekla a zachvěla se. „Ale já jsem chtěla, aby ses podíval na tohle.“

Zvedl ji na kuchyňskou linku a pak objal její nahé hýždě. „Hodlám se tady s tebou pomilovat.“ Rty obkroužil bradavku, která se jí rýsovala pod bavlněným trikem. „Doufám, že nemáš nic proti.“

„Bože, ne. Kdekoli budeš chtít,“ zhluboka vydechla a zaklonila hlavu.

S uspokojením ji vášnivě políbil na ústa. „A cos mi to chtěla ukázat?“

„Nic. Jenom tohle.“

Zachytil minci, která jí vypadla z ruky, a překvapeně hádal. „Španělská. Asi dublon, ne? Není to ten Margin?“

„Ne. Ten je můj. Našla jsem ho.“ Rozechvěle se nadechla a vydechla. „Proboha, jak to jen děláš? Jako by mi někdo v hlavě otočil vypínačem. Našla jsem ji.“ Kate se mamě snažila oddělit smysly od racionálního uvažování. „Dneska, na útesech. Prostě tam tak ležela. Seraphinino věno. Tu legendu jsi určitě slyšel.“

„Jistě.“ Byron zaujatě převracel minci v prstech. „Milenci, co jim osud nepřál. Mladá Španělka čeká v Monterey na svého chlapce, který odešel bojovat s Američany. Když se doví, že padl, v zoufalství skočí dolů z útesů.“

Odtrhl pohled od zlaté mince a zadíval se Kate do očí. „Z útesů, prý někde u Templetonovic domu.“

„A ta měla věno – zlatý poklad,“ doplnila Kate.

„Ano. Truhličku, kterou jí věnoval oddaný otec. Jedna verze říká, že ji ukryla před Američany, a druhá, že s ní skočila do moře.“

„Přesně tak,“ řekla Kate a vzala mu minci z ruky. „Já věřím té první.“

„Copak jste s Laurou a Margo nepročesávaly útesy celé měsíce?“

„No a? Margo našla minci loni a já teď.“

„Tímhle tempem zbohatnete nejdřív tak v půlce příštího tisíciletí. Ty snad věříš pověstem?“

Kate sebou škubla. „Ale Seraphina opravdu žila! Existují důkazy, materiály a...“

„Ne.“ Jemně ji políbil. „Nekaž to. Je hezké vědět, že je možné věřit. A je ještě hezčí, že chceš, abych věřil i já.“

Chvilí zkoumala jeho tvář. „No, a věříš?“

Byron vzal Kate minci z ruky a položil ji vedle nich na stůl, kde se slibně rozzářila. „Samozřejmě,“ řekl prostě.

Kapitola třináctá

Přišlo období dešťů a bouřek. Vítr bičoval pobřeží a útesy se proměnily v nehostinnou pustinu. Kate se snažila nebrat si tu změnu počasí osobně. Ale rozhodně nemohly pokračovat v hledání svého pokladu. I když déšť na chvíli ustal, nebylo na vlhkých útesech bezpečno. Musely tedy počkat.

I tak měly dost práce v obchodě. Letní sezona byla v plném proudu. Cannery Row zaplnili turisté, aby si prohlédli ulici, kterou kdysi svým románem zvěčnil John Steinbeck. Mnozí se pak nechali zlákat Marginými výlohami a přišli se do krámku podívat. A ti, kdo se podívali, většinou i nakoupili.

„Vidím, že zase usilovně počítáš,“ řekla Laura, když vešla do kanceláře.

„Jsme o deset procent lepší, než loni touhle dobou,“ odpověděla Kate, sedící za stolem. „Podle mých propočtů splatí Margo zbytek svých dluhů už v příštím kvartále. V době vánočních nákupů už bychom měly být za vodou.“

Laura zúžila oči a popošla blíž ke stolu. „Já myslela, že už za vodou jsme.“

„Ne tak docela.“ Kate nepřestávala psát svoje cifry. „Něco málo si přece bereme jako plat, musíme doplňovat zásoby a pak jsou tu ještě provozní náklady...“

Natáhla se po šálku s čajem, který jí teď nahrazoval kávu. „Zatím jsme prodávaly hlavně Margin majetek, a tak si Margo brala taky většinu z celého zisku, aby vyplatila své věřitele...“

„Kate, nemusíš zabíhat do detailů. Chceš snad říct, že proděláváme?“

„No, vlastně ano, ale...“

„Každý měsíc jsem si odsud brala peníze.“

„Ale to je samozřejmé. Musíš z něčeho žít. Všechny musíme,“ přerušila ji rychle Kate, když si všimla Lauřina provinilého výrazu. Pochopila, že bude muset vysvětlovat.

„Takhle to prostě chodí, Lauro. Něco si vezmeme, zbytek vracíme zpátky do obchodu. Každý nový obchod musí nejdřív počítat se ztrátou. To, co jsem říkala, je ale přesto dobrá zpráva. Koncem kalendářního roku už nebudeme jen takhle přežívat, ale začneme skutečně vydělávat. A to je vzácnost v podniku, který se teprve druhý rok rozjíždí. Podle mých předpokladů by to mohly být i desítky tisíc.“

„Takže jsme v pohodě?“ zeptala se Laura opatrně.

„Jo jsme v pohodě.“ Kate s úsměvem přejela prsty po klávesnici počítače. „A jestli se ta aukce vydaří stejně jako loni, budeme na tom skvěle.“

„To jsem právě chtěla slyšet.“ Laura zamžourala na obrazovku plnou čísel. „Vážně je to dobré?“

„Když nevěříš své účetní, tak komu jinému chceš věřit?“

„Fajn, tak to nebude problém proplatit několik šeků.“

„To jsi na správném místě.“ Kate si pobrukovala, vzala si od Laury šeky a vzápětí jí zaskočilo. „Co to sakra je?“

„Občerstvení,“ řekla Laura a povzbudivě se usmála. „Kulturní vložka a propagace. Všechno, co se váže k aukci.“

„Kristepane, tohle že platíme za trojici fidlalů, aby uspávali bandu snobů? Proč jim prostě jen nepustíme cédéčko? Říkala jsem Margo, aby...“

„Kate, to je otázka prestiže. A tohle trio nejsou žádní fidlalové, jsou velice talentovaní.“ Laura položila Kate ruku na rameno. Už dobře chápala, proč Margo chtěla, aby jí ty šeky předala ona. „Je to prostě potřeba, stejně jako najatí číšníci.“

Kate s vrčením otevřela šekovou knížku. „Margo musí všechno dělat tak okázale...“

„Proto ji taky máme rádi. Jen si představ, jak ale bude zvonit kasa týden po takové aukci. Všechny ty bohaté zákaznice s využitelnými příjmy...“

„Ty se mě snažíš umluvit.“

„A zabírá to?“

„Řekni ještě jednou to ‚využitelné příjmy‘.“

„Využitelné příjmy.“

„Fajn, už se cítím líp.“

„To je dobře. A co ta módní přehlídka v prosinci? Pořád si myslíš, že je to dobrý nápad?“

„Ano, je to výborný nápad. Taková dobře připravená akce se musí vyplatit. Přiláká určitě nové zákazníky.“

„Taky si myslím. Takže tady je předběžný rozpočet.“ Laura stiskla pevně zavřená víčka a upustila papírek do Katina klína. Uslyšela vyjeknutí, a když oči znovu otevřela. Kate si tahala vzadu za košili.

„Co to děláš?“

„Snažím se vytáhnout nůž, který si mně právě vrazila do zad. Ježíši, Lauro, vždyť šaty už máme, na co tedy potřebujeme všechny ty peníze?“

„Výzdoba, reklama, občerstvení. Je to tam všechno vypsáno. A můžeme o tom diskutovat,“ řekla Laura a začala couvat. „Já se musím vrátit do obchodu.“

Kate jen zakoulela očima. Problém byl v tom, uvažovala, že obě její partnerky byly tak zvyklé na bohatství, že nedokázaly pochopit, že Pretenses zase tak bohaté není.

Margo se sice provdala z lásky, ale vzala si Templetona, a to znamenalo peníze.

Laura byla Templetonová, a třebaže ji exmanžel tak obral, měla stále přístup k milionům. Pouze si je nechtěla vzít.

Bylo tedy na praktické Kate, aby všechno uváděla na pravou míru.

Když se dveře znovu otevřely, neobtěžovala se ani zvednout hlavu. „Nenaléhej, Lauro. Přísahám, že ti ten seznam seškrátám tak, že budeme servírovat jen sodovku a sušenky.“

„Kate.“ Lauřin hlas byl natolik tichý, že Kate okamžitě vzhlédla.

„Co je? Co se děje?“

Když uviděla muže, stojícího vedle Laury, trochu sebou trhla. Padesátník, s výraznými kouty a hnědýma očima. Na sobě měl nenápadný oblek, který stěží zakrýval rostoucí břicho. Ale ty jeho nablýskané černé boty Kate vyděsily – jako by do světa přímo křičely ‚policajt‘.

„Kate, to je detektiv Kusack. Chce si s tebou promluvit.“

Kate netušila, jak se jí podařilo vstát, protože v tu chvíli přestala cítit nohy. „Jsem snad zatčená?“

„Ne, madam. Mám na vás jen několik otázek v souvislosti s incidentem ve firmě Bittle a spol.“

Jeho hlas připomínal sypající se štěrk. „Myslím, že bych měla zavolat svého právníka.“

„Margo už Joshovi volá,“ řekla Laura a postavila se Kate po boku.

„Jak je libo, slečno Powellová, ale bude lepší, když za námi přijede na stanici. Nechci vás dlouho zdržovat a vidím, že máte hodně práce,“ pronesl detektiv a zkoumavě si Kate prohlížel.

„To je v pořádku.“ Kate položila Lauře ruku na rameno. „Nedělej si starosti. Já ti zavolám.“

„Pojedu s tebou.“

„Není třeba,“ řekla Kate a vzala si kabelku. „Ozvu se, jak jen to bude možné.“

Zavedli ji do místnosti, která jako by svou strohostí měla podezřelé co nejvíc zdeptat. A třebaže se Kate přesvědčovala, že se tím prostředím nenechá ovlivnit, naskočila jí husí kůže. Tou podezřelou teď byla přece ona sama!

Josh seděl vedle ní a v šedém saku vypadal jako skutečný právník. Detektiv Kusack položil na stůl své velké ruce. Kate si bezděky všimla, že má až bolestivě okousané nehty.

Po několik okamžiků zavládlo napjaté ticho, jako na divadle, než se zvedne opona. Kate se při té představě zachtělo hystericky se rozesmát. První scéna prvního jednání a ona má hlavní roli.

„Mohu vám něco nabídnout, slečno Powellová?“ Detektiv sledoval, jak sebou při zvuku jeho hlasu trhla. „Kávu? Coca colu? Čaj?“

„Ne, nic.“

„Pane Kusacku, moje klientka se dostavila na vaši žádost a hodlá plně spolupracovat,“ řekl Josh chladným tónem a zároveň Kate pod stolem povzbudivě stiskl ruku. „Celá záležitost se musí rychle vyšetřit. Slečna Powellová je připravena učinit prohlášení.“

„To oceňuji, pane Templetone. Ale nejdřív bych slečně položil pár otázek, abych si to celé trochu srovnal v hlavě.“ Usmál se na Kate tak, že se jí až sevřel žaludek. „Přečtu vám vaše práva, i když je to jen obvyklá formalita.“

Pak zarecitoval těch pár vět, které zná každý divák televizních detektivek. Kate tiše zírala na puštěný magnetofon.

„Rozumíte svým právům, slečno?“

Kate se mu podívala do očí. Opona se zvedla, teď je řada na ní, pomyslela si, a ona nehodlá nic zkazit „Samozřejmě, rozumím.“

„Pro poradenskou firmu Bittle a spol. jste tedy pracovala od...“
Zalistoval malým ohmataným notesem a přečetl přesná data.

„Ano, přijali mě hned po ukončení studia.“

„Na Harvardu, že? To jste musela být zřejmě velmi dobrá studentka. Mám tu napsáno, že jste absolvovala s vyznamenáním.“

„Snažila jsem se.“

„To věřím,“ řekl detektiv. „A jakou činnost jste vykonávala u Bittla?“

„Příprava daňových přiznání, finanční poradenství, plánování investic a nákupu nemovitostí. Také jsem spolupracovala s makléři svých klientů na budování nebo navýšení portfolia.“

Josh zvedl prst. „Chci, aby na záznamu bylo také to, že má klientka za dobu svého působení ve firmě získala mnoho nových zákazníků. Její schopnosti byly hodnoceny jako výjimečné.“

„Hm, hm. A jakým způsobem jste vlastně získávala klienty, slečno?“

„Kontakty, doporučení stávajících klientů...“

Postupně se probírali každodenní práci ve společnosti a Kate se poněkud uvolnila.

Kusack se podrbal na hlavě. „Já osobně mám z těch daňových formulářů vždycky hlavu v pejru. Každý rok jsem si je musel rozložit v kuchyni a u láhve whisky se jimi prokousat. Žena to nakonec nevydržela a teď už mi přiznání vyplňuje jedna firma z naší čtvrti.“

„To je velmi typické, detektive.“

„Pokaždé mají jiná pravidla.“ Usmál se. „Někdo jako vy přece musí znát pravidla a taky vědět, jak je obejít.“

Josh vznesl námitku proti tónu té věty. „Ne, na to klidně odpovím,“ ozvala se Kate. „Já znám pravidla dobře, detektive. Je to moje povolání rozlišit černou od bílé a taky všechno, co je spíš šedivé. A dobrý účetní umí využít i různé odbočky v rámci systému.“

„Je to jako hra, že?“

„Ano, svým způsobem, ale každá hra má svoje pravidla. U firmy s reputací jako má Bittle bych nevydržela ani měsíc, kdybych se jimi neřídila. Účetní, který podvádí, ohrožuje nejen sebe, ale i klienta. A k podvádění jsem vychovaná nebyla.“

„Byla jste vychována v Monterey, že? Jako schovanka Thomase a Susan Templetonových.“

„Moji rodiče se zabili, když mi bylo osm.“

„Váš otec měl před smrtí jistě finanční problémy,“ řekl Kusack a sledoval, jak Katin obličej mrtvolně zbledl.

„Neprokázaná obvinění vznesená před dvaceti lety proti otci mé klientky tady nemají žádné místo,“ prohlásil Josh.

„Jen informace,“ pane Templetone. „A opravdu zajímavá shoda náhod.“

„O problémech svého otce jsem až donedávna nevěděla,“ zmohla se Kate na pár slov. Jak to tak rychle zjistil? A proč se po tom pídil? „Jak už jsem řekla, moji rodiče zemřeli, když jsem byla dítě. Vyrůstala jsem na Big Suru a Templetonovi se ke mně nikdy nechovali jako ke schovance, ale jako k vlastní dceři.“

„Víte, napadlo by mě, že budete pracovat pro rodinu. Žena s vašimi schopnostmi. Templetonovi přece vlastní všechny ty hotely a továrny...“

„Sama jsem se rozhodla pracovat jinde.“

„A pročpak?“

„Protože jsem už od nich další pomoc nechtěla. Chtěla jsem se postavit na vlastní nohy a oni mé rozhodnutí plně respektovali.“

„Ale dveře zpátky zůstaly vždycky otevřené,“ vložil se do věci Josh. „Ale já nechápu, detektive, jak to všechno souvisí s naším případem.“

„Jenom podkladový materiál,“ odpověděl Kusack a dělal si poznámky do notesu. „Slečno, a jaký jste před propuštěním pobírala plat?“

„Padesát dva tisíc, plus příplatky.“

„Padesát dva tisíc.“ Kusack pokýval hlavou. „To je ale sešup pro někoho, kdo vylétl z hnízda jako je Templetonovic dům, že?“

„Pro mé potřeby to stačilo.“ Kate cítila, jak ji po zádech stéká studený pot. „Umím peníze dobře investovat a běžně jsem za rok na příplatcích dostala ještě dalších dvacet tisíc.“

„Loni jste si otevřela obchod.“

„Se sestrami. S Laurou a Margo Templetonovými,“ doplnila Kate.

„Je riskantní budovat nový obchod.“ Spočinul na ní tím svým prázdným pohledem. „A nákladné.“

„Můžu vám dodat všechny údaje, všechna čísla.“

„Ráda hazardujete?“

„Ne. Aspoň ne v kasinech v Las Vegas. Uznávám jen solidní a promyšlené investiční riziko. A tam Pretenses určitě spadá.“

„Do některých živností je třeba neustále hrnout další peníze. Třeba jako ten váš obchod, nové zásoby a všechno ostatní kolem...“

„Můžete nahlédnout do mých knih, všechno mám v pořádku, můžete...“

„Kate.“ Josh jí položil ruku na rameno.

„Ne.“ Kate ji zuřivě setřásla. „On naznačuje, že jsem udělala to samé co můj otec. Že jsem zpronevěřila peníze, abych dotovala Pretenses, to přece nemůžu nechat jen tak. Moc jsme se tam všechny nadřely a zvlášť Margo, to nemůžu nechat být!“ Upřela na Kusacka ohnivý pohled. „Kdykoli si můžete projít mé účetní knihy, řádek po řádku!“

„Děkuji za nabídku, slečno,“ odpověděl Kusack mírně. Pak otevřel jakýsi fascikl a vyndal nějaké papíry. „Znáte tyhle formuláře?“

„Jistě. Daňové přiznání, které jsem zpracovala pro firmu Sid Sun, a to druhé je ta pozměněná verze.“

„Je to váš podpis?“

„Ano je, na obou kopiích. A ne, nedokážu to vysvětlit.“

„A tyhle výpisy z účtů?“

„Je tam moje jméno a můj kód.“

„A kdo měl přístup k vašemu počítači?“

„Kdokoli.“

„A k vašemu bezpečnostnímu kódu?“

„Nikdo kromě mě, pokud vím.“

„Nikomu jste ho neřekla?“

„Ne.“

„Nosíte ho v hlavě?“

„Jistě.“

Kusack z ní nespouštěl oči a naklonil se ještě blíže. „Na to musí být nějaký trik – pamatovat si všechna možná čísla...“

„Jsem v tom dobrá. Ale většina lidí si pamatuje různá telefonní čísla, data, čísla kreditek a podobně, ne?“

„Já například si musím všechno napsat. Vy s tím asi problémy nemáte.“

„Ne. Já...“

„Kate,“ přerušil ji Josh a jeho hlas zněl netrpělivě. „Kam si ta čísla poznamenáváš?“

„Nikam. Já nezapomínám. Bezpečnostní kód už jsem nemusela vyhledat celé roky.“

Kusack si s našpulenými rty prohlížel svoje okousané nehty. „A kde byste si ho vyhledala, kdybyste musela?“

„V počítači, ale...“ Najednou zmlkla, protože konečně pochopila. „V notesu,“ opakovala. „Mám tam všechno.“

Hmátla po kabelce, prohledala její obsah a vyndala tlustý notes v kožených deskách. „Tohle je jen dodatečná pojistka.“ Našla patřičnou stránku a málem se rozesmála. „Tady. Můj život v číslech.“

Kusack se poškrábal na bradě. „To ho vždycky nosíte s sebou?“

„Vždyť jsem řekla, že je v tom celý můj život. Mám ho pořád v kabelce.“

„A kde obvykle míváte kabelku – řekněme, během pracovní doby?“

„V kanceláři.“

„A nejspíš ji nosíte všude s sebou. Moje žena bez ní taky neudělá krok.“

„Jen když odcházím z budovy. Joshi!“ Sevřela mu ruku. „Jen když odcházím z budovy. K mému kódu se mohl dostat každý! Proboha, úplně každý!“ Vyděšená Kate zavřela oči. „Měla jsem na to myslet dřív. Jenže jsem nejspíš nemyslela vůbec.“

„Pořád jsou tu ještě ty vaše podpisy,“ připomněl jí Kusack.

Kate vyskočila. „Tak poslyšte, myslíte, že bych riskovala všechno, pro co jsem pracovala, kvůli mizerným pětasedmdesáti tisícům? Kdyby pro mě peníze tolik znamenaly, bývalo by mi stačilo zvednout telefon, zavolat strýce, tetu nebo Joshe a dostala bych dvakrát tolik, a bez ptaní! Já nejsem zloděj, a i kdybych byla, určitě bych po sobě nenechala takové stopy! Jen idiot by mohl při něčem takovém použít svůj ochranný kód a ještě se pod to podepsat!“

„Víte co, slečno Powellová?“ řekl Kusack a znovu položil ruce na stůl. „Přesně tohle mě taky napadlo. A víte k čemu jsem došel? Ten člověk musel být jedno ze tří věcí: strašně hloupý, strašně zoufalý nebo strašně chytrý.“

„Já jsem chytrá.“

„To jistě jste.“ Kusack pomalu kývl hlavou. „Jste natolik chytrá, abyste věděla, že pětasedmdesát tisíc jsou slušné peníze, a natolik chytrá, abyste je dokázala schovat někam, kde nebudou tak snadno k nalezení.“

„Detektive, moje klientka popírá jakékoli povědomí o zmíněné částce a důkazy proti ní jsou víc než sporné. Víte dobře, že to na slušný případ nestačí, a už beztak jsme vám věnovali spoustu času.“

„Oceňuji vaši spolupráci.“ Kusack si urovňal papíry na stole a vrátil je do fasciklu. „Slečno Powellová,“ řekl, když ji Josh odváděl ke dveřím, „ještě otázku. Kde jste si zlomila nos?“

„Prosím?“

„Váš nos,“ usmál se, „jak jste přišla k té zlomenině?“

Kate si zmateně sáhla na nos a nahmátla známý hrbolek. „Při baseballu, o koleno protihráče.“ Kusack se zazubil. „A ten míč jste ztratila?“

„Neztratila.“

Díval se za ní, než odešla, a pak se znovu usadil za stůl a studoval její podpis na formulářích. Hloupý, zoufalý nebo velmi, velmi chytrý člověk.

Kapitola čtrnáctá

„On mi nevěří.“ To byla první Katina reakce, jakmile se za ní zavřely dveře. Spravedlivý hněv znovu ustoupil strachu.

„Tím si nejsem tak jistý,“ zamumlal Josh a odváděl rozechvělou Kate ze stanice. „Důležité je, že to na žalobu nestačí, a Kusack to dobře ví.“

„Ale na tomhle taky záleží.“ Přitiskla si ruku na žaludek a doufala, že tentokrát to nebude vřed. „Záleží na tom, co si myslí on, co si myslí Bittle a všichni ostatní.“

„Poslouchej.“ Obrátil Kate k sobě a položil jí ruce na ramena. „Vedla sis dobře. Víc než dobře. Možná bych ti jako tvůj právní zástupce všechno nedoporučil, ale rozhodné to bylo efektivní. Ta čísla na tvém počítači otevírají celou řadu dalších možností. A teď si uvědom, kdo tě na to navedl.“

„Ty přece.“ Když Josh zavrtěl hlavou. Kate svraštila obočí a snažila se přemýšlet. „On. Kusack. Chtěl, abych mu řekla, že mám ten kód někde zapsaný.“

„Někde, kde ho mohl kdokoli vyhledat. A teď to pusť na chvíli z hlavy. Nech Kusacka, ať dělá svoji práci, a mě taky. Celá rodina stojí za tebou, na to už prosím tě nezapomeň.“

„Mám strach. Proč začal o mém otci, Joshi? A jak se o tom dověděl? Proč se vůbec hrabal tak daleko v mé minulosti?“

„To nevím. Ale zjistím to.“

„Bittle to tedy musí vědět taky.“ Kate pocítila nával zoufalství. „Když to ví Kusack, vědí to i partneři. Možná, že to věděli i předtím, a proto...“

„Kate, přestaň.“

„Ale co když nikdy nepřijdou na to, kdo to udělal. Pak si budou pořád myslet, že já...“

„Řekl jsem, přestaň. My na to přijdem. Slibuju. Ne jako tvůj právník, ale jako velký bratr.“ Přitáhl ji k sobě a políbil ji do vlasů. V tu chvíli spatřil Byrona, jak k nim spěchá chodbou se zuřivým výrazem ve tváři. To je přesně to, co Kate potřebuje, aby na ten výslech zapomněla, napadlo ho.

„Nazdar, dobře jsi to načasoval. Zavezeš prosím tě Kate domů, vid’?“

Kate se zmateně otočila. „Co ty tady děláš?“

„Laura mi zavolala.“ Joshovi pohledem sdělil, že si s ním promluví později, a pak prudce uchopil Kate za ruku. „Pojďme odtud.“

„Musím se vrátit do obchodu. Margo je tam sama.“

„Margo si poradí.“ Vedl ji ven, kde je oslnil jasný den. „Jsi v pořádku?“

Usedli do jeho černé, třicet let staré corvetty. „Nemusel jsi kvůli mně jezdit tak daleko.“

„No jasně. Ty bys přece zavolala, kdybys potřebovala mou pomoc, že?“ řekl Byron a zuřivě nastartoval.

„Nemohl jsi přece nic dělat,“ začala Kate, ale Byron ji setřel pohledem. „Ještě mě ani z ničeho neobvinili.“

„Tak to máme šťastný den.“ Aby zamezil další konverzaci, pustil hlasitě rádio, kde právě Eric Clapton drsně vyhrával na kytaru.

No bezva, pomyslela si Kate a zavřela oči. Drsná muzika, k tomu to auto a jižanský temperament. Nejlepší pozvánka pro starého známého pana Vředa.

Zašátrala v kabelce, nasadila si černé brýle a nasucho spolkla lék na žaludek. Zaklonila hlavu a zadívala se na oblohu.

Byron mlčel. Od chvíle, kdy telefonovala Laura, bojoval s pocitem bezmoci a vteku. *Policie odvezla Kate k výslechu. Nevíme, co bude dál. Přišel si pro ni nějaký detektiv.*

Lauřin rozechvělý hlas v něm odstartoval celou škálu pocitů. Strach umocňovaný uraženou pýchou. Kate mu nezavolala!

Představoval si ji, jak sama – nepomohlo Lauřino ujištění, že je u ní Josh – a vystrašená čelí nejrůznějším obviněním. Viděl ji dokonce v poutech a v řetězech. A přitom nemohl dělat nic, než prostě čekat.

Ted’ seděla vedle něho s tváří zakrytou slunečními brýlemi, ruce si tiskla v klíně a tvrdila, že nebylo třeba, aby za ni jezdil. Z náhlého

popudu strhl volant směrem k útesům, kde se mu Kate nedávno vyplakala na rameni.

Otevřela oči. Vůbec ji nepřekvapilo, že zastavil právě tady. Než se stačila natáhnout po klíče, předběhl ji a prudkým pohybem jí otevřel dveře. Zřejmě starý zvyk, napadlo ji, protože z jeho výrazu se nedalo usuzovat, že by šlo o nějakou zdvořilost.

Mlčky kráčeli směrem k moři.

„Proč jsi nezavolala?“ Nechtěl s tím začít, ale prostě mu to vyklouzlo z úst.

„Nenapadlo mě to.“

Otočil se k ní tak prudce a nečekaně, že o krok ustoupila. „No jistě. Jak vysoko na tvém seznamu vlastně jsem. Kate?“

„Nechápu, o čem to mluvíš. Nenapadlo mě to, protože...“

„Protože Kate nepotřebuje nikoho jiného než Kate,“ vyštěkl. „Protože nepotřebuješ nikoho, kdo by ti mohl v hlavě nadělat zmatek! To by přece nebylo praktické, že?!“

„To není pravda.“

Jak se s ním teď mohla hádat? Ze všeho největší chuť měla zacpat si uši a zavřít oči, aby byla ve tmě jen sama se sebou.

„Vůbec nechápu, proč se na mě tak zlobíš, ale já teď na hádky prostě nemám sílu.“

Popadl ji za rameno dřív, než se stačila odvrátit. „Tak mě můžeš jenom vyslechnout. Umíš si vůbec představit, jaké to bylo, když mi někdo cizí zavolal, že tě odvezla policie? Jaké to bylo představovat si, čím asi procházíš, a nemoci proti tomu nic dělat?“

„Právě. Stejně bys nemohl nic dělat.“

„Mohl jsem tam aspoň být,“ křičel Byron do větru, který mu cuchal vlasy. „Mělas vědět, že tam chce někdo s tebou být, ale tebe to ani nenapadlo!“

„Zatraceně, Byrone, já jsem vůbec neměla čas přemýšlet.“ Poodešla alespoň na pár kroků. „Bylo to, jako by mě někdo zmrazil nebo zasáhl proudem. Byla jsem hrozně vystrašeni Neber si to osobně.“

„Ale já si to беру osobně! Máme přece nějaký vztah. Kate.“ Počkal, až se k němu obrátí, a pak pokračoval trochu klidněji. „Vysvětlil jsem ti přece, co to pro mě znamená. Jestli nejsi schopná přijmout základní pravidla pro normální vztah, pak asi ztrácíme čas.“

Myslela, že tu bolest v hlavě, v žaludku a pocit zahanbení už nedokáže nic přebít. Ale zapomněla na zoufalství. Zoufalství si vždycky nějak udělalo v člověku místo.

Oči ji pálily. Dívala se na něho, jak tam stojí ve slunci a větru. „No, že mě takhle odkopneš, to mi dnes ještě opravdu scházelo.“ Chtěla ho obejmít a rozběhnout se domů. „Zatraceně.“ Obrátil ji k sobě a rozdrtil jí ústa v polibku plném smutku. „To musíš být tak strašně tvrdohlavá?“ Zatřásl s ní a znovu ji políbil, až se divila, že jí předimenzovaný mozek nevybouchne v hlavě. „Copak si nevidíš ani na špičku nosu?“

„Jsem unavená. Vystrašená a ponížená. Nech mě teď na pokoji.“

„Nic bych si nepřál víc, než tě dokázat nechat na pokoji. Prostě odejít a odškrtnout to jako špatnou volbu.“ Sundal jí brýle a zasunul si je do kapsy. Chtěl se jí dívat do očí. „Ty si myslíš, že já potřebuju zmatek a komplikace, které jsi vnesla do mého života? Že bych to snášel jen proto, že nám to jde v posteli?“

„Vždyť to snášet nemusíš!“ Stiskla pěsti na jeho hrudi. „Nemusíš to vůbec snášet!“

„Ne. Ale snáším, protože jsem se do tebe nejspíš bezhlavě zamiloval.“

Kate by asi byla méně překvapená, kdyby ji v tu chvíli popadl a hodil z útesů dolů. Přitiskla si ruce na spánky, protože se jí zatočila hlava.

„Nenapadá tě žádná odpověď?“ Jeho hlas byl jako břitva. „Není divu. City se nedají tak snadno vypsát do sloupců a podtrhnout, že?“

„Nevím, co bych ti na to měla říct. Není to fér.“

„Ne. A mně se tahle situace nelíbí o nic méně než tobě. Ty jsi náhony vzdálená mé představě ideální dívky, Katherine.“

V očích se jí zablesklo. „Teď už vím, co ti na to říct. Jdi k čertu!“

„Jak originální!“ řekl stroze. „A teď si něco zapiš do toho svého počítačového mozku. Potřebuju trochu času, abych si ujasnil, co pro mě vlastně znamená. A když přijdu na to, že tě opravdu chci, pak tě taky budu mít.“

Kate přimhouřila oči. „Jak romantické!“

„Ještě ti připravím spoustu romantických chvilék, neboj se.“

„Jen si tu svou zvrácenou romantiku strč třeba...“

Přerušil ji měkkým, jemným polibkem. „Děláš mi starosti,“ zašeptal. „Bál jsem se o tebe a ublížilas mi, když jsi na mě v takové chvíli zapomněla.“

„Já jsem přece nechtěla... Všechno obracíš naruby.“ Zavřela oči. „Bože, jak mě strašně bolí hlava.“

„Hm, je to na tobě vidět.“ Jako otec, který konejší děcko, ji políbil na pravý a pak levý spánek. „Posad’ se.“ Stáhl ji na nejbližší kámen, stoupl si za ni a chvíli jí masíroval krk a ramena. „Chci se o tebe starat. Kate.“

„Já nechci, aby se o mě někdo staral.“

„Já vím.“ Přes její hlavu pozoroval slunce, jak se sklání nad mořem. Nemůže si pomoci, uvažoval, stejně jako on se nemůže zbavit potřeby ji chránit, hýčkat a opatrovat. „Budeme muset najít nějaký kompromis. Moc pro mě totiž znamenáš.“

„Ty pro mě taky, ale...“

„Tak tady bychom měli přestat,“ zarazil ji. „Já jen chci, abys na mě trochu myslela a pochopila, že se na mě můžeš obrátit s malými i s velkými problémy. Bereš to?“

„Zkusím to.“ Kate se snažila uvěřit, že ji bolest hlavy tak náhle přešla díky léku, který začal konečně působit. Ale její druhé já, jemuž donedávna nepřála sluchu, říkalo, že za to může moře, útesy a Byron. „Nechtěla jsem ti ublížit. Nerada ubližuju lidem, které mám ráda.“

„Vždyť já vím.“ Stále ji masíroval zauzlená místa na krku a usmál se, když zaklonila hlavu.

„Když jsem tě viděla na stanici, dost mě to zaskočilo.“

„To bylo taky poznat.“

„To je hezké, že jsem až tak průhledná.“

„Nebo jenom vím, kam se do tebe podívat. Je to zřejmě nějaká vrozená schopnost. A to je asi taky jeden z hlavních důvodů, proč jsem se do tebe zamiloval. Ale neboj, naučíme se s tím žít.“

„Můj život už je i tak dost vzhůru nohama.“

Byron obešel skalisko a posadil se vedle Kate. „Já zvládám komplikace dost dobře. Zvládnou i tebe.“ Když Kate otevřela ústa, přitiskl ji na ně prsty. „Ne, ne. Zase se rozčiluješ. Já vím, řekneš, že se zvládat nenecháš, a já odpovím, že kdybys jen občas přenechala starosti někomu jinému, netrpěla bys tolik migrénami. Tak bychom pokračovali pořád dokola, až by se jeden nebo druhý pořádně naštvál.“

Kate se na něj zamračila. „Nelíbí se mi, jak se mnou pořád soupeříš.“

„Moje sestry to taky rozčilovalo. Suellen vždycky říkala, že používám logiku jako boxerský úder.“

„Tvoje sestra se jmenuje Suellen?“

Povytl obočí. „Jako z románu *Gone with the Wind*. Matka nám všem vybrala jména z literatury. Máš snad něco proti tomu?“

„Ne.“ Kate si oprášila sukni. „Jen to zní tak jižansky.“

Uculil se. Řekla to, jako by jih byl na jiné planetě. „Zlato, ale my jsme přece jižané. Suellen a Charlottě jako z románů Bronteových, Meg z knihy *Malé ženy*.“

„A Byron jako básník Lord Gordon Byron.“

„Přesně tak.“

„Ty sice nemáš básnické střevo, ale zase pohádkově dobře vypadáš.“

„Lichotíš mi.“ Lehčeji políbil „Zdá se, že už je ti líp.“

„Ano, je.“

„Tak,“ řekl a vzal ji jemně kolem ramen, „jakýs měla dneska den?“

Kate se chabě usmála a zabořila tvář do křivky Byronova krku. „Stálo to za houby.“

„Chceš si o tom promluvit?“

„Asi ano.“ Nebylo to zas tak těžké opřít se o silné rameno, pomyslela si, jen když se člověk trochu soustředil. „Měla bych zavolat Lauře, slíbila jsem jí to.“

„Josh jí řekne, že jsi se mnou. Nebude si dělat starosti.“

„Laura si vždycky dělá starosti.“ Kate se na chvíli odmlčela a pak začala líčit svůj den od Kusackova příchodu do obchodu.

Nepřerušoval ji. Poslouchal a uvažoval.

„Myslím, že mi moc nevěřil. Jak se na mě díval, s takovou tou kočičí trpělivostí, víš? Když se zmínil o mém otci, všechno ve mně ztuhlo. Věděla jsem od začátku, že bych na to měla být připravená. Ale nebyla jsem.“

„A to tě hluboce zasáhlo,“ zašeptal Byron. „Víc, než cokoli jiného.“

„Ano.“ Stiskla mu ruku, vděčná, že ji už tak dobře zná. „Zasáhlo mě, že ten polda může pošpinit člověka, kterého si snažím uchovat v paměti, člověka, který pro mě kdysi spřádal směšné sny, a já se

snažím věřit, že pro mě chtěl jen to nejlepší. Ale nemůžu ho obhajovat, protože udělal něco, co odporuje mému přesvědčení,”

„To neznamená, že jsi svého otce nemilovala a nemůžeš si z něho pamatovat hlavně ty lepší stránky.“

„Zkouším to. Ale je to dost těžké. Když Kusack vytáhl ty formuláře, nedokázala jsem vysvětlit, proč jsou na nich moje podpisy. Ale Josh stejně říkal, že to probíhalo dobře, zvláště ta záležitost s bezpečnostním kódem.“

„Říkalas, že ty peníze začaly mizet z kont asi před rokem a půl. Kdo měl během té doby přístup k tvému počítači?“

„Desítky lidí. Ale u Bittla se zaměstnanci moc nestřídají. Je to solidní podnik.“

„Takže, kdo potřebuje peníze, je dost inteligentní a navíc by na tebe chtěl ukázat prstem?“

„Kdo by nepotřeboval peníze?“ vrátila mu otázku. „A Bittle najímá jen inteligentní lidi a jinak nevím o nikom, kdo by měl ve firmě spadeno právě na mě.“

„Možná to nebyla nutně osobní msta, ale jenom se to nabízelo. Jistá suma peněz, aby otestoval situaci – anebo způsob, jak uhradit nějaké menší dluhy. A to načasování, Kate, nenapadlo tě přemýšlet o tom, jak to bylo načasované?“

„Nechápu, o čem mluvíš.“

„Proč teď a proč zrovna ty? Je to jen shoda náhod, že jsi zjistila, čeho se dopustil tvůj otec, právě když se provalila ta zpronevěra?“

„Co jiného by to mělo být?“

„Třeba to zjistil i někdo jiný a pak toho využil.“

„Nikomu jsem to neřekla.“

„A co jsi dělala? Cos dělala ten den, kdys na to přišla?“

„Seděla jsem ve své kanceláři a byla jsem v šoku. Nechtěla jsem tomu věřit, tak jsem si to ověřila.“

„A jak?“

„Spojila jsem se s knihovnou v New Hampshiru, objednala si novinové články, kontaktovala jsem právníka, který se tím zabýval, a taky jsem si najala detektiva.“

Byron uvažoval. To všechno znamenalo spousty údajů a popsaného papíru. „A všechno sis to zanesla do počítače?“

„Ano, jména a telefonní čísla, ale...“

„A byly tam i poznámky o New Hampshiru?“

„Ano. Kopie odeslaných a přijatých faxů. Kdyby se k tomu ale někdo chtěl dostat, musel by pořád ještě znát moje heslo.“

„A to tam máš samozřejmě zapsané taky,“ zakončil Byron. „Kdo by tak byl ten poslední podezřelý, kdyby ho viděli odcházet z tvé kanceláře?“

„Kdokoli z partnerů nejspíš. A jejich asistenti.“ Pokrčila rameny. „Kruci a taky všichni ostatní účetní na patře.“

„Tak se na ně zaměříme. A ten třetí Bittle, o kterém jsi mluvila, kdo je to... Marty?“

„Marty by přece nekradl ve své vlastní firmě?“

„To se uvidí. Zatím bys ho mohla požádat, aby ti obstaral kopie těch formulářů s tvými podpisy. Jak by asi reagoval?“

„To nevím.“

„Tak to zjistíme.“

O hodinu později zavěsila Kate u Byrona v kuchyni telefon. „Věděla jsem, že se na něj můžu spolehnout. Ty kopie udělá co nejdřív a zaneše ti je do hotelu.“ Kate se mírně usmála. „Připadám si jako intrikán. Překvapuje mě, že ani nechtěl znát mé heslo.“

„Máme tam tedy svého člověka.“

„Měla jsem takhle logicky uvažovat už dřív.“

„Emoce zatemňují logiku,“ odpověděl Byron. „Jinak bych na to sám taky přišel dřív.“

„V každém případě Marty říkal, že se na policii rozhodli obrátit až potom, co jsem se tam objevila. Jeho otec si to nepřál, ale přehlasovali ho.“

„A lituješ, že jsi za nimi šla?“

„Ne, ale vyrojí se teď spousta pomluv.“ S lehkým úsměvem na tváři dodala: „A jaké to je mít za milenku ženskou, co údajně zpronevěřila slušnou sumičku?“

„To bych měl myslím zjistit.“ Přitáhl si ji blíž a přešel jí dlaní po zádech až nahoru do vlasů.

„To tedy znamená, že už se dnes odpoledne do práce nevrátíš?“

„Uhodlas.“ Kate nastavila pootevřená ústa a zatímco se líbali, Byron ji směřoval ven z kuchyňských dveří.

„Kam to jdeme? Copak tady na podlaze není dost místa?“

Byron se uculil. „Ještě jsem ti neukázal svou novou pohovku.“

„Hm.“ Kate se nechala položit na nadýchané polštáře. „Moc pěkná,“ chválila. „Dlouhá a měkká.“

„Když my se nahoru do ložnice tak často nedostaneme.“ Rozepnul jí halenku, sklonil hlavu a začal ji líbat na obnažená prsa. „Tak jsem chtěl... něco... pohodlného... tady v přízemí.“

„To od tebe bylo moc rozumné.“ Kate zalapala po dechu a poddala se touhám svého těla. Jak bylo snadné jen cítit polibky a dotyky kůže. Uvolnila mu kravatu a rozepjala košili, aby odstranila překážky, které jí bránily v přístupu k jeho tělu.

Ale Byron jí nedovolil žádný spěch. Znovu obdivovala jeho široká silná ramena, nazlátlé vlasy a ruce, jež ji bezpečně dovedly k intenzivnímu chvějivému orgasmu, který jí protekl jako horké víno.

Byron s úžasem pozoroval, jak se jí v obličeji střídá napětí a uvolnění. Vzrušení jí vehnalo do tváří krev, oči jí potemněly a tělo se eroticky orosilo.

Chuť mýdla a soli mezi jejími řadry ho nadchla. Cítil, jak ty úzké nepokojné dlaně hladí jeho tělo, a touha být v ní začala být nesnesitelná

Vstoupil do ní a zachvěl se, když ho její svaly sevřely. Ale chtěl ještě víc.

Zvedl ji nahoru, až se rukama obtočila kolem jeho krku a nohama kolem pasu. Chvilí polykal každý vzdech, který unikl z jejího hrdla, a pak ústy přešel až tam, kde zběsile pulzovalo její srdce.

Přidušeně vykřikla jeho jméno a on rychle zapumpoval boky, jak se jeho touha po vrcholu zdála nesnesitelná. Kate by snad i prosila, kdyby slova přicházela, ale místo toho se jemně zakousla do jeho ramene.

Orgasmus probleskl jejím tělem horce a divoce. Bezvládně se mu poddala a pak mezi nimi ucítila to magické pulzování, jak do ní Byron vyvrcholil.

O hodinu později ji probudil telefon. Kate zašmátrala po sluchátku a teprve po chvíli si uvědomila, že není u sebe doma. „Haló.“

„Ach, promiňte. To musí být omyl. Volám rezidenci Byrona De Witta.“

Kate se rozespale rozhlédla po místnosti. Starožitný prádelník, nazelenalé stěny, bílé záclony. U okna citroník v glazovaném květináči a konejšivý zvuk mořského příboje. Byronova ložnice.

„Ale...“ Posadila se a přejela si rukou přes tvář. Krémová pokrývka jí sjela k pasu. „Tohle je rezidence pana De Witta.“

„Ach tak, já jsem nevěděla, že už si najal hospodyně. Asi bude v práci, že? Chtěla jsem mu jen nechat vzkaz na záznamníku. Tak mu prosím vyřídíte, že volala Lottie, ano? Zastihne mě dnes večer. Číslo zná. Zatím nashle.“

Než se Kate stačila úplně probudit, zírala na sluchátko, z něhož vycházel oznamovací tón.

Hospodyně? Lottie? Tak číslo zná! Kruci.

Práskla sluchátkem a začala vstávat. Na těle stále ještě cítila jeho vůni a už mu volá nějaká fíflena jménem Lottie. To je typické, pomyslela si a začala se rozhlížet po svém oblečení. Pak si vzpomněla, že zůstalo v přízemí. Byron ji přece vynesl nahoru, aby si odpočinula, a ona ho vděčně poslechla.

Copak si od začátku neříkala, že všichni muži, co vypadají jako on, jsou stejní. Čím víc jsou okouzlující, tím větší parchanti. Ženské se jim přitom plazí u nohou sedm dní v týdnu.

A to říkal, že se asi zamiloval. Mizera. Nabitá spravedlivým hněvem seběhla ze schodů a rychle se oblékla. Ten skunk! Vztekla bojovala s knoflíčky u halenky, když Byron vešel dovnitř se štěnaty v patách.

„Á, myslel jsem, že ještě spíš.“

Zle se na něho podívala. „No, to jistě.“

„Byli jsme se proběhnout na pláži. Bouřka vyplavila nádherné mušle.“ Zašel do kuchyně a Kate rázovala za ním. „Nechceš pivo?“ Jedno si otevřel a dlouze se napil. Teprve potom si všiml jejího výrazu. „Nějaký problém?“

„Problém? Ne, žádný problém.“ Kate zatnula pěst a dřív, než si to stačila rozmyslet, nabrala Byrona do břicha. Jako by narazila na skálu. „A ty své Lottie vyříd, že nejsem žádná tvoje hospodyně!“

Byron si promnul břicho, spíš s překvapením než ublíženým výrazem ve tváři. „Huh?“

„Hm, velmi inteligentní odpověď, De Witte. Jak ses mohl opovážit? Jak jsi mi mohl říkat a dělat takové věci a mít přitom po straně nějakou... nějakou běhnu jménem Lottie!“

Začínalo se mu vyjasňovat. „Tak Lottie volala?“ hádal.

Kate se z hrdla vydral zvuk, který už Byron jednou nebo dvakrát slyšel. Zvedl ruku a o krok poodstoupil. „Jestli mě ještě jednou uhodíš, ublížíš si.“

Kate sklouzla pohledem na kuchyňský blok s několika noži. Nevěřil tomu, ani na okamžik, ale přece jen se raději postavil mezi ní a ty nože.

„Takže budu hádat. Vzbudil tě telefon a volala Lottie. Mimochodem Lottie není žádná běhna.“

„A já říkám, že je, a ty jsi zas prolhaný parchant. Jak dlouho myslíš, že by ti procházelo tvrdit jí, že jsem hospodyně? A cos mi chtěl říct, že je ona?“

Chvilí pozoroval svou plechovku s pivem. „Moje sestra.“

„Velmi originální. Odcházím.“

„Jen ne tak rychle.“ Jednou rukou ji popadl kolem pasu a posadil na židli. Kate kopala a svíjela se, ale i tak to pro něho bylo snadné. „Lottie je moje sestra.“

„Ty přece nemáš sestru jménem Lottie,“ vyštěkla. „Ty pitomče, vždyť jsi mi sám před několika hodinami řekl, že tvoje sestry se jmenují Suellen, Meg a...“

„Charlottě,“ dokončil za ní a ani se nesnažil skrýt posměšek. „Lottie. Dětská lékařka, vdaná, tři děti. A má právě ten zvrácený smysl pro humor, že by nejspíš ocenila, že ji moje milenka nazvala běhnou.“ Pozoroval, jak Kate zahanbeně zčervenala. „Teď už si to pivo dáš?“

„Ne.“ Vstala a přiškrceným hlasem řekla: „Omlouvám se. Obyčejně si takové věci nedomýšlím. Dneska jsem měla asi špatný den.“

„Hm.“

Čert aby ho vzal. „Spala jsem, když zazvonil telefon, a ona mě vůbec nepustila ke slovu.“

„To je celá Lottie.“

„Byla jsem rozespálá, bylo to první, co mě napadlo. Prostě jsem jen...“

„Žárlila,“ doplnil a zatlačil ji zády k ledničce. „To je v pořádku. Líbí se mi to, do jisté míry...“

„Ale mně ne. Omlouvám se, že jsem tě praštila.“

„Budeš muset ještě cvičit, jestli chceš mít větší sílu.“ Zvedl jí prstem bradu. „Ale ty nože bys doopravdy nevzala, že ne?“

„Jistě že ne.“ Sklouzla k nim pohledem a zachvěla se. „Nejspíš ne.“

Svěsil ruku a znovu se napil piva. „Zlato, ty mě děsíš.“

„Je mi to líto, vážně. Na takové chování snad ani není omluva. Ale před pár lety jsem se zapletla s člověkem, který zrovna nebyl vzor věrnosti.“

„Milovalas ho?“

„Ne, ale věřila jsem mu.“

Přikývl a odložil plechovku stranou. „Důvěra je snad ještě křehčí než láska.“ Vzal jí bradu do dlaní. „Ale mně můžeš věřit, Kate.“ Políbil ji na čelo a pak se s úsměvem odtáhl. „Nikdy bych totiž neriskoval, že mi těmi noži něco důležitého urízneš.“

Kate se upokojeně i zahanbeně schoulila v jeho náruči. „Nikdy bych je nepoužila.“ Trochu zkřivila rty. „Nejspíš.“

Kapitola patnáctá

„Vždyť vypadám jak blázen.“ Nahá Kate se rozmrzele zakroutila a odhodila si ofinu z čela.

„Nech ty vlasy na pokoji,“ nařídila Margo. „Dalo mně to moc práce, abys to hned zničila. A přestaň si hryzat rty!“

„Nesnáším rtěnku. A proč se na sebe nesmím podívat do zrcadla? Udělala jsi ze mě strašidlo, že jo?“

„Spíš dvacetidolarovou štětku, ale je na tebe tak hezký pohled. No tak, sed klidně, ať ti tohle můžu navléct.“

Kate s útrpným výrazem zvedla ruce a Margo ji oblékla do čehosi, co připomínalo středověký mučicí nástroj. „Proč mi tohle děláš, Margo? Copak jsem ten šek na to pitomé hudební trio neproplatila?“

Margo se rozčertila. „Souhlasilas, že se na dnešní aukci oblékneš podle mých rad. Je to přece pro Pretenses nejdůležitější událost roku. Tak přestaň otravovat.“

„A ty si přestaň hrát s mýma prsama.“

Margo poodstoupila a spokojeně přikývla. „Moc materiálu tam není, ale přece jen...“

„Nechte si to slečno Dokonalá,“ odsekla Kate, pak se podívala dolů a vykulila oči. „Panebože, kde se tam vzaly?“

„Není to špatné, co?“

„Já mám prsa!“ Kate si užasle osahávala oblinu nad černým krajkovým korzetem. „A taky dekolt.“

„Je to jen otázka správné opory, pak můžeme maximálně využít, co příroda nadělila, i když toho moc není.“

„Nech si toho.“ Kate si s úsměvem hladila svůj štíhlý trup. „Maminko, koukni, už je ze mě velká holka.“

„Tos ještě nic neviděla. Vezmi si tohle,“ řekla Margo a hodila Kate podvazkový pás. „To si snad děláš legraci,“ odfrkla Kate.

„Já ti to navlékat nebudu.“ Margo si pohladilo břicho. „V sedmém měsíci už se přece jen nemůžu ohýbat tak snadno jako dřív.“

„Cítím se jako na generální zkoušce pro nějaký pornofilm.“ Ale po chvilce se do pásu přece jen nasoukala. „Nějak se mi v tom špatně dýchá.“

„Punčochy,“ nařídila Margo. „Ale radši si k tomu sedni.“ S rukama v bok sledovala produkci. „Ne tak rychle, nebo to roztrháš. To nejsou ty tvoje konfekční punčocháče.“

Kate vzhlédla. „To se na mě musíš dívat?“

„Ano. A kde je Laura? Už tu dávno měla být. A jestli se ti muzikanti do deseti minut neobjeví, nebudou mít čas se usadit, než začnou přicházet první hosté.“

„Všechno bude v pohodě. Ale já myslím, že bych se dnes večer moc ukazovat neměla. A ještě takhle vystrojená. Vždyť to bude skandál.“

„A loni jsem zas byla skandál já.“ Margo pokrčila rameny. „Nejspíš bychom měly nějak zařídit, aby to příští rok vyšlo na Lauru.“

„To není legrace.“

„To já vím moc dobře.“ Margo pohladila Kate po tváři. „Nikdo neví líp než já, jak jsi právě teď vystrašená.“

„To asi ne.“ Kate se trochu upokojila. „Jenom že se to tak vleče. Pořád čekám, že se ten Kusack jednou objeví a odvede mě v řetězech. Jako by nestačilo, že nemohou dokázat, že jsem to udělala, když já nedokážu, že jsem to neudělala.“

„Nemá cenu, abych tě utěšovala. Ale nikdo z lidí, co tě dobře znají, tomu nevěří. A neříkalas snad, že Byron má nějakou stopu?“

„Vlastně mi o tom nic neřekl. Že prý si s tím nemám lámat svou hezkou hlavinku. To nesnáším.“

„Muži si rádi hrají na naše zachránce a neškodí jim to občas dopřát.“

„Už je to několik týdnů, co nám Marty přinesl ty kopie. Prošla jsem je řádek po řádku, ale... Aspoň že mě ze spaní nevzbudily policejní sirény s tím, že dům je obklíčený.“

„Neboj. Až se to stane, živou tě nevydáme. A jestli přijedou dnes večer sem, utečete s Byronem v jednom z těch jeho autáků.“

„Jestli to sem dnes vůbec ještě stihne. Ráno odletěl do Los Angeles.“

„Bude tu včas. Jsi do něj blázen, co?“

„Ale ne. Je to vzájemně uspokojivý vztah dvou dospělých lidí.“ Kate stále popotahovala za pásek podvazkového pásu. „Ví někdo, jak se tohle zapíná?“

„Ukaž, prosím tě.“ Margo si s funěním klekla na kolena, aby Kate pás zapnula.

„Ach, prosím za prominutí.“ Na prahu se objevila Laura a zaujatě je pozorovala. „Zdá se, že jdu trochu nevhod. Nechtěly byste se mi vy dvě s něčím svěřit?“

„Další komediant.“ Kate pohlédla dolů na Margo a zahihňala se. „Bože, tohle je konečně ten pravý skandál. Těhotná sexbomba a její přítelkyně podezřelá ze zpronevěry se hlásí k odlišnému životnímu stylu.“

„Nemohla bych si skočit pro fotoaparát?“ zeptala se Laura.

„A je to,“ prohlásila Margo a vztáhla ruku. „Přestaň se pošklebovat, Lauro, a pomoz mi vstát.“

„Promiň.“ Laura zvedla Margo na nohy a pak se zadívala na Kate usazenou v černých krajkách v elegantním křesle. „Tedy, Kate, ty vypadáš tak... jinak.“

„Mám prsa,“ řekla Kate a vstala. „Margo mi je dala.“

„Od čeho máš přátele, že? Ale radši se oblékni, jestli to tedy není tvá dnešní toaleta. Už se sem hrnou muzikanti.“

„Skvělé. Lauro, jsou to ty dlouhé bronzové šaty bez ramen. Já se hned vrátím.“

Laura vzala do rukou šaty, které Margo vybrala, a uznale našpulila rty. „Margo má ale oko na oblečení. V tomhle budeš vypadat báječně.“

„Já to oblékání nesnáším,“ řekla Kate a odevzdaně vklouzla do šatů. „To se hodí pro ni anebo pro tebe. Ty budeš vypadat elegantně i v pytlí, co to máš vlastně na sobě?“

„Staromódní kostým,“ mávla Laura rukou. „Dnes si ho ještě naposled vezmu a pak půjde na prodej. Tak, běž kousek dál, a ukaž se mi.“

„Nevypadám moc hloupě? Už nemám tak špatný ruce, že ne? Trochu jsem cvičila. Kostnatá ramena nejsou právě atraktivní.“

„Jsi krásná.“

„Na tom mi zas tak moc nesejde, jen nechci vypadat jako blázen.“

„Prima, máme nejvyšší čas,“ oznámila Margo, když se přihnala zpátky. Jednou rukou si podpírala břicho a snažila se ignorovat fakt, že se dítě právě usadilo na jejím močovém měchýři. Naklonila hlavu ke straně a zúženýma očima hodnotila svůj výtvar. „Je to dobré, vážně dobré. Tak už jen několik posledních tahů.“

„Poslyš...“ chtěla protestovat Kate.

„Mami, že si nemusím brát ten nádherný náhrdelník?“ zakvílela Margo, když ho brala ze šperkovnice. „A že nemusím mít ty skvostné náušnice?“

Kate obrátila oči v sloup a nechala se ozdobit. „Dovedeš si představit, co asi provede tomu děcku? Jen co vykoukne na svět, nastrojí ho do oblečků a doplňků od Armaniho.“

„Ty nevděčnice.“ Margo ještě sáhla do kabelky a použila na Kate svůj parfém.

„Víš, že tohle nesnáším.“

„Proto to taky dělám, že ano. A teď se otoč – fanfáru, prosím.“ Margo vítězoslavně stáhla pléd ze zrcadla.

„Ježkovy voči!“ S pootevřenými ústy zírala Kate na svůj odraz. Byla to ještě ona? Jistě. Ale kde se vzaly ty exotické oči? Smyslná ústa a ženské tělo?

Odkašlala si a pak se chvíli prohlížela ze všech stran. „Vypadám dobře,“ vysoukala ze sebe nakonec.

„Sýrový hamburger může vypadat dobře,“ opravila ji Margo. „Ty vypadáš nebezpečně.“

„To asi jo.“ Kate se usmála. „Kruci, doufám, že Byron přijede. Tohle musí vidět.“

Snažil se ze všech sil, aby se na aukci dostal včas. Jeho výlet do L.A. byl ale nutný. Za normálních okolností by se stavil ještě v Las Vegas, San Franciscu a Santa Barbaře. Personál všech jejich hotelů musel cítit, že je v neustálém kontaktu s vedením.

Josh spravoval továrny, vinice a sady a nadále měl pod palcem i zahraničí, ale Kalifornie, to byla Byronova starost a Byron byl zodpovědný člověk.

A navíc stále ještě musel napravovat mnohé z toho, co Peter Ridgeway pokazil.

Ještě při zpáteční cestě letadlem diktoval důležité poznámky své asistentce, vyřizoval faxy a domlouval si nové schůzky telefonem.

A teď byl konečně doma. Měl zpoždění, ale s tím předem počítal. Rychle se převlékal a myslel na Kate. Má jí zavolat, že už je na cestě? Recepce byla v proudu už druhou hodinu. Kate bude mít moc práce.

Jestlipak se jí stýská?

Přál si to. Doufal, že se ohlíží ke dveřím pokaždé, když se otevrou. Těšil se, až zas uvidí ten pohled v jejích očích, který jako by říkal *Co tady děláš, De Witte? Jak to mezi námi vlastně je? A proč?*

Ona bude pořád hledat racionální řešení a on zase to pocitové. Je to vlastně, uvažoval, když si upravoval černou kravatu, docela dobrá směsice. Doufal, že na to sama také přijde. Jenom by se potřebovala dostat z těch svých problémů. Musí jí v tom pomoci.

Když zazvonil telefon, napadlo Byrona, že ho nechá zvonit. Rodina nebo práce, obojí může pár hodin počkat. Ale Suellen přece očekává narození svého prvního vnoučete.

„Sakra.“ Chňapl po sluchátku. „De Witt, prosím...“

Chvilí poslouchal, ptal se, ověřoval. Pak s potutelným úsměvem zavěsil. Zdá se, že si před večírkem bude ještě muset někam odskočit.

Kusack byl stále ještě ve své kanceláři. Ten večer si jeho žena zvala dámy na bridge a on dával rozhodně přednost sendviči a sodovce před titěrnými pamlsky paní Kusackové. Raději snesl pach vyčpělé kávy a zvonění telefonů než klepy a parfémy toho dámského spolku.

Vždycky mu na stole zbývalo nějaké to papírování, a třebaže by si tím vysloužil posměch, měl papírování rád. Probíral se jím jako svatý Bernard vánicí. Pomalu a jistě.

Právě vytukával zprávu na klávesnici počítače, usmíval se pro sebe, když ho vyrušil muž v dokonalém tvídovém obleku.

„Detektiv Kusack?“

„Jo.“ Kusack se opřel do židle a muže si prohlížel. Nic vypůjčeného, šité na míru a velmi drahé. „Dneska není absolventská oslava a vy jste na to stejně moc starý. Co si přejete?“

„Jmenuju se Byron De Witt a přicházím kvůli případu Kate Powellové.“

Kusack si odfrkl a chopil se své sodovky. „Myslel jsem, že právník slečny Powellové se jmenuje Templeton.“

„Nejsem její právník. Jsem její... přítel.“

„Aha, přítel. Nemůžu diskutovat o případech s každým, kdo sem přijde, ať je sebelíp oblečený.“

„Kate se nezmínila, jak jste velkorysý. Můžu si sednout?“

„Poslužte si.“ Kusack toužil po svém papírování. Neměl zájem debatovat s nějakým náfukou. „Špatně placení veřejní činitelé jsou vám vždycky k dispozici.“

„Nebudu vás dlouho zdržovat. Mám důkazy, které by mohly případ zvrátit ve prospěch slečny Powellové. Zajímá vás to, nebo mám počkat, až si sníte večeři?“

Kusack si přešel jazykem přes zuby a podíval se na zbylou část svého sendviče. „Nové informace vždycky vítáme, pane De Witte. Tak na co myslíte, že jste přišel?“

„Získal jsem kopie dotyčných dokumentů.“

„Vážně?“ Kusack přivřel oči. „A jak jste se k nim dostal?“

„Zákon jsem neporušil, detektive. A jakmile jsem je měl, udělal jsem, co se podle mého laického mínění mělo udělat už na začátku – poslal jsem je ke grafologovi.“

Kusack se chopil svého sendviče a pokynul Byronovi, aby pokračoval.

„Před chvílí mi telefonoval. Jeho zprávu jsem si nechal poslat faxem.“ Sáhl do kapsy, vytáhl list papíru a položil ho před Kusacka na stůl.

„Fitzgerald,“ mumlal Kusack s plnými ústy. „Ten je dobřej. Ve svém oboru jeden z nejlepších.“

To říkal Josh taky, pomyslel si Byron. „Už asi deset let pracuje pro žalobce i obhájce.“

„Hlavně pro obhájce, protože je hodně drahej.“

A je taky hodně vytížený, proto se jeho zpráva tak zpozdila. „Nehledě na jeho honorář, jeho reputace je nezpochybnitelná. Kdybyste si to přečetl, viděl byste...“

„Ani nemusím. Vím, co tam stojí.“ Nebylo to od něj hezké, Kusack to věděl, ale mohl tak alespoň trochu potrápít muže, který očividně neměl ani deko sádla na těle a nejspíš by vypadal dobře i v medvědí kůži.

Byron složil ruce na prsou. Trpělivost vždycky byla jeho důležitá zbraň. „Takže jste se s panem Fitzgeraldem v té věci spojil také...“

„Ne.“ Kusack si vzal ubrousek a otřel si jím ústa. „Máme své vlastní grafology. Jejich konečný výrok jsem dostal už před pár

týdny. Podpisy na těch kopiích jsou stejné, až příliš stejné. A nikdo se nepodepisuje pokaždé stejně. Jsou tedy okopírované.“

„Když to víte, jak to, že si tady jen tak sedíte? Ona prožívá pravé peklo.“

„Jo, tomu věřím. Problém je v tom, že já musím svou práci dodělat a vyšetřování se vede několika směry.“

„To je možné, detektive, ale slečna Powellová má právo znát současný stav vyšetřování.“

„Vidíte, pane De Witte, právě dokončuju zprávu, a hned zítra ráno se vydám za panem Bittlem.“

„Snad nevěříte tomu, že by Kate okopírovala svoje vlastní podpisy?“

„Víte, věřím, že je natolik chytrá, že by něco takového dokázala vymyslet.“ Zmačkal ubrousek a trefil se z dálky do koše na odpadky.

„Ale taky si nemyslím, že je tak hloupá nebo chamtivá, aby riskovala práci a svobodu pro mizerných pětasedmdesát tisíc. Vlastně by tak neriskovala asi pro žádný peníze.“

„Takže věříte, že je nevinná?“

„Já vím, že je nevinná.“ Kusack si povzdechl. „Podívejte, De Witte, já tuhle práci dělám už dlouho. Vyznám se v lidech, v jejich slabostech. A slabina slečny Powellové, jestli se tomu tak dá říkat, je podle mého v tom, že u Bittla udělala takovou kariéru. Těžko by ohrozila kvůli penězům něco, po čem tak toužila. Hazardu nepropadla, drogy nebere a nespí se šéfem. Kdyby potřebovala peníze, dostala by je od Templetonů. Ona ale raději pracovala přesčas a získávala pro Bittla klienty. To znamená, že je pracovitá a velmi ctižádostivá.“

„Mohl jste jí aspoň naznačit, že jí věříte.“

„Nemám v popisu práce utěšovat vystrašené duše. A navíc mám své důvody, aby chvíli seděla na té horké židli ona. Potřebujeme shromáždit jasné důkazy a to chvíli potrvá. Ale děkuji, že jste s tím přišel.“ Podal Byronovi jeho zprávu. „Jestli vám to pomůže, můžete říct slečně Powellové, že proti ní nehodláme vznést žádné obvinění.“

„Ale to nestačí,“ řekl Byron a vstal.

„Pro začátek. Musím najít těch pětasedmdesát tisíc. Pak to uzavřeme.“

Zdálo se, že se s tím musí spokojit. Byron vstal a zastrčil si zprávu zpátky do kapsy. „Vy jste nikdy nevěřil, že to udělala, vidíte?“

„Na začátku jsem si nebyl jistý. Ale když jsem měl její výpověď, věděl jsem, že ne. To ten nos.“

„Nebyla cítit vinou?“ usmál se Byron.

Kusack se rozesmál. „To je dobré. Dalo by se říct, že na to mám nos. Ale já myslel její nos.“

„Promiňte,“ Byron zavrtěl hlavou, „to nechápu.“

„Člověk, který se vrhá po hlavě za baseballovým míčem a riskuje svůj nos, nekrade. To by bylo moc snadné a tohle navíc byla až moc sprostá krádež.“

„Vrhá se za míčem,“ zamumlal Byron s úsměvem. „Takhle k tomu tedy přišla? Nikdy jsem se jí nezeptal.“ Protože se Kusack také smál, podal mu Byron ruku. „Díky za váš čas, detektive.“

Když se pak konečně dostal do Pretenses, lidé se už pomalu rozcházeli. Tříhodinové zpoždění, uvědomil si. Aukce už skončila a jen několik skupinek ještě konverzovalo u skleniček vína.

Nejdříve spatřil Margo, jak flirtuje se svým manželem, a rozběhl se k ní. Cestou se rozhlížel po Kate. „Margo, je mi moc líto, že jdu pozdě.“

„To by tedy mělo,“ řekla Margo a nastavila tvář. „Prošvihl jsi dražbu. Za to si budeš muset příští týden koupit něco moc drahého.“

„To je to nejmenší. Ale i tak vypadáš spokojeně.“

Pokud se na mě vůbec pořádně podíváš, pomyslela si Margo, když viděla, jak Byron pátrá po místnosti. „Vybrali jsme přes patnáct tisíc na postižené děti. A skoro všichni si nějaké zboží zamluvili. Kate to právě v kanceláři všechno zapisuje.“

„Jdu jí říct, že jsem tady. Vlastně...“ Byron se zarazil. Josh byl přece jen Katin právní zástupce. „Ne, nejdřív to musí vědět ona. Nikam neodcházejte.“

Vydal se přes místnost, ale Kate se právě v tu chvíli objevila na prahu kanceláře. „Tady jsi,“ vítala ho se zářivým úsměvem. „Myslela jsem, že jsi musel zůstat v L.A. Nemusel jsi...“ Zarazila se, protože na ni zíral, jako by právě prodělal lobotomii. „Co je?“

Byron alespoň zavřel ústa a začal znovu dýchat, „Fajn, kdo jste a co jste provedla s Katherine Powellovou?“

„Ach tohle. Málem bych zapoměla. To Margo. Co si o tom myslíš?“

Byron se obrátil k Margo. „Bůh ti žehnej,“ řekl a vzal Kate za ruku. „Co si myslím? Myslím, že se mi na chvíli zastavilo srdce.“ Políbil ji na ruku a pak i na ústa.

„Hm,“ vydechla Kate trochu omámená tím vášnivým polibkem a raději o krok ustoupila. „Podívejme, co s tebou trocha barviček a zvedací podprsenka udělá!“

Sjel pohledem o něco níž. „To že máš pod těmi šaty?“

„Nevěřil bys, co všechno pod nimi mám.“

„A jak dlouho bude trvat, než mi to ukážeš?“

Kate si pobaveně pohrávala s jeho kravatou. „No, chlapče, když budeš hodný, mohli bychom...“

„Krucí, to je neuvěřitelné, jak může jedna sexy ženská mužskému zatemnit mozek. Mám pro tebe novinu.“

„No, jestli chceš raději debatovat o něčem jiném, než o mém spodním prádle...“

„Nepokoušej mě. Právě jdu od detektiva Kusacka. Proto jsem se tak zdržel.“

„Tys tam byl?“ Kate se vytratila barva z tváří. „On si tě zavolal? Nezlob se, Byrone, nevím, proč bys do toho měl být zapletený i ty.“

„Ne.“ Trochu s ní zatrásl. „Bud' zticha. Konečně jsem dostal zprávu, na kterou jsem čekal – proto jsem tam šel.“

Přišla mi konečně odpověď od grafologa, kterého mi doporučil Josh.“

„Od grafologa? Ale o tom jsi mi nic neřekl a Josh taky ne.“

Byron rychle pokračoval, aby se Kate nestačila rozčílit. „Chtěli jsme počkat na výsledek a teď ho máme. Byly to podvrhy, Kate, kopie tvého podpisu.“

„Kopie.“ Katiny ruce se začínaly třást. „A on to může dokázat?“

„Je to jeden z nejuznávanějších lidí ve svém oboru. Ale vlastně jsme ho nepotřebovali. Kusack už si to taky nechal zjistit. Říkal, že nejsi podezřelá, Kate. A nikdy si to nemyslel.“

„Tak on mi věřil.“

„Dostal svou zprávu krátce přede mnou. Zítra jde informovat Bittla.“

„Já... já tomu nemůžu věřit.“

Políbil ji na čelo. „Klidně můžeš.“

„Tys mi věřil. Od první chvíle tam na útesech. Ani si mě neznal a věřils mi.“

„Ano, věřil.“ Usmál se a znovu ji políbil. „To asi bude tím tvým nosem.“

„Jakým nosem?“

„To ti vysvětlím později. Pojd', musíme to říct Joshovi.“

„Dobře, Byrone...“ Stiskla jeho paži. „Zase jsi mě zachránil. Nechci, aby se z toho stal zvyk, ale děkuju.“ Dojatě a vděčně ho políbila na ústa. „Mockrát ti děkuju.“

„Není zač.“ Protože chtěl, aby se její oči spíš smály než plakaly, přejel jí rychle prstem po krásně formovaném rameni. „Znamená to tedy, že mi ukážeš to prádlo?“

Kapitola šestnáctá

Už dlouho měla Kate zažitou představu o tom, k čemu se hodí nedělní dopoledne. Ke spaní. Na vysoké škole ten čas ještě věnovala studiu, ale později už jenom odpočinku.

Byron měl docela jiný názor.

„Musíš ten sval, na kterém pracuješ, jako by v duchu oddělit. Soustřed' se na něj, tady,“ řekl a stiskl Katin triceps, kterým zvedala tříkilovou činku nad hlavou za zády. „A nešvihej tolik tou rukou. Je to, jako bys činku zvedala skrz bláto, nezapomeň.“

„Bláto, jasně. A proč to vlastně dělám?“

„Protože je to pro tebe dobré.“

„Je to pro mě dobré,“ opakovala a prohlédla se v zrcadle. Nejdřív myslela, že ve sportovní podprsence a přiléhavých šortkách bude vypadat nemožně, ale zas tak strašné to nebylo. Snažila se soustředit na své svaly a představovala si, jak rostou. Sbohem padesátikilová padavko, vítej, kulturistko.

„A až tady skončíme, půjdeš udělat ty francouzské toasty, ano?“

„Taková je domluva.“

„Mám osobního trenéra i šéfkuchaře,“ řekla Kate s úsměvem. „To není špatné.“

„Jsi vlastně šťastná žena, Katherine. A teď druhou ruku, soustřed' se.“

Ještě chvíli ji tak trápil a sám se také docela zapotil, než prohlásil cvičení za dostačující. „Tak už je ze mě kulturistka?“

„Jistě, zlato. Namažeme tě olejem a v bikinách pošlém na závody.“

„O tom si tedy nech zdát.“

„O tomhle se mi vážně už nezdá. Věř mi. Mě už zajímají jenom kostnaté holky.“

„Vážně?“ Ne protestovala, když ji pohladil po zádech a sjel až dolů na její hubené půlky.

„To mi připomíná, že zítra budeme pracovat na dolní polovině těla.“ Podíval se do zrcadla, jak v rukách drží ten svůj majetek. Políbil ji tam, kde křivka krku přecházela v rameno, a viděl, jak se zachvěla.

Bylo až směšné, jak strašně po ní toužil. Jak se v něm touha neustále sbírala a opadávala, znovu a znovu – jako dýchání, pomyslel si.

„Myslím, že bys ten ranní tělocvik mohla zakončit lehkým aerobikem.“

Kate začala odmítavě vzdychat a sténat. „Byrone, prosím tě, jen to ne.“

„Myslel jsem na něco jiného,“ řekl a prolíbal si cestu vzhůru k jejímu uchu. „To se ti bude líbit víc,“

„Ach tak?“ Pochopila, co tím myslel, když ji ze zadu uchopil za řadra. „Ale říkals, že celkový aerobik je podstatná věc.“

„Svěř se do mých rukou,“

„Doufala jsem, že to řekneš.“

Odevzdávala se tak snadno, pomyslel si. Tak dychtivě. Ty doteky rtů a těla. Všechny jeho představy o ideální ženě teď končily snem o ní, jen a jen o ní. Její obraz se mu vryl do mozku. Jak vypadala tu předchozí noc, šaty s odhalenými rameny, překvapivé křivky, ta krásná vlhká ústa.

A pod těmi šaty pak fantastické černé krajky. Bylo to tak neobvyklé, tak nepraktické na praktickou Kate.

Stejně tak ho přitahovala i teď v tom propoceném dresu, který se dal snadno stáhnout. Do půl pasu nazí klopýtali k žíněnce. Kouleli se po ní a ona se smála, když zdolávali poslední překážky svého oblečení.

Už se přestala vyptávat, jak to, že tak dobře věděl, kde a jak se jí dotknout. Jeho tělo bylo tak silné a tvrdé. Ano, dotýkej se mě, ještě, nepřestávej, pomyslela si. Toužila se ho držet navždy. Nadobro se v něm ztratit. Vstoupil do ní a ona se prohnula. Když přiložil dlaně na její rozbolavělá řadra, přidržela je tam a začala se pohybovat.

Pohled na ni ho vždycky znova udivoval. Žhnoucí tvář a hříva krátkých černých vlasů. Štíhlý krk zvrátila dozadu, oči měla zavřené. Chtěl počkat, až se sama uspokojí, ale když zrychlila pohyby, táhla ho

na vrchol rychle s sebou. Její vzdechy a výkřiky mu přešly do krve. Jeho vrchol připomínal explozi a ona se k němu s posledním blaženým vzdechem připojila.

Ve sprše si Kate zpívala. To pro ni bylo neobvyklé i o samotě. Kate si byla dobře vědoma, že nemá hlas jako zvon. Zatímco se mydlili, Byron se k ní připojil, a tak velmi falešně, ale procítěně přezpívali duet „Proud Mary“.

„Ike a Tina na nás nemají,“ usoudila Kate.

„Jenom jim nechybí talent.“ Byron si omotal bedra ručníkem a začal si připravovat holení.

„Ty jsi první žena, co znám, která si zpívá ve sprše stejně špatně jako já.“

Kate se napřímila. „Vážně? A kolik žen to tak mohlo asi být?“

„Už mi nějak neslouží paměť,“ usmál se na ni. „A džentlmen si skóre nezapisuje.“

Dívala se, jak se Byron holí břitvou, a uvědomila si, že tenhle mužský rituál ještě nikdy neměla možnost tak zblízka sledovat. „Necháš mě, abych to zkusila?“

„Myslíš, že bych tobě půjčil do ruky tak ostrý nástroj? Nejsem blázen.“

„Jsi zbabělec.“

„To si piš.“

Odfrkla si, jemně ho kousla do ramene a pak se vydala obléknout do ložnice.

„Kate.“ Počkal, až se otočí. „Teď je jenom jedna žena.“ Krátce, téměř plaše se usmála a vyklouzla ze dveří.

Byron se rozhlédl kolem sebe. Všiml si, jak Kate vzorně vyvěsila svůj ručník, aby uschl, ale na zvlhčující krém na obličej zapomněla. Nosila v hlavě všechny praktické detaily, ale to ostatní házela za hlavu, zvlášť když se to týkalo jí samotné. Nešla by se jen tak brouzdat po obchodě, aby si koupila nějakou roztomilou hloupost, ale zato nikdy nenechala rozsvíceno a každý kohoutek utahovala pro jistotu dvakrát. Svoje účty vždycky platila včas, ale přitom se často zapomněla naobědvat.

Neměla ani ponětí, jak ho potřebuje. Byron se usmál a setřel si z tváře pěnu. Nevěděla ani to, na co právě přišel. Už si totiž nemyslel, že by se do ní mohl zamilovat. Věděl jistě, že právě ona, se všemi

svými protiklady, slabostmi a silnými stránkami, je jediná žena, kterou kdy opravdu bude milovat.

Osušil si obličej a napadlo ho, že je docela vhodná chvíle jí to povědět. Vešel do ložnice. Stála tam v černých legínách a pohodlně košili.

„Podívej se na to!“ dožadovala se a mávala kolem sebe ohlodanou kostí.

„Co s tím?“

„Měla jsem to v botě. Ještě že ta bota nedopadla stejně.“ Hodila kost Byronovi. „To byl určitě Nip jsem si jistá. Tuck má lepší vychování. Minulý týden to byla ta rybí hlava, co našel na pláži. Musí se trochu vycvičit, Byrone.“

„Já mu domluvím,“ řekl s úsměvem. „Ale jsem si jistý, že je to jen výraz jeho oddanosti.“

„Proto mi do té boty jednou taky načůral, že?“

„No, to nejspíš trochu popletl.“ Byron si přikryl ústa dlaní, aby zakryl úsměv. „A taky to bylo venku.“

„Nejspíš by ti to tak zábavné nepřipadalo, kdyby to byla tvoje bota.“ Právě v tu chvíli se ozval zběsilý štěkot. „Já si to s nimi vyřídím,“ prohlásila Kate. „Ty jsi moc mírný.“

„Hm a kdo jim koupil ty obojky se jmenovkami?“

„Cože?“

„Nic, nic.“ Byron otevřel zásuvku a hledal čisté prádlo. „Hned budu dole.“

„A uděláš ty toasty, že ano?“ připomněla mu a spěchala uklidnit psy. „Takže, kluci, jestli nepřestanete, nebudou žádné procházky po pláži a nikdo s vámi nebude hrát fotbal.“

Psi se k ní vrhli, splašeně na ni vyskakovali a pak se vraceli k domovním dveřím a rozštěkali se nanovo. Pak se ozval zvonek. „Ach tak, vy jste poznali, že někdo jde,“ řekla Kate potěšeně. „Tak jestli nám chce někdo něco nabízet, udělejte tohle,“ dodala a vycenila zuby.

Štěňata ale jen vesele vrtěla ocasy. „No, to si ještě probereme,“ řekla Kate a otevřela.

Úsměv jí zmizel z tváře. „Pan Bittle.“ Automaticky chytila psy za obojky, aby ty nové lidi nechtěli radostně vítat. „Detektive.“

„Omlouvám se, že vás rušíme takhle v neděli, Kate.“ Bittle unaveně pozoroval psy. „Detektiv Kusack vás chtěl navštívit, tak jsem se k němu připojil.“

„Váš právník mi řekl, kde vás zastihnu,“ promluvil Kusack. „A můžete mu zavolat, pokud chcete.“

„Bylo mi řečeno, že už nejsem podezřelá.“

„Jsem tu, abych se omluvil.“ Bittle na ni upíral vážný pohled. „Můžeme dovnitř?“

„Ale jistě. Nipe, Tucku, neskákat!“

„Hezký psi,“ poznamenal Kusack a nechal si olizovat ruku. „Taky mám jednoho doma.“

„Prosím, posad'te se. Já je odvedu.“ Tím Kate získala alespoň chvílku, aby se uklidnila. Vypustila psy na dvůr a vrátila se. „Dáte si kávu?“

„Neobtěžujte se,“ začal Bittle, ale Kusack se uvelebil ve starožitné lenošce a řekl: „Ale když už ji budete dělat...“

„Já ji přinesu,“ nabídl se Byron, který právě sešel ze schodů. „Dobrý den, detektive.“

„Dobrý den, pane De Witte.“

„A tohle je Lawrence Bittle,“ řekla Kate.

„Těší mě,“ odpověděl Byron odměřeně.

Potřásl si rukama. „Tommy se o vás zmínil dnes ráno na golfu.“

„Postavím na tu kávu,“ řekl Byron a pohledem sdělil Kusackovi, aby na něho s důležitými informacemi počkal.

„Pěkné místo,“ pochválil Kusack dům. Kate stála na místě a žmolala si prsty.

„Ještě je to nezařízené. Byron se nastěhoval nedávno. Zatím tu má jen pár věcí z Atlanty. On je totiž z Atlanty.“ Kate si uvědomila, že musí přestat žvanit.

„Zatraceně pěkné místo. Jezdívají jsme se sem z dětmi dívat na tuleně.“

„Ano, ti jsou krásní.“ Skousla si rty a ohlédla se směrem ke kuchyni. „Přišel jste mě snad vyslýchat, detektive?“

„Pár otázek bych měl.“ Kusack začenal jako pes. „Nic nevoní tak krásně jako čerstvě zalitá káva, že? Proč se neposadíte, slečno? A už jsem říkal, že si můžete zavolat na pomoc právníka, i když ho na tohle nebudete potřebovat.“

„Tak dobře,“ řekla Kate, ale pomyslela si, že se tak snadno nedá ukolébat jeho společenskou konverzací. „Tak co si přejete?“

„Ukázal vám De Witt tu zprávu od grafologa?“

„Ano, včera večer.“ Kate usedla na opěradlo gauče. „Ty podpisy údajně byly okopírované. Někdo tedy zneužil podpisy, mě i moji reputaci.“ Kate znovu vstala, když se Byron vrátil s tácem. „Omlouvám se za tyhle nepříjemnosti.“

„Ale přestaň,“ řekl Byron a okamžitě vklouzl do role vzorného hostitele. „Jakou pijete kávu, pane Bittle?“

„Jen s trochou smetany, díky.“

„Detektive?“

„Tak, jak vyteče z konvice.“ Kusack ochutnal kávu, kterou mu Byron nabídl. „Právě jsem slečně Powellové vysvětloval, že byla pravděpodobně někým využita, aby na ni padlo podezření, pokud ta zpronevěra bude odhalena. Ted' tedy vyšetřujeme jiné možnosti.“

„Chcete říct jiné lidi,“ řekla Kate a snažila se, aby jí šálek nedrnčel o talířek.

„Jestli to někdo udělal, aby mě zničil, nechápu proč.“

„Možná jste jen byla na ráně. Obvinění vznesená proti vašemu otci se mu mohla hodit do krámu.“

„To nikdo nevěděl. Sama jsem to zjistila krátce před propuštěním.“

„Zajímavé. A jak jste to zjistila?“

Kate se pustila do vysvětlování.

„A s nikým ve firmě jste se nepohádala?“

„Nijak zvlášť, žádného blízkého přítele jsem tam neměla, ale vycházeli jsme spolu dobře.“

„Žádné šarvátky, pomluvy...“

„Nic neobvyklého.“ Usmála se. „Bill Feinstein to ode mě schytl, když mi vzal z kanceláře papír do tiskárny, místo aby si pro něj došel do skladu. A pak mi to vrátil, když třemi plnými bednami zatarasil vchod do kanceláře. Slečna Newmanová mě nemá ráda. Ale ta nemá ráda nikoho kromě pana Bittla staršího.“

Bittle zíral do své kávy. „Slečna Newmanová je výkonná, jen trochu upjatá.“ Trhl sebou, když si Kusack začal horlivě cosi zapisovat. „Pracuje pro mě už dvacet let.“

„Já jsem nechtěla říct, že by něco takového mohla udělat,“ zhrozila se Kate. „Já nechci nikoho obviňovat. To bych stejně dobře mohla tvrdit, že to byla Amanda Devinová.“

Ta hájí svoji pozici jediné ženy mezi partnery jako ostříž. Nebo... nebo Mike Lloyd, který si nemůže dovolit studia, nebo Cominsky,

protože jsem s ním nešla na rande, nebo Roger Thornhill, protože jsem šla.“

„Lloyd, Cominsky a Thornhill,“ mumlal si Kusack pro sebe a zapisoval.

Kate se zarazila. „Piště si tam, co chcete, ale já nikoho očerňovat nebudu.“ Vystrčila bradu. „Sama vím, jaké to je.“

„Slečno Powellová,“ Kusack na Kate upíral oči a koncem tužky si ťukal o koleno, „tohle je policejní vyšetřování a vy jste jeho součástí. Každého zaměstnance vaší firmy musíme brát v úvahu. Je to dlouhý proces a vaše spolupráce by ho mohla zkrátit.“

„Ale já nic nevím,“ řekla Kate zarytě. „Nevím o nikom, kdo by tak strašně potřeboval peníze nebo na mě chtěl něco takového navléknout. Já jen vím, že jsem už zaplatila dost a dost za něco, co jsem nikdy neudělala, a jestli chcete ničit život někomu dalšímu, detektive, musíte to udělat beze mě.“

„Já chápu, jak se cítíte, slečno. Dělala jste jen svou práci, jak nejlépe jste uměla, a pak přišla rána do zubů.“

„Moc hezky jste to vystihl, a kdybych věděla, kdo mi tu ránu dal, hned bych vám to řekla. Ale někoho obviňovat ze zločinu jen proto, že mě někdy něčím urazil...“

„No, promyslete si to,“ navrhoval, „máte chytrou hlavu, a když trochu popřemýšlíte, určitě na něco přijdete.“

Kusack vstal a Bittle také. „Ale než půjdeme, Kate, věnujte mi ještě pár minut. Nejlíp mezi čtyřma očima, jestli nemáte nic proti,“ řekl Bittle. „Dobře, já...“ podívala se na Byrona. „Nechtěl byste se podívat, jaký tu máme výhled, detektive,“ pokynul Byron Kusackovi ke dveřím na terasu. „Neříkal jste, že taky máte psa?“

„Naše stará Sadie, ošklivá, jak zákon káže, ale tak sladká,“ jejich hlasy zanikly za zavřenými dveřmi. „Já vím, že omluva nestačí,“ začal Bittle bez okolků.

„Budu upřímná. Snažím se pochopit, v jaké pozici jste byl, pane Bittle, ale je to těžké. Viděl jste mě přece vyrůstat, znáte moji rodinu, měl byste mě trochu znát.“

„Máte úplnou pravdu.“ Vypadal velmi staře a unaveně. „A zničil jsem přátelství s vaším strýcem, které pro mě mnoho znamenalo.“

„Strýček Tommy není pomstychtivý.“

„To ne, ale ublížil jsem jednomu z jeho dětí, a na to ani jeden z nás nebude moci tak snadno zapomenout. Můžu vám říct, že nikdo z

nás nevěřil, že byste to mohla udělat, potřebovali jsme jen vysvětlení a vaše reakce na naše otázky byla dost jasná. Teď už je to pochopitelné, ale tehdy...”

„Takže jste o mém otci nevěděli.“

„Ne. To až později. Na vašem stole zůstala kopie jednoho novinového článku.“

„Ach tak.“ Jak prosté, nejspíš ho musela ztratit, když si ty články dávala do kabelky. „To pak muselo vypadat všechno ještě hůř.“

„Dost to zkreslilo situaci. Ale když mě dnes detektiv Kusack kontaktoval, ulevilo se mi a vůbec jsem nebyl překvapený. Nemohl bych nikdy uvěřit, že žena, kterou jsem znal, a ten zloděj, jsou jedna a tatáž osoba.“

„Ale předtím jste tomu uvěřil natolik, abyste mě propustil,“ řekla s hořkostí v hlase.

„Neměl jsem na vybranou. Ale dnes jsem zavolal všem partnerům a sdělil jim tu novou informaci, a taky to, že toho zloděje stále ještě zaměstnáváme.“

Na chvíli se odmlčel. „Jste ještě velmi mladá, asi nemůžete pochopit, jak se cíle a sny během života mění. V mém věku už si musíte sny pečlivě vybírat, protože každý z nich může být ten poslední. Pro mě to vždycky byla moje firma, budoval jsem ji prakticky celý život, přivedl jsem tam svoje děti, i když by se vám to jako životní sen mohlo zdát málo.“

„Chápu vás,“ chtěla se dotknout jeho ramene, ale nedokázala to.

„Doufal jsem, že tomu porozumíte. Její pověst je moje pověst. A když ji takováhle aférka může zničit, člověk si uvědomí, že i takový obyčejný sen může být křehký.“

„Je to dobrá firma, pane Bittle. Dokázal jste vybudovat solidní podnik a lidé pro vás rádi pracují, to není jen tak obyčejná věc.“

„Chtěl bych, abyste zvážila, jestli se k nám vrátíte. Je mi jasné, že vám to může být nepříjemné, dokud se tahle záležitost nevysvětlí, ale Bittle a spol. bude velmi rád, když k nám znovu nastoupíte. Jako nový partner.“

Kate nic neříkala. Bittle k ní přistoupil o krok blíž. „Kate, nevím, jestli to něčemu pomůže, ale chci vám říct, že tuhle nabídku jsme už prodebatovali dřív, než přišla tahle... noční můra. Všichni ten návrh tehdy schválili.“

Kate se zády zabořila do lenošky. „Tak vy jste mě vybrali za partnera.“

„Marty vás navrhl. Jistě víte, že vám vždycky důvěřoval. A Amanda jeho návrh podpořila, proto nejspíš pak byla tak příkrá, když uvěřila, že jste ty peníze zpronevěřila. Ale vy si tu nabídku zasloužíte, Kate. Doufám, že ji přijmete, až budete mít čas o tom přemýšlet.“

Kate pociťovala zoufalství a úlevu zároveň. Ještě nedávno by se z takové nabídky mohla zbláznit radostí.

„Potřebuju čas,“ slyšela se teď, „musím si to rozmyslet.“

„Jistě. Ale prosím vás, dejte nám šanci vyjednávat, dřív než se rozhodnete jít jinam.“

„Dobře,“ souhlasila Kate a podala mu ruku právě ve chvíli, kdy se Byron s detektivem vrátili z terasy. „Děkuji vám, že jste přišel.“

Jako omámená pak hosty vyprovodila, a když se vrátila dovnitř, chvíli zírala do prázdna.

„Takže?“ promluvil Byron.

„On mi nabídl partnerství,“ vysoukala ze sebe pomalu, slovo za slovem.

„Ne jako odškodnění. Odhlasovali to už před tou aférou. Jsou ochotní jednat o mých podmínkách.“

Byron naklonil hlavu k rameni. „A proč se neusmíváš?“

„Cože?“ probrala se Kate a najednou se rozesmála. „Partnerství!“ Skočila Byronovi do náruči a nechala se kolébat. „Ani nevíš, co to pro mě znamená!“

„Gratuluju. A teď pojďme udělat ty toasty.“

„Dobře.“ Vešli do kuchyně ruku v ruce. Kate dostala za úkol vyndat z lednice šampaňské.

„Nechceš zavolat své rodině?“

„Hm. Ale tohle je moc velká novina. To musím vyřídit osobně. Hned jak se najíme, zaběhnu tam. A teta se strýcem se už budou moci vrátit do Francie.“ Sotva Byron rozlil šampaňské, Kate zvedla sklenku. „Tak na naši policii.“

„Musíme?“ zasyčel Byron.

„Tak dobře, tak na mě.“ Kate upila, zatočila se dokola a napila se znovu. „Půjdeš se mnou, že? Poprosíme paní Williamsovou, aby nám udělala nějakou fantastickou večeři. A psy vezmeme taky. Co je? Co se tak díváš?“

„Líbí se mi vidět tě šťastnou.“

„Tak rychle udělej ty toasty a uvidíš mé ještě šťastnější. Mám děsný hlad.“

„Tak mě k tomu pust’“, řekl a vyndal z lednice mléko a vejce. „Mohli bychom se taky stavít u tebe a vyzvednout ještě pár věcí, abys tu mohla na oslavu zůstat ještě jednu noc, ne?“

„Dobře.“ Kate v tom rozrušení nemohla nic namítat, třebaže tím porušili nepsané pravidlo, že na delší návštěvy chodit nebude. „Já to zvednu“, řekla, když zazvonil telefon, „ty pokračuj a dej tam hodně skořice. Haló? Lauro, ahoj, právě jsem na tebe myslela. Chceme se tam dneska zastavit a pozvat se na večeři. Mám zprávu, která... Cože?“

Kate zmlkla a spustila ruku, kterou Byronovi cuchala vlasy. „Kdy? A kde...? Ach bože, ach bože. Ano, hned tam budeme. Margo“, vydechla, když zavěsila telefon. „Josh ji odvezl do nemocnice.“

„A dítě?“

„Já nevím. Nic nevím. Na dítě je ještě brzy. Má bolesti a trochu krvácí. Ach bože, Byrone.“

„Jedem.“ Chytil ruku, kterou k němu vztáhla. „Rychle.“

Kapitola sedmnáctá

Byla ráda, že si za volant sedl Byron. I když se snažila uklidnit, věděla, že by se ji třáslы ruce. Hlavou jí probleskovaly výjevy s Margo. Jak spolu jako děti házely z útesů květiny pro Seraphinu, jak se Margo producírovala v ložnici ve své první podprsence a ony s Laurou ji závistivě sledovaly, jak Margo Kate natáčela vlasy na maturitní ples a pak jí do kabelky vhodila kondom – jen tak pro případ, jak se Margo poprvé přijela podívat domů, potom co utekla do Hollywoodu, aby se stala hvězdou. Margo zoufalá, Margo rozčilená, Margo odhodlaná bojovat za nový život.

Jako nevěsta v záplavě bílého saténu a krajek a jako nastávající matka u vytržení z každého pohybu svého dítěte.

Ach bože, dítě, Kate stiskla víčka.

„Nechtěli vědět, jestli je to kluk, nebo holčička Prý to má být překvapení. Vybrali jména: Suzanna po tetě Susie a babičce Annie nebo John Thomas po Margině otci a strýčkovi Tommym. Ach Byrone, co když...“

„Nemysli na co by kdyby. Prostě vydrž.“

„Snažím se.“

Když dorazili k vysoké bílé budově, Kate se zachvěla. Byron studoval její tvář. „Jestli chceš, můžeš počkat v autě a já půjdu zjistit, co se děje.“

„Ne, já to zvládnou.“

Margo byla na porodnickém oddělení, na které měla Kate vlastně jen dobré vzpomínky. Tady se narodily Lauřiny děti. Mohla si říkat, že je to místo, kde se rodí nový život, kde se neumírá. A první tvář, která se objevila, byla právě Lauřina.

„Už vás vyhlížím. Všichni jsou tady v čekárně. Jen Josh zůstal s Margo.“

„A co se stalo? Je v pořádku? A co dítě?“

„Pokud víme, tak je zatím všechno v pořádku,“ Laura je odváděla do čekárny a snažila se předstírat klid. „Zdá se, že začal předčasný porod. A Margo trochu krvácela.“

„Ach ne.“

„To krvácení už zastavili, už ho zastavili.“ Laura dýchala zhluboka. „Annie se na ni šla právě podívat. Říkala, že se Margo drží. Doktoři se snaží porod zastavit.“

„Ještě je na dítě moc brzo, že? Vždyť byla teprve v sedmém měsíci.“

Kate vstoupila do čekárny a spatřila všechny ty vystrašené tváře. „Annie,“ vztáhla ruce a objala Marginu matku. „Bude v pořádku, uvidíš. Však víš, jak je silná a tvrdohlavá.“

„Na té posteli tam vypadala najednou tak drobná.“ Ann se zlomil hlas. „Jako malá holčička. A tak bledá. Měli by pro ni něco udělat. Je tak bledá.“

„Annie, potřebujeme si dát kávu,“ ozvala se teta Susie. Vzala Ann kolem ramen a odváděla ji pryč.

„Susie se o ni postará,“ řekl Thomas. Vždycky měl dojem, že v takových chvílích toho muži moc udělat nemohou. „Pojď se posadit, Katie. Sama jsi taky bledá.“

„Musím ji vidět.“ Kate znovu přemáhal pocit, že se nad ní ty bílé stěny zavírají jako hrobka. „Strýčku, řekni jim, že ji chci vidět.“

„Dobře,“ strýc vstal a políbil Kate na tvář. Pak se obrátil ke své dceři. „Podívám se taky na Ali s Kaylou, když už tam budu. Ale těm je v tom dětském koutku určitě dobře. Tobě tu nechám všechny své ženy chvíli na starost, Byrone.“

„Postarám se o ně. A teď půjdu Susie a Ann pomoci s tou kávou.“ Než odešel, zahlédl, jak Kate chytla Lauru za ruku. „Tak co se vlastně stalo,“ zeptala se Kate.

„Josh volal z auta. Nechtěli se zdržovat čekáním na záchranku. Byl dost vyplašený. Margo prý po té včerejší noci byla dost unavená, a když dnes ráno vstala, stěžovala si na bolesti.“

„To je z toho, že se pořád tak přepíná. Celá ta příprava té aukce. Měly jsem to letos odložit.“

„Na poslední prohlídce prý bylo všechno v pořádku.“ Laura si rozpačitě mnula obočí. „Ale asi máš pravdu. Josh říkal, že se Margo

šla osprchovat a najednou ho začala volat. Krvácela a cítila stahy. Když jsme sem dorazili, už ji přijali. Ještě jsme ji neviděli.“

„Musí nás k ní pustit.“

„To tedy musí.“ Laura si vzala kávu, kterou jí Byron podával, a poděkovala.

„To čekání je vždycky nejhorší,“ promluvil. „Moje sestra Meg poprvé rodila třicet hodin.“ Musíš mluvit, říkal si v duchu, abys trochu odvedl jejich pozornost.

„Abi byl čtyřkilový macek a Meg přísahala, že už další děti mít nebude. A pak to dokázala ještě dvakrát.“

„Já jsem to měla tak snadné,“ zašeptala Laura. „Devět hodin s Ali a jenom pět s Kaylou. Prostě jenom vyklouzly.“

„To je vzpomínkový optimismus,“ opravila ji Kate. „Já si jasně vzpomínám, jak jsi mi na porodním sále málem rozdrtila ruku. To bylo s Ali a s Kaylou zase...“

Kate vyskočila na nohy, protože na prahu čekárny se objevila sestřička. „Chceme vidět Margo Templetonovou. Hned teď.“

„Proto jsem tady,“ odpověděla sestra suše. „Paní Templetonová vás chce taky vidět. Ale opravdu jen krátce, prosím, pojd'te za mnou.“

Vedla je širokou chodbou. Kate se snažila nevnímat zvuk gumových pantoflí na linoleu. Za všemi těmi dveřmi pípaly a syčely přístroje, vzdychali pacienti. Byli tam doktoři, kteří pak přijdou za vámi a se smutným, unaveným výrazem oznámí, že vaši rodiče zemřeli, a pak zas odejdou a nechají vás samotné.

„Kate,“ Laura jí konejšivě stiskla paži.

„Jsem v pohodě.“ Kate se přiměla soustředit jen na současnost. „Neboj se.“

Sestra jedny dveře otevřela a tam ležela Margo, bledá, až jakoby průsvitná, s vlasy staženými dozadu, jen pár zpocených pramínků jí padalo do tváře. Ze sáčku na stojánku u její postele do ní proudila čirá tekutina. Jednu ruku měla položenou na břichu a druhou se držela Joshe.

„Tady jste,“ řekla Margo a povzbudivě stiskla Joshovu ruku. „Vydechni si trochu, Joshi. Tohle bude holčičí debata.“

Josh zaváhal, ale pak se sklonil a políbil ji. „Už jsem pryč.“ Lehčeji pohladil po břiše. „A nezapomeň dýchat.“

„Už dýchám tolik roků, že to pomalu budu umět. Jen hezky běž.“

„Je vystrašený,“ sykla Margo. „Člověk nevidí tak často Joshe vylekaného. Ale dobře to dopadne.“

„Samozřejmě,“ kývla Laura a nejistě se zahleděla na monitor, který zaznamenával srdeční ozvy dítěte.

„Ne, myslím to vážně. Jenom to přišlo dřív.“ Podívala se na Kate. „To je snad poprvé v životě, co jsem s něčím přišla brzo.“

„Hm, to ne,“ Kate se snažila o stejně lehký tón, „tys přece taky předčasně vyspěla.“

„To je fakt,“ odfrkla Margo. „Už je to tu zas,“ řekla vzápětí a snažila se prodýchat další kontrakci. Kate instinktivně popadla její ruku a dýchala s ní.

„Jsou jenom mírné,“ vydechla Margo. „Dali tam něco, co je má zpomalit,“ pohnula hlavou směrem ke stojánku s infuzí. „Chtějí to úplně zastavit, ale já myslím, že dítě už chce ven. O sedm týdnů dřív. Ach bože.“ Stiskla víčka a znovu bojovala s úzkostí. „Měla jsem víc spát a odpočívat. Měla jsem...“

„Přestaň,“ přerušila ji rázně Kate, „ted' není čas, aby ses litovala.“

„Náhodou, během porodních bolestí má člověk dost času na sebelítost,“ vzpomněla si Laura na své vlastní porody, „ale ne na sebeobviňování. Starala ses o sebe a dítě dobře.“

„A takys toho těhotenství pěkně zneužívala Jen si vzpomeň, kolikrát jsem musela běhat v obchodě po schodech nahoru a dolů jen proto, že ty jsi těhotná, a já ne. Nebo ty tvé chutě – kdo ti sháněl jogurty s čokoládovou polevou?“ připomněla jí Kate.

„Hned bych si jeden dala.“

„Na to zapomeň. Můžeš si vzít na cucání leda ten led, co tu mají.“

„Snad to dobře dopadne.“ řekla Margo a zhluboka se nadechla. „Já vím, že doktoři mají obavy, Josh je vyděšený a mamka taky. Ale musí to dobře dopadnout.“

„Ale jistě,“ povzbuzovala ji Laura. „Tahle nemocnice má jedno z nejlepších oddělení pro novorozence v zemi. Byla jsem v komisi, která pomáhala vybírat příspěvky na jeho vybavení, pamatuješ?“

„Já to dítě chci. Myslela jsem, že se mi vůlí podaří ty stahy zastavit, ale to dítě už má svoji hlavu. Bude to dneska.“ Rty se jí znovu zachvěly. „Je tak maličké.“

„A silné,“ dodala Kate.

„Jo,“ Margo se usmála, „silné. Doktoři pořád věří, že to ještě zastaví, ale já vím, že to bude dnes. Ty mi rozumíš, vid?“ obrátila se k Lauře.

„Ano.“

„Nechtěl jsem ale pustit nikoho jiného než Joshe. Chtěla bych vás tu mít obě. Představuju si to jako velkou, hlučnou událost.“

„Taková pak bude oslava, to ti slibuju,“ odpověděla Kate a políbila Margo na tvář.

„Dobře,“ Margo zavřela oči a bojovala s novou kontrakcí.

„Je silná,“ řekla Laura Kate, když se vrátily na chodbu.

„Já vím, ale nerada ji vidím tak vyděšenou.“

„Jestli to ta infuze opravdu nezastaví, brzy nebude mít na strach čas. Nezbyvá než čekat.“

A tak čekali. Když uplynula druhá hodina, Kate začala netrpělivě přecházet po čekárně, obtěžovala sestry a vypila další šálek kávy.

„Jez,“ řekl Byron a podával jí sendvič.

„Co je to?“

„Když vypadne sendvič z automatu, neptáme se, co to je, ale jednoduše to sníme.“

„Tak dobře,“ poslechla Kate a zakousla se do housky s kuřecím salátem. „Proč to trvá tak dlouho?“

„Sotva tři hodiny. Zázraky na sebe vždycky dají čekat.“

„Měli bychom tam být s ní. Bylo by to lepší.“

„Jestli chceš, můžeme se zatím projít, alespoň bys odtud na chvíli vypadla.“

„Ne, je to snazší, když myslím na Margo a ne na to, kde jsem. Fobie jsou tak hloupé. Tehdy to byla nejhorší noc mého života, ale už je to dvacet let.“ Jako by to bylo včera, kdybych si na to nezakázala myslet. „A taky jsem už dvakrát byla v nemocnici, když rodila Laura. Jenže to jsem byla u ní a porod tě vždycky zaměstná.“

Vzal ji za ruku a propletl si s ní prsty. „Na co si sázíš, na kluka, nebo holku?“

„O tom jsem nepřemýšlela. Jak velké musí vlastně dítě být, aby bylo zdravé?“

„Bude krásné,“ pokračoval Byron, jako by neslyšel. „Jen si představ, jaké geny podědí.“

„A kdybys viděl, jaký pokoj pro něj Margo s Joshem připravili. Sama bych tam chtěla bydlet. Koupili neuvěřitelnou starožitnou kolébku a takový staromódní anglický kočárek.“

„A co miminku přineseš ty?“

„Je to hloupost,“ Kate zatočila hrnkem v ruce. „Margo si potrpí na ty italské návrháře. Zvláště Armaniho. Mají taky dětskou řadu. Je to směšné.“

„Tys děcku koupila obleček od Armaniho?“ Byron se rozesmál na celé kolo.

„To je takový vtip, jenom vtip.“ Ale Kate se musela smát také. „Ale jen co se na něj děcko poprvé vyblinká, smích mě asi přejde.“

„Ty jsi sladká,“ něžně vzal její tvář do dlaní a políbil ji. „Vážně sladká.“

„Vždyť jsou to jen peníze.“

Kate si upokojeně položila hlavu na Byronovo rameno a chvíli pozorovala svou rodinu. Laura seděla vedle Annie a teta se strýcem stáli u okna. Do čekárny přicházeli další lidé a přinášeli si s sebou své ustarané výrazy. Kate zahlédla mladého muže, který se se svou těhotnou ženou procházel po chodbě.

„Laura chtěla pokaždé během porodních bolestí chodit,“ zašeptala Kate.

„Hmmm?“

„Já s Margo jsme se u ní střídaly, masírovaly jí záda a dýchaly sní.“

„A co její manžel?“

„Pch.“ Kate se pohledem ujistila, že je Laura z doslechu. „Neměl čas. Prý moc práce. Asi mu to nepřišlo důležité. S Laurou jsem byla hlavně já a Margo se tu alespoň párkrát zastavila.“

„Myslel jsem, že Margo v té době žila v Evropě?“

„Ano, ale kvůli tomuhle sem přijela. Kayla se narodila o něco dřív. Margo chtěla s Laurou strávit ten poslední týden, ale když volala z letadla, že je na cestě domů, Laura už byla v porodnici. Margo sem dorazila přímo z letiště.“

„A Ridgeway?“

„Zastavil se tu, až když bylo po všem. Pokusil se zamaskovat zklamání, že děti nemají penis, dal Lauře nějaký dárek a zase zmizel. Parchant!“

„Nikdy jsem se s ním nesetkal a nic dobrého jsem o něm neslyšel, ale vždycky si radši udělám vlastní úsudek.“ Na chvíli se odmlčel. „Ale v tomhle případě asi udělám výjimku a budu ho prostě nesnášet rovnou.“

„Správně. Dobře, že se ho Laura zbavila. Až se přestane cítit provinile, že ho tak snadno pustila k vodě, bude zase v pořádku. Bože, proč to trvá tak dlouho? Nemůžu to vydržet.“ Kate vyskočila na nohy. „Přece tady nebudeme jen tak sedět!“

Do čekárny vstoupila sestra v zeleném úboru. „Tak se tedy všichni radši trochu projděte.“

„Margo!“ lekla se Ann.

„Paní Templetonová je v pořádku a pan Templeton se vznáší někde v oblacích. A na děťátko se asi budete chtít podívat sami. Pojd'te za mnou.“

„Dítě!“ Ann stiskla ruku tety Susie. „Ona už porodila? Myslíš, že je to dobře? Bude zdravé?“

„To hned zjistíme. Pojd', babičko,“ zašeptala Susan a odváděla Ann pryč.

„Mám strach.“ Kate stiskla Byronovu ruku. „Ale sestra se usmívala, že? Nesmála by se, kdyby bylo něco v nepořádku. To by jim člověk hned poznal na očích. Říkala, že je to dobré? Vid', že to říkala?“

„Přesně to říkala. Ale brzo sama uvidíš. No, koukni!“

Došli k prosklené stěně, za níž stál Josh a zubil se od ucha k uchu. V ruku držel malý uzlík s nazlátlou čupřinou pod modrým čepečkem.

„Je to kluk,“ Thomasovi se zlomil hlas, když přitiskl ruku na sklo. „Podívej se na vnoučka, Susie.“

„Dvě a půl kila,“ snažil se mluvit zřetelně Josh a nastavil syna tak, aby si ho všichni mohli prohlédnout. „Deset prstíčků na rukou i nohou! Celá dvě a půl kila!“ Sklonil se a políbil dítě na tváříčku.

„Jak je droboučkový,“ Kate se zvlhlýma očima objala Lauru kolem ramen. „A jak je krásný.“

„John Thomas Templeton.“ Laura se neubránila slzám. „Vítej doma.“

Chvíli na dítě všichni jukali a pak hlasitě protestovali, když si ho sestra odnášela pryč. Joshe pak vítali jako hrdinu.

„Dvě a půl kila,“ opakoval a zabořil tvář matce do vlasů. „Slyšeli jste mě? Má rovná dvě a půl kila. To prý bylo štěstí. Jinak mu všechno funguje. Ještě ho musí důkladně vyšetřit, protože se narodil předčasně, ale...“

„Mně se zdál hotový,“ promluvil Byron. „Tak co, dáš si doutník, tatko?“

Josh zíral na doutník v Byronově ruce. „Tatko... Sakryš, já bych měl přece rozdávat doutníky!“

„O detaily se v práci starám já. Babičko...“ Byron podal jeden Ann a ta všechny nadchla, když si ho vsunula do úst.

„A co Margo, Joshi? Jak je jí?“ zeptala se Laura.

„Báječně. Ona je nejbáječnější ženská pod sluncem. On vřískal, hned jak se narodil. Neříkal jsem vám to?“ Josh drmolil. „Jako na lesy. A jak vyklouzl, Margo se rozesmála. Byla vyčerpaná a oba jsme měli hrozný strach.“

Josh se zaraženě díval z jednoho na druhého. „Bylo to něco neuvěřitelného. To si ani neumíte představit. Teda, umíte, ale museli byste tam být. Dítě křičí a Margo se směje a doktoři říkají: ‚Zdá se, že má plíce v pořádku.‘ Má plíce v pořádku!“ Joshovi selhával hlas. „Je v pořádku.“

„Samozřejmě,“ Thomas Joshe krátce sevřel v náruči. „Vždyť je to Templeton.“

„A kdy uvidíme Margo?“

„Já nevím. Za minutku. Poslala si sestru pro kabelku, prý si chce opravit make-up.“

„Typické.“ Kate se otočila a prudce objala Byrona. „To je naprosto typické.“

Kapitola osmnáctá

Následující týden byl hektický a komplikovaný. Laura nemohla díky svému nabitému programu zůstat v krámku déle jak dvě hodiny denně, a tak se Kate s výsledky úspěšné aukce musela vypořádat sama.

Každý den ráno otevřela a snažila se ovládat, aby nevyhodila ty, kteří přišli jen okukovat. Studovala inventář, aby uměla rozeznat hodnotnější zboží. Proč by ale někdo toužil po drahé krabičce na léky vykládané perletí, to stále nemohla pochopit.

Brzy zjistila, že upřímnost je v obchodě spíše na škodu. Na každou ženu, která ocenila, když jí Kate upozornila, že jí šaty moc neseď, připadly dvě, které to popudilo.

„Zákazník má vždycky pravdu,“ musela si často opakovat. „Zákazník má pravdu, i když je to pitomec,“ říkala si například, když jí jedna dáma začala poučovat, že šaty od Donny Karan jsou špatně označené. Nemůže to prý být číslo deset, když jsou jí těsné v bocích.

Prý těsné v bocích. Ta matrona by do desítky nenavlékla ani jedno stehno namazané motorovým olejem!

„Slečno! Slečno!“ Další zákaznice si na ni luskla prsty jako na číšnici a Kate zatnula zuby.

„Ano, madam?“

„Chtěla bych si prohlédnout ten viktoriánský náhrdelník. Kolik stojí?“

Cenovka je na druhé straně, pomyslela si Kate, ale s úsměvem šperk obrátila a cenu přečetla.

„A co je to za kameny?“

A sakra! Ale vždyť ses to učila. „Granát a...“ A co ten žlutý? Topas? Citrín? „Citrín,“ zariskovala, protože jí to znělo víc viktoriánsky.

Zákaznice si prohlížela náhrdelník a Kate se rozhlédla po obchodě. Do zavíračky zbývaly tři hodiny.

Vtom zacinkal zvonek nade dveřmi a Kate sebou překvapeně trhla. Když vzhledla a uviděla, kdo přišel, chtělo se jí až vykřiknout.

Candy Litchfieldová, její celoživotní nepřítel. Candy, která pod svým vyumělkovaným vzhledem, rudými vlasy a dokonalým nosem skrývala povahu hada.

A ještě si přivedla kamarádky, upravené matrony v italských botkách.

„Já jsem tu nikdy neviděla nic, co by se mi líbilo,“ oznámila Candy hned u vchodu svým pronikavým hlasem. „Ale Millicent říkala, že si tady všimla flakónku na voňavky, který by se mohl hodit do mé sbírky. Jenže oni vždycky všechno tak předražují...“

Candy se začala se zlovolným výrazem procházet kolem.

„Můžu vám ještě něco ukázat?“ zeptala se Kate své zákaznice, která si teď víc než náhrdelník prohlížela Candy.

„Ne.“ Zaváhala, ale hrabivost v ní nabyla vrchu, a tak vytáhla kreditní kartu. „Hezky mi to zabalte, prosím. Je to pro dceru k narozeninám.“

„Jistě.“

Když zákaznice odešla, Kate vyšla zpoza pultu jako Gary Cooper na konci filmu *V pravé poledne*, aby se jim sama postavila.

„Co bys ráda, Candy?“

„Procházím se po veřejně přístupném obchodě,“ usmála se Candy jízlivě. „Měla bys mi nabídnout skleničku podřadného šampaňského, není to snad vaše obchodní taktika?“

„Posluž si.“

„Prý tu máte nějaký zajímavý flakónek.“ Candy se rozhlédla po vyloženém zboží a oči jí ihned padly na nádhernou nádobku z růžového skla ve tvaru ženského těla.

Raději přizná svůj věk než to, že ji ten předmět zaujal.

„Ale zatím netuším, co by to mohlo být.“

„Ta přítelkyně nejspíš špatně odhadla tvůj vkus,“ usmála se Kate, „anebo spíš neodhadla, že žádný nemáš. A jak se daří plavčíkovi?“

Candy, která byla pověstná tím, že se mezi sňatky věnuje nezralým mladíkům, sebou trhla. „A jaké to je žít se jako prodavačka? Prý tě vyhodili z práce, žes kradla peníze svých klientů. Jak ordinární...“

„Raduješ se zbytečně, Candy. To už je stará historie.“

„Vážně?“ Candy si sama nalila šampaňské. „Každý přece ví, že s Templetonovými za zády se každý tvůj zločin rychle zahladí. Jako to bylo s tvým otcem.“ Její úsměv se rozšířil, když si všimla, že Kate zasáhla. „A jenom blázen by té teď nechal pracovat s účty.“ Decentně upila. „Mají štěstí, že ti tví bohatí přátelé hodí pár drobků.“

„Tys vždycky chtěla být Templetonová, že?“ řekla Kate sladce. „Ale Josh se na tebe nikdy ani nepodíval. Vždycky jsme se tomu smály. Margo, Laura a já. Radši dopij to šampaňské a běž ozdibovat toho svého plavčíka, tady jen ztrácíš čas, Candy.“

Candy zrudla, ale snažila se ovládnout hlas. Když byly Margo, Laura a Kate spolu, těžko je mohla rozdělit, ale takhle... Ještě měla v zásobě další munici.

„Slyšela jsem, že se scházíš s Byronem De Wittem.“

„Ty se zajímáš o můj sexuální život, Candy? Ale to mi lichotí. Dám ti vědět, až natočíme nějaké domácí video.“

„Chytrý, ctižádostivý chlap jako Byron rychle pochopil, jaké výhody mu přinese vztah s Templetonovic schovankou. Představ si, jak vysoko doskočí, když tě použije jako odrazové prkno.“

Kate zbledla a Candy tím nesmírně potěšila. „Bože, ty jsi ale vážně hloupá.“ Kate se rozesmála a o několik kroků ustoupila, aby se mohla opřít o pult za sebou. „Ty opravdu věříš, že by takový muž jako Byron potřeboval někoho využívat? Už to mám, on se na tebe taky ani nepodíval, že?“

„Ty bestie,“ zasyčela Candy a práskla sklenkou o stolek. „Ty by sis chlapa sama neopatřila, ani kdybys tancovala nahá před vojenskou kapelou. Každý přece ví, proč s tebou spí.“

„Ať si každý myslí, co chce, já si to prostě jen užiju.“

„Peter říká, že je to ctižádostivý patolízal.“

Kate zbystřila. „Tak Peter že to říká?“

„Templetonovi ho vykopli jen proto, že Laura požádala o rozvod. Tolik chránili svoji drahou dcerušku, že docela ignorovali fakt, jaký je Peter skvělý hoteliér. A to jim celé roky pomáhal budovat síť s dobrými službami.“

„Prosím tě, Peter vždycky pomáhal jen sám sobě.“

„Brzo využije svůj talent a otevře si vlastní hotel, víš?“

„Templetonovic peníze,“ zhodnotila Kate a vzpomněla si na Lauru a její dcerky. „Jaká ironie.“

„Rozvod chtěla přece Laura. Peter měl nárok na finanční odškodnění.“

„No, ty budeš dobře vědět, jak se dá na rozvodech vydělat. Jestlipak něco z těch alimentů investuješ do Ridgewayova hotelu?“

„Můj účetní, který mimochodem nekrade, říká, že by to byla dobrá investice. Být v hotelovém byznysu by se mi asi vcelku líbilo.“

„Však jsi v hotelích, hlavně v těch hodinových, už strávila dost času, ne?“

„Jak jsi ubohá! No, jestli tomu říkáš smysl pro humor, budeš ho brzy potřebovat. Byron De Witt tě využije, a až dosáhne svého, zase se tě zbaví.“

„Tak to abych si to ještě užila... Tak ty ses zhlédla v Peteru Ridgewayovi. To je ale novina!“

„Několikrát jsme se potkali v Palm Springs a zjistili jsme, že máme hodně společného. Můžeš vyřídit Lauře, že mu to teď moc sluší.“

„To víš, že ano,“ volala Kate za odcházející Candy. „A taky Byrona od tebe budu pozdravovat.“

Kate se ušklíbla a pak obrátila pozornost k dámě, která přistoupila k pultu.

„Můžete mi ukázat tamty kabelky?“

„Ale samozřejmě.“ Candina návštěva Kate z nějakého důvodu zvedla náladu. „Velmi ráda. Už jste u nás někdy byla?“

„Ano, vlastně ano.“

Kate sundala tři směšně ošperkované taštičky. „Toho si vážíme. No, nejsou ty kabelky nádherné?!“

„A pak řekla, že mi moji bohatí přátelé házejí drobky.“ Kate si nacpala do pusy jeden domácí čokoládový perníček. „Tak dík, že jsi jedna z těch bohatých přítelkyň.“

„To je ale potvora.“ Margo ke Kate vztáhla ruce ze své pohovky na terase.

„A pak mi předhodila tu aféru mého otce.“

„To je mi líto, Kate.“

„Věděla jsem, že s tím dřív nebo později někdo přijde, ale šťve mě, že to musela být právě ona. A taky že poznala, jak mě to zasáhlo.“

„Škoda, že jsem tam nebyla,“ zalitovala Margo. Pak se zamyslela. „Už jsem dlouho nebyla na manikúře a Candy tam myslím chodí ve čtvrtěk. To by mohla být legrace potkat se tam s ní.“

Kate se při té představě uculila. „Ty si dej ještě pár týdnů oddych, pak jí to osolíme. Věděla jsem, že se mi tady uleví.“

„Tak si na to příště vzpomeň, až ti zas něco bude užírat vnitřnosti.“

„Ty mi to budeš věčně připomínat, vid? Už jsem přece řekla mockrát, že jsem udělala chybu. Bože, to je dobrota.“ Kate si vzala další perníček. „To musí být skvělé bydlet s Annie pod jednou střechou.“

„Dřív bych nevěřila, že spolu pod jednou střechou vůbec vydržíme. To Laura mamku požádala, aby tu se mnou pár týdnů zůstala.“

„Když už mluvíme o Lauře, Candy se zmínila taky o Peterovi.“

„A co?“

„Jde o to, jak se o něm zmínila. Nejdřív se navázela do mého vztahu s Byronem.“

„A proč?“

„No, že prý je to ambiciózní patolízal a využívá mě, aby u Templetonů bodoval. Víš, jako že když mi pomůže k orgasmu, oni ho za to povýší, nebo co...“

„To je dojemné. Doufám, žeš jí to nevěřila?“

„Ne.“ Kate rychle zavrtěla hlavou. „Kdyby to byl někdo jiný než Byron, tak možná, ale on je z jiného těsta. Vysmála jsem se jí.“

„Dobřes udělala. Ale co to má společného s Peterem?“

„Od něho to nejspíš měla. Aspoň částečně. Tak se mi zdálo, že se ti dva snad... sblížili.“

„Ježíši, to je ale děsná představa.“ Margo se otřásla. „Dvě shnilá zrnka v jednom lusku.“

„Doufala, že to řeknu Lauře. Ale nevím, jestli bych měla...“

„Nech to být. Lauru s tím nezatěžuj. Když se to doví, tak doví. Candy se o to stejně nejspíš postará.“

„Taky si myslím.“ Kate dopila svoje kapučíno a kochala se vyhlídkou. „Je tu tak krásně. Ještě jsem ti neřekla, jak jsi to tady báječně zařídila.“

„Za ten dům vděčíme tobě. Tys mi o něm přece řekla.“

„Zdál se mi pro tebe jako stvořený – pro tebe a pro Joshe. Znáš ten pocit, ne?“

„Ano. Takový dojem na mě vždycky dělal Templetonovic dům. A pak taky můj milánský byt.“

„Promiň, nechtěla jsem probouzet staré vzpomínky.“

„To je v pohodě. Měla jsem to tam ráda. To byl tehdy můj domov. Ale pak se věci změnily. A našla jsem svůj obchod.“ Usmála se a posadila se zpříma. „Vzpomínáš, jak mě ten prázdný prostor zaujal, zatímco vy s Laurou jste nad ním ohrnovaly nosy?“

„Byla tam cítit marihuana a nějaké koření.“

„A já se do toho místa od první chvíle zamilovala. Věděla jsem, že z toho dokážu něco udělat. A povedlo se.“ Oči jí zářily. Dívala se kamsi k útesům. „Možná po tom porodu moc přemýšlím, ale bylo to pro mě moc důležité a bez vás dvou bych to nedokázala. Začínám věřit, že se věci vyvíjejí v kruhu. A my přes všechny překážky pořád zůstáváme spolu a to je důležité.“

„Ano. Máš pravdu.“ Kate vstala a prošla se po terase. Podzimní obloha byla stále ještě jasné modrá

„Pro mě to taky vždycky byl Templetonovic dům. Výhled z okna mého pokoje, vůně naleštěných podlah... Byt ve městě jsem vždycky považovala jen za místo na přespání.“

„Hodláš si ho nechat?“

Kate se překvapeně otočila „Jistě. Proč by ne?“

„Myslela jsem, když teď bydlíš s Byronem?“

„Já s ním nebydlím,“ řekla rychle Kate. „Jen tam jen občas... přespávám.“

„Když myslíš...“ Margo naklonila hlavu ke straně. „Co tě na něm tak znepokojuje?“

„Nic. Vlastně,“ Kate hlasitě vydechla „chtěla jsem se tě zeptat – napadlo mě, že jsi na tyhle věci expert.“

Margo čekala. Klepala prsty o opěradlo lenošky. „No?“

„Dobře.“ Kate se Margo zadívala přímo do očí. „Myslíš, že člověk může být závislý na sexu?“

„Co by nemohl,“ odpověděla Margo bez mrknutí. „Když se to dělá dobře.“ Koutky úst jí vylétly nahoru. „A já se vsadím, že to Byron dělá dobře.“

„To si piš,“ řekla Kate suše.

„A ty si stěžuješ?“

„Nestěžuju. Jen se ptám. Jen že jsem nikdy... Ne že bych předtím s nikým nespala. Ale nikdy jsem na to neměla takovou chuť jako ním.“ Kate se usmála. „Ježíši, Margo, minutu po tom, co ho vidím, mám chuť na něj skočit.“

„Ale v čem je problém?“

„V tom, že nevím, jestli už nejsem na některých věcech závislá.“

„Jako na skvělém sexu?“

„Hm. A lidi pak odejdou...“

„Někteří možná odejdou,“ řekla Margo a pomyslela na sebe a pak na Joshe, „a někteří zůstanou.“

„Ale někteří ne,“ opakovala Kate. „Candy mě přivedla na myšlenku...“

„Ale Kate, říkalas přece, žes jí ty žvásty nevěřila.“

„Že mě jen využívá? To ne. Ale přimělo mě to přemýšlet o našem vztahu. Jestli to vůbec je vztah... My vlastně nemáme moc společného, až na ten sex.“

Margo se pohodlněji usadila a vzala si také další perníček. „A co tedy děláte, když to neděláte?“

„No, třeba posloucháme muziku.“

„A líbí se vám stejná muzika?“

„Jistě. Kdo by neměl rád rock-and-roll? Někdy se díváme na video. Byron má skvělou sbírku černobílých filmů.“

„Filmů, které máš ráda?“

„Hmm. Taky se procházíme po pláži a trochu trénujeme.“ Kate si s úsměvem stiskla biceps. „Takže spolu moc nemluvíte?“

„Ale ano. O práci, o rodině, o jídle. Byron si dává záležet, abychom se stravovali zdravě.“

„Stále jen vážně?“

„Ne, často je legrace. Hrajeme si se psy... Nebo se vrtá v jednom z těch svých aut a já se dívám...“

„Tak jestli jsem tomu dobře rozuměla, máte rádi stejnou hudbu, stejné filmy, chodíte spolu věnit psy na pláž a máváte činkami.“ Margo zavrtěla hlavou. „No, nebýt toho sexu, jste si naprosto cizí. Zbav se ho, Kate, dřív než to začne být hnusné!“

„Já jsem věděla, že si z toho budeš dělat legraci.“

„Ale vždyť ty jsi pro legraci. No, jen se chvíli poslouchej! Našlas skvělýho mužskýho, máte hezký, uspokojujivý vztah, klape vám to v sexu i jinak a ty hledáš problémy.“

„No, když na ně třeba přijdu předem, dá se s nimi ještě něco dělat.“

„To není zkouška, ale milostný románec, Kate. Uklidni se a užívej si to.“

„Vždyť užívám. Skoro vždycky. Jenom mě napadají různé věci.“ To byla vhodná chvíle, aby se zmínila o návrhu vrátit se jako partner k Bittlovi. „Tak třeba teď nevím...“ začala, ale přerušila ji Ann, která za nimi přišla s děckem v náruči.

„Mladý pán se probudil a má hlad. Převalila jsem ho,“ řekla a podávala dítě matce. „Dala jsem mu jeden z těch hezkých oblečků. Tady je naše zlatíčko.“

„No, není rozkošný?“ zašveholila Margo. Chlapec poznal matku a začal se hlásit o večeři. „Je jako dospělý mužský, nemůže se dočkat, až žena rozepne halenku. Tady máš, zlato.“

J.T. se spokojeně uvelebil u nabízeného prsu a modrýma očima pozoroval matku.

„Přibral třicet deka,“ chlubila se Margo.

„Hm, když to tak půjde dál, bude za týden patřit k těžké váze.“ Kate se posunula tak, aby mohla hladit tu maličkou hlavičku. „Má tvoje oči a Joshovy uši. A jak hezky voní. Až dopije, pochovám si ho.“

„Zůstaňte na večeři, slečno Kate. Pan Josh se dneska večer zdrží v hotelu, tak nám můžete dělat společnost a pochovat si chlapečka, jak dlouho budete chtít.“

Kate přejela prstem po Džejtýho tvářičce. „No, když jinak nedáte...“

Sešli se v nádherném apartmá hotelu Templeton Monterey s výhledem na záliv. Setkání se původně mělo odehrát v domě Templetonů, ale Susan s Thomasem jej považovali za Lauřin domov, a tohle byla přece jen pracovní schůzka.

Sesedli se u podlouhlého stolu, kde jim na čínském porcelánu servírovali večeři.

„Jestli má hotel v Beverly Hills nějaký nedostatek, pak je to pokojová služba,“ Byron nahlížel do poznámek vedle svého talíře. „Hosté si stěžují na dlouhé čekání, pomíchané objednávky a tak podobně. Kuchyň jinak funguje dobře.“

„A co navrhuješ?“ zeptal se Thomas.

„Převelet do Beverly Hills Helen Pringleovou, pokud bude souhlasit, ale jako manažerku. Je výkonná a zkušená. Bude nám tady možná chybět, ale s tamními problémy si jistě poradí. Také by měla být první v pořadí na povýšení.“

„Co si o tom myslíš, Josh,“ zeptal se Thomas svého syna.

„Souhlasím. Jako asistentka manažera se velmi dobře osvědčila.“

„Tak jí to nabídněte i s odpovídajícím zvýšením platu,“ řekla Susan a chopila se své sklenky s vínem.

„Prima. Tím bychom mohli Los Angeles ukončit.“ Byron znovu zapátral ve svých poznámkách. „Je tu ještě jedna věc tady v Monterey. Údržbáři by chtěli zpátky svoje jídelní automaty.“

„Oni s tím za tebou přišli?“ podivil se Thomas.

„Ne, ale museli jsme na šestém patře likvidovat potopu, kterou způsobil jeden prcek, co chtěl v záchodě utopit nějaké hračky. A přitom vyšlo najevo, že jim prý vedení zasahuje do osobního výběru jídla. Před časem totiž zmizely automaty s čokoládovými tyčkami a čipsy a nahradila je jablka a sušenky bez cholesterolu.“

„To musel být Ridgeway,“ usoudil Josh.

Susan se snažila zakrýt úsměv ubrouskem. Představila si Byrona, jak se v elegantním obleku brodí vodou a poslouchá údržbářovy stížnosti. „Návrhy?“

„Dejme jim, co chtějí. Ať si jedí zase Milky Way.“

„Schváleno,“ řekl Thomas. „A to byl největší problém tady v Monterey?“

„Jinak samé běžné věci. Na pokoji č. 803 zemřela jistá paní.“

Josh se zatvářil nešťastně. „Tohle nenávidím.“

„Zemřela ve spánku na selhání srdce. Bylo jí přes osmdesát a vedla plný život. Pěkně vydělala jednu pokojskou.“

„Jak dlouho jste ji uklidňovali?“ zeptala se Susan.

„Asi hodinu, když jsme ji chytili. S jekotem běhala po chodbách.“

Thomas zvedl sklenku jako k přípitku. „Je to pro nás se Susan úleva vědět, že Kalifornie je v dobrých rukou.“

„No, Tommy,“ Susan pohládila muže po ruce. „zdá se, že Peter už není náš problém. Můžeme ho nenávidět jen z čistě osobních důvodů. Ale jinak souhlasím,“ usmála se na Byrona, „koncem týdne se vrátíme do Francie. Tady je vše v pořádku, v hotelu i v osobních vztazích.“

„Díky.“

„Naše Kate se zdá šťastná. Vypadá spokojeně a zdravě. Neplánuješ něco?“

„Á, už je to tady,“ Josh se se smíchem zaklonil v židli. „Promiň, Byrone, já se teď budu klidně dívat, jak se kroutíš.“

„To je ale rozumná otázka,“ bránil se Thomas. „Zajímají mě prostě jeho plány.“

„Tommy,“ řekla Susan trpělivě, „Kate je přece dospělá.“

„Je to moje holčička,“ zachmuřil se Thomas a odstrčil talíř. „Lauru jsme taky nechali žít po jejím a podívej, kam to až vedlo.“

„Já jí neublížím,“ odpověděl Byron. Necítil se tím výsledkem vůbec uražený. Ostatně byl ze staré školy, kde šly rodinné zájmy a takové otázky ruku v ruce. „Je pro mě moc důležitá.“

„Důležitá?“ opáčil Thomas. „Dobře se vyspat je důležité.“

Susan vzdychla. „Sněz si svůj dezert, Thomasi. A ty si ho, Byrone, nevšímej. Proto, že pracuješ u Templetonů, ještě nemusíš odpovídat na tak osobní otázky.“

„Já se přece neptám jako jeho zaměstnavatel, ale jako Katin otec.“

„Tak já odpovím v podobném duchu. Kate se stala důležitou součástí mého života a mám v úmyslu se s ní oženit.“ Byron zmlkl a chvíli se mračil do své skleničky.

„Tak dobrá,“ Thomas spokojeně plácl dlaní do stolu.

„Bude to pro ni novina,“ zašeptal Byron a pak si povzddechl. „Ale ocenil bych, kdybyste mi dovolili, abych se s ní domluvil po svém. Ještě nevím, jak na to.“

„Za pár dní ti ho odklidím z cesty,“ ujistila Susan Byrona. „Odvezu ho deset tisíc kilometrů daleko.“

Thomas se pustil do svého dezertu. „Ale já se vrátím,“ řekl a zešíroka se na Byrona usmál.

Jsem přece rozumný člověk a umím řešit citlivé problémy, uvažoval Byron, když vstupoval do domu. Jistě zvládnou i něco tak prostého, jako požádat o ruku ženu, kterou miluji.

Kate si nepotrpí na květnaté řeči a nějaké klečení u nohou, chválabohu. Musím to říct přímo a jednoduše. Záleží na přístupu.

Bude lepší, když jí věc nepředloží jako otázku, na níž by mohla snadno odpovědět „ne“. Raději by jí to měl oznámit a, protože to byla Kate, rychle uvést pár rozumných důvodů pro. Jenomže on musí přijít aspoň na jeden.

Chvíli mu trvalo, než zaregistroval, že v domě není něco v pořádku. To naprosté ticho! Neslyšel štěkot. Psi ho nepřiběhli přivítat.

Chvíli volal, pískal, obíhal dům a děsil se představy, že štěnata někdo odvedl, aby na nich dělal pokusy, jak o tom často psali v novinách.

První radostné zaštěkání mu podlomilo kolena. Jenom se nějak dostali přes plot a sami se šli proběhnout na pláž. Bude jim muset zostra domluvit.

To už psíci vyběhli po kamenných schodech a oddaně vrtěli ocasy, jak to dělávali pokaždé, ať už byl pryč celé hodiny, nebo si jen odskočil do obchodu pro mléko.

„A půjdete na řetěz,“ informoval je. „Oba dva. Zapomněli jste snad, že máte zůstat na zadním dvorku? A s těmi šunkovými kostmi z hotelové kuchyně se klidně rozlučte. Ne, ne, tímhle to nenapravíte,“ dodal, když mu podávali packy. „Máte domácí vězení.“

„To je naučí,“ prohlásila Kate, když vyšla poslední schod a stanula před ním ozářená svitem měsíce. „Ale tohle musím vzít na sebe. Požádala jsem je, aby mě doprovodili na pláž, a oni, jako praví gentlemani, nemohli přece odmítnout.“

„Bál jsem se o ně,“ hlesl Byron. Nemohl od ní odtrhnout oči, jak se tam vynořila, lehce zadýchaná, ovanutá večerním větrem. Jako by se mu splnilo přání.

„Promiň, měli jsme ti asi nechat vzkaz.“

„Nečekal jsem tě dnes večer.“

„Já vím.“ Kate trochu znejistěla. Vrazila si ruce do kapes. „Stavila jsem se u Margo a zůstala tam na večeři. J.T. přibral třicet deka.“

„Josh už se mi taky chlubil. A ukázal mi fotky.“

„No a pak jsem se vydala do svého bytu.“ Můj byt – prázdný a nesmyslný. „A najednou jsem se ocitla tady. Doufám, že ti to nevádí.“

„Jestli mi to nevádí?!“

Pomalu ji objal kolem ramen a postupněji k sobě přitahoval. Chvíli se jí upřeně díval do očí. Lehce ji políbil na rty. Odtáhl se. Políbil ji znovu. Hluboce a vášnivě. Ten polibek ji celou rozechvěl. Svaly jí zvláčněly, ruce nechala zabořené v kapsách. Cítila, jak se jí podlamují kolena.

„Tak,“ vydechla a chtěla se odtáhnout, ale on ji líbal znova, stejně zničujícím způsobem. Bylo to, jako by tam měli zůstat navždy, v tom večerním vánku, v tiché radosti.

Když odtrhl rty, zalapala po dechu. Jeho jasné oči byly tak blízko, že se v nich cítila ztracená. Usmála se.

„Teď bych řekla, že ti to vážně nevadí.“

„Chci tě tady.“ Vzal ji za ruce a postupně ji políbil do obou dlaní. „Chci tě.“ Viděl, že je lehce omámená. „Pojď dovnitř. Ukážu ti, jak moc.“

Kapitola devatenáctá

O několik dní později tam Kate stále ještě byla.

Ráno jim Byron místo cvičení s činkami pro změnu naordinoval pětikilometrový běh po pláži. Pro Kate zvyklou na pomalé probouzení u dvou šálků velmi silné kávy to nebylo snadné, ale řekla si, že jde o novou zkušenost. A pak, Byron ji za to slíbil k snídani wafle.

„Takže, tobě se tohle...“ Kate supěla, funěla a snažila se udržet rytmus, „... vážně líbí?“

„Je to návykové,“ ujišťoval ji Byron, který se kvůli ní vlekl hlemýždím tempem. „Uvidíš.“

„To sotva. Jenom hříchy jsou návykové. Pití kávy, kouření, čokoláda a sex. Dobré věci návykové nejsou.“

„Sex je taky dobrá věc.“

„Dobrá, ale hříšná – hezky hříšná.“

Psi běželi před nimi a rozstříkovali vodu na všechny strany. Kate musela uznat, že se její tělo během uvolnilo. Svaly měla jako naolejované součásti dobře seřízeného stroje. Copak se tak dlouho předtím cítila špatně jen proto, že byla líná něco měnit?

„Kdes běhal v Atlantě? Žádné pláže tam nejsou.“

„Ale jsou tam parky a kryté haly, když je špatné počasí.“

„Stýská se ti?“

„Jenom po něčem. Po magnóliích, po jižanském přízvuku, po mé rodině.“

„Já jsem nikdy nežila jinde než tady. Ani jsem nechtěla. Na studiích v Nové Anglii se mi líbilo i barevné listí, sníh a zamrzlá okna, ale stejně jsem vždycky chtěla být tady.“

„A je nějaké místo, které bys aspoň ráda viděla?“

„No, vlastně Bora Bora.“

„Bora Bora?“

„Psala jsem o něm referát na střední škole. Zdálo se mi tak skvělé pro opravdové prázdniny. Uff, konečně jsme tady,“ vydechla Kate, když doběhli ke schodům z pláže, a sesunula se do písku u jejich paty.

„Nesmíš se přestat hýbat, jinak celá ztuhneš. Procházej se,“ zvedl ji Byron bez soucitu ze země. „Proč jsi nejela na Bora Bora?“

„Ale jdi, obyčejní lidé přece jen tak necestují na Bora Bora. To je jen takový sen. Myslíš, že ti běh může přeházet v těle orgány?“

„Ne.“

„Měla jsem dojem, že slyším chrastit svoje vaječníky.“

„Prosím tě...“

„Touhle dobou obvykle vstávám, potácím se do kuchyně, kde můj časovaný kávovar právě dokončuje mou první kávu. V osm dvacet pět odcházím z bytu, v osm čtyřicet pět přijíždím do kanceláře, kde zase zapnu kávovar, a v osm padesát pět usedám s šálkem kávy k pracovnímu stolu.“

„A v devět padesát pět polykáš svoje první žaludeční tablety.“

„Zas tak špatné to nebylo.“ Psi proběhli dveřmi a hned se hnali ke svým miskám v předtuše snídane. „Ještě jsem neměla možnost říct Lauře a Margo o svém návratu k Bittlovi.“

Byron vzal z police krabici se žrádlem pro psy. „Nemělas možnost?“

„Dobrá, tak jsem nevěděla jak na to.“ Dívala se, jak Byron psům rozděljuje suchary. „Je to, jako kdybych je měla nechat na holičkách. Já vím, že to tak brát nebudou, že vědí, že je to pro mě dobré...“

„A je?“

„Jistěže je. Kvůli tomu jsem studovala a dřela se. Vždycky jsem po tom toužila.“

„Tak fajn,“ řekl Byron a přátelsky ji plácl přes zadek.

„Co myslíš tím ,tak fajn‘? Je to partnerství! Se všemi výhodami. Zasloužila jsem si to.“

„No jistě.“ Jak byl navyklý, vydal se Byron do patra, aby se osprchoval. Kate ho následovala.

„A je to tak. Ta zpronevěra se taky brzy vysvětlí. Alespoň já čistá jsem a zbytek je Kusackův problém. Jako partner budu mít větší pravomoci a větší přehled o tom, co se ve firmě děje.“

„Máš z toho strach?“

„Z čeho?“

Byron si stáhl tričko a odhodil ho na věšák. „Z toho, jak se ta zpronevěra vyjasní.“

„To víš, že mám.“

„A proč jsi po tom nepátrala?“

„No... Neměla jsem čas. Stejně bych nemohla moc dělat, ale Margo byla těhotná, aukce na spadnutí, a tak...“

„Tak dobře.“

„To neznamená, že to není důležité.“ Zatvářila se otráveně, a pak se svlékla a vlezla si do sprchy za Byronem. „Ale až se vrátím k Bittlovi, to víš, že si na toho ptáčka posvítím.“

„To dává smysl.“

„Jasně že dává,“ řekla Kate podrážděně a strčila hlavu pod proud vody. „A stejně tak dává smysl i to, že přijmu tu nabídku.“

„Jasně. Pretenses je investice a Bittle tvoje kariéra.“

„Ano. Tak proč se vlastně dohadujeme?“

„Nemám tušení.“ Líbnul ji na rameno a šel se osušit. „Jdu dělat snídani,“ oznámil pak a už běžel dolů po schodech.

Vždyť ona je průhledná jak drátěný plot, pomyslel si cestou.

Celé dopoledne se s Laurou v obchodě nezastavily. Kate si umínila, že při první vhodné příležitosti Lauře o svých plánech poví. Samozřejmě že bude dál spravovat jejich účetnictví | na to jí ale postačí několik večerů v týdnu nebo víkend. Jako partnerka u Bittla bude mít sice víc práce, ale také víc svobody. Bude mít opět nabitý program, ale na to už byla zvyklá. Už se nebude muset vybavovat s cizími lidmi a vyjadřovat se k názorům na módní trendy. Jaká to bude úleva usednout zase k počítači a celé hodiny nevidět živou duši.

„Moje sestra z toho bude nadšená,“ řekla zákaznice, když Kate sundávala cenovku z kašmírového svetru.

„To doufám.“

„Bude. Tohle je totiž náš oblíbený obchod. Vůbec nechápu, kam jsem chodila, dokud tu nebyl. Jen se podívejte, jak budu připravená na Vánoce,“ ukazovala na vybrané zboží vyložené na pultě.

„Začala jste brzy.“

„Moje matka by si něco tak rozkošného nikdy sama nekoupila,“ ukazovala žena na křišťálového Pegase. „Od toho jsou dárky. A kde jinde než tady bych mohla najít starožitné kapesní hodinky pro mého

otce, svetrík pro sestru, safírové náušnice pro dcerku a semišové kozačky pro mě?“

„Jenom tady,“ přitakala Kate a její nálada pod vlivem té veselé dámy stoupla.

„Až na ty boty bych prosila všechno dárkově zabalit. A já se ještě radši porozhlédnu, jestli mi náhodou něco skvělého neuniklo.“

Kate začala s balením a přitom si tiše prozpěvovala. Proč by ji vlastně nemohla bavit i jiná práce než ta, na kterou studovala.

Vzhlédla, když uslyšela, že se Laura vrací z patra s jinou zákaznicí. „To přivezla Margo, tuším loni, z Londýna, paní Quintová.“

„Říkejte mi Patsy, prosím. Nakupuji tady tak často, že už jsme jako staré známé. A tohle je přesně to, co jsem hledala,“ rozplývala se nad dózou z třeshňového dřeva, kterou Laura postavila na pult. Pak si všimla křišťálového koně. „No, to je nádhera! Kdopak mi tohle vyfoukl?“

„Já,“ ozvala se první zákaznice. „Je krásný, že?“

„Nádherný. Máte ještě něco podobného?“

„Snad okřídleného draka,“ řekla Laura. „Ve skladu, ještě nevybaleného. Když chvíli počkáte, podívám se po něm.“

„Počkám,“ pak se obrátila na Kate. „Víte, i můj muž tady rád nakupuje a to už je co říct. Ale on se sem nejspíš chodí taky dívat na hezká děvčata“

„Jsme k vašim službám,“ usmála se Kate. Pak obě zákaznice chvíli nad čímsi jásaly a nová diskuse se rozběhla když se Laura vrátila ze skladu s křišťálovým drakem. Pak se otevřely dveře a všechny vzdychly.

„To je ale nádherné děťátko,“ zvolala nadšeně Patsy. „Úplný andílek.“

„Vidíte?“ nastavila Margo synka aby si ho dámy mohly prohlédnout. „Je mu sedmnáct dní.“

Obchodování muselo jít na chvíli stranou, aby mohly obdivovat prstíčky, nosánek a bystrá očka Johna Thomase.

„Mělas mi zavolat, že chceš jet ven,“ zlobila se Laura, „vyzvedla bych tě.“

„To je v pořádku. Mamka stejně chtěla nakupovat. Dělá zásoby, jako bychom měli být doma zamčení celý rok.“ Margo se usadila na židli a rozhlédla se kolem. „Jak mi tohle chybí. A co obchody?“

„Tak třeba ty dvě, co právě odešly,“ začala Kate a nalévala všem čaj. „Staly se z nich kamarádky díky dvěma mýtickým zvířátkům z křišťálu. Byla to legrace.“

„To je od rána poprvé, co je tu na chvíli prázdné,“ dodala Laura.

Margo si povzdechla „Byla jsem u doktora. Říkal, že když budu posedávat za pultem, můžu sem od příštího týdne na pár hodin nastoupit.“

„Jen nespěchej,“ namítla Kate. „My to přece zvládneme.“

„Ale já nechci, abyste to zvládaly beze mě. Můžu brát J.T. s sebou. Miminko zákaznice okouzlí ještě víc.“

„Já jsem myslela, že už vybíráte chůvu.“

„Ale ano,“ našpulila Margo rty a něžně synka pohladila. „Na to taky brzy dojde.“

„Nechce se dělit,“ zašeptala Laura. „Já vím, jaké to je. To když Ali...“ Zmlkla, protože do krámků vešly další tři zákaznice.

„Já si je vezmu na starost,“ nabídla se Kate, „a vy mamky si to zatím proberte.“

Během následující půlhodinky ukázala jedné zákaznici všechny diamantové prsteny, co měly ve vitríně, zatímco druhá se probírala šatníkem a třetí cvrlikala nad miminkem. Pak servírovala čaj, zachránila jednoho zapomětlivého manžela s dárkem k výročí a znovu řádně rozvěsila šaty na ramínka.

Když se pak vrátila k pultu, někdo testoval lampu ve stylu Art Deco a v rohu místnosti svítilo zlaté světlo. Margo se se smíchem bavila s jednou zákaznicí, Laura cosi hledala na nejvyšší polici a dítě spalo.

Je to krásné místo, napadlo Kate najednou. Taková malá šperkovnice naplněná kouzelnými drobnostmi. A vytvořily je ony tři. Vzešlo ze zoufalství, z praktického nápadu a hlavně – z přátelství.

Jak mohla tenhle obchod poměřovat pouze velikostí zisku a ztrát, aniž by si uvědomila, že je štěstí být součástí něčeho tak riskantního, směšného a zábavného.

Přistoupila k Lauře. „Musím na jednu schůzku, na kterou jsem málem zapomněla,“ řekla rychle. „Mohla bys to tu pohlídat, než se vrátím? Nebude to trvat víc jak hodinku.“

„Jistě, ale...“

„Hned jsem zpátky.“ Kate sáhla za přepážku pro svou kabelku, dřív než se Laura stačila na něco zeptat. „Zatím ahoj,“ zavolala a vyběhla ven.

„Kam jde?“ divila se Margo.

„Nevím. Prý jen na chvíli ven.“ Laura se starostlivě dívala za Kate. „Snad je všechno v pořádku.“

Tím si Kate právě nebyla jistá. Musí se tam vrátit. Bude to takový test. Její pocity a reakce na prostředí Bittlovy firmy bude taková zkouška.

Hala působila téměř přívětivě. Jemné barvy, žádný nesmyslný nábytek, jen postačující kůže a chrom pro čekající zákazníky.

Hlavní recepční se na Kate ostýchavě usmála.

V prvním poschodí bylo také všechno přehledné. Úředníci a operátoři pracovali pilně jako včeličky. Někde bzučel fax.

Ve druhém patře bylo slyšet podobný pracovní šum. Účetní se probírali každodenní rutinou a vyzvánějící telefony Kate připomněly, že se blíží konec roku a touhle dobou začínají volat o radu první klienti. Většina se jich samozřejmě v panice ozve až na poslední chvíli, ale to její práci dělalo zajímavější.

Zastavila se u své vlastní kanceláře. Dosud ji nikdo nezabral, uvědomila si s potěšením. Na jejím stole stál počítač a fax, ale jinak tam bylo prázdno.

Žaluzie na oknech byly stažené jako obvykle. Kate je tak často nechávala. Pracovala při umělém osvětlení a nikdy si pořádně nevšimla, co je vlastně vidět z okna.

Na polici po pravé ruce mívala vždycky svoje účetní knihy, záznamy, finanční časopisy a různé poznámky, ale žádné roztomilé maličkosti. Nic, co by rozptylovalo pozornost, a taky nic hezkého a stylového, pomyslela si a vzdychla.

Dobrý bože, jak si teď připadala nudná.

„Kate.“

Otočila se. „Nazdar, Rogere.“

„Co to děláš?“

„Dívám se na sebe do zrcadla,“ ukázala do prázdné kanceláře. „Nikdo ji nepoužívá.“

„Ne.“ S nepatrným úsměvem nahlédl dovnitř. „Slyšel jsem něco o tom, že najmou novou účetní. Ale ono se toho povídá hodně,“ dodal a podíval se na ni.

„Třeba?“

„Jsem jen překvapený, že tě tady vidím. Ten polda se tu dost ochomýtal.“

„To mi starost nedělá, Rogere. Neprovedla jsem nic, co by mohlo tížit moje svědomí.“

„Jistěže ne. Nikdy jsem tomu nevěřil. Znáám tě přece dobře.“ Nervózně se podíval přes rameno. „Bittle starší minulý týden svolal shromáždění všech zaměstnanců a veřejně oznámil, žeš byla zproštěna všech podezření. Teď se všichni dívají jeden na druhého a lámou si hlavy.“

„To je pochopitelné, ne?“ Zkoumavě studovala jeho obličej. „Ale jen jeden člověk si láme hlavu a bojí se zároveň, vid' Rogere?“

„Někdo to na tebe navlékl. A kdo ví, na koho to navlékne příště.“

„Já myslím, že detektiv Kusack dělá svou práci dobře. A pak je tu taky FBI.“

„Jak to myslíš, FBI?“

„Falšování daňových dokladů je přečin proti státu.“

„Tak daleko to přece nedošlo. Se státem a FBI si nikdo zahrávat nechtěl.“

„Jen se mnou a s několika klienty, že? Ty bastarde!“

Roger sebou trhl, jako by dostal facku. „O čem to sakra mluvíš?“

„Ty se potíš. Nepamatuju se, že by ses někdy tak potil. Ani v posteli ne. Ani když jsi mi sděloval, že jedna z mých nejlepších klientek přechází k tobě. Ale teď se potíš!“

Když ho chtěla obejít, popadl ji pevně za ruku. „Nebud' směšná. Ty z toho vážně chceš obvinít mě?“

„Ty parchantě! Tys věděl, kde mám všechny svoje záznamy. Věděls, jak to narafořit, aby podezření padlo na mě. A o mém otci ses taky dověděl, že?“ Krev se jí vzteky vařila. „A tos měl ještě tu drzost za mnou potom přijít a nabízet mi přátelství. Já jsem nemohla pochopit, proč se o mě najednou tak zajímáš, a ty ses chtěl prostě jenom krýt!“

„Vždyť ty ani nevíš, co říkáš.“

Ano, potil se, všimla si toho. Byl k smrti vyděšený. Jako králík lapený ve světle reflektorů. Doufala, že taky tak trpí. „Dej tu ruku pryč, Rogere. A rychle!“

Jenom zesílil stisk a přitáhl si ji blíž. „Nic z toho mi nikdy nedokážeš! A jestli to zkusíš, budeš jenom všem pro smích. Dostal

jsem tě. Tu klientku jsem získal, protože jsem lepší, mám lepší nápady a víc pracuju.“

„Tu klientku jsi získal, protože ses vyspal s osamělou, zranitelnou holkou.“

„Jako bys nikdy nespala s žádným klientem!“

„Ne, nespala. A ty peníze jsi vzal, protože jsi chamtivec, protože to bylo snadné a protože jsi náhodou přišel na způsob, jak to navlíknout na mě.“

„Varuju tě, Kate, jestli s tím půjdeš za Bittlem tak tě...“

„Co?“ pohodila vyzývavě hlavou. „Tak co?“

„Nějaký problém?“ uslyšeli za sebou hlas. Slečna Newmanová se blížila chodbou s nesouhlasně ohnutými rty.

Kate se nuceně usmála. „Myslím, že ne.“ Vytrhla se Rogerovi, který povolil stisk. „Žádný problém, vid' Rogere? Myslím, že mě pan Bittle očekává, slečno, volala jsem mu z auta.“

„Můžete k němu hned. A vám zvoní telefon, pane Thornhille. Pojd'te, slečno Powellová.“ Newmanová si pohledem přeměřila Rogera, který stál se strnulým výrazem uprostřed chodby. „Jste v pořádku?“ zeptala se ještě Kate

„Ale ano.“ Kate se zhluboka nadechla a vešla do Bittlovy kanceláře.

„Kate.“ Vstal od stolu a s napřaženou pravici ji vyšel vstříc. „Jsem moc rád, že jste se stavila.“ Srdečně se usmál. „Moc rád.“

„Díky, že jste si udělal čas.“

„Posad'te se. Dáte si něco?“

„Ne, děkuji.“

„Slečno Newmanová, řekněte všem partnerům, že přišla slečna Kate.“

„Prosím vás, ne, to nebude nutné. Chtěla bych mluvit jen s vámi.“

„Jak si přejete. Můžete jít, slečno Newmanová.“ Přitáhl si židli vedle ní. „Rád bych vám řekl něco nového o vyšetřování, ale detektiv Kusack spíš otázky klade, než aby na ně odpovídal.“

„Kvůli tomu jsem nepřišla.“ Pomyslela na Rogera. Ne, to zatím neudělá. Jen ať se pěkně potí. Ona už najde způsob, jak mu vinu prokázat, a pak se bude dívat, jak se Roger přímo smaží. „Jsem tu kvůli vašemu návrhu.“

„Skvěle. My už se moc těšíme, až se mezi nás zase vrátíte. Tahle firma potřebuje mladou krev, jinak by mohla zatuhnout.“

„Je to dobrá firma, pane Bittle. Právě jsem si začala uvědomovat, kolik dobrého mi za ty roky dala.“

Aniž tušila, co řekne, pokračovala: „Hodně jsem o tom, co se tu stalo, přemýšlela, a došla jsem k názoru, že bych se na vašem místě musela zachovat stejně.“

„Toho si moc vážím, Kate.“

„Chyba byla, že jsem se tomu hned ze začátku nepostavila, ale v tom si nejspíš dám taky pohov. Všechno vždycky sama nezvládnou. Na všechno nemám odpověď.“ Trochu si povzdechla, nebylo vůbec snadné si tohle přiznat.

„Pane Bittle, když jsem dostudovala, měla jsem jeden velký cíl – pracovat ve vaší firmě a stát se partnerem. A byla to dobrá zkušenost. Věděla jsem, že když tady obstojím, patřím k těm nejlepším.“

„Naše firma taky nikdy neměla nikoho s lepší pracovní morálkou. A znovu vás ujišťuju, že náš návrh nemá s touhle policejní záležitostí co dělat.“

„Já vím. A moc to pro mě znamená.“ Kate otevřela pusku a cítila, že má souhlas na jazyku, ale pak zavrtěla hlavou. „Je mi líto, pane Bittle, ale já se vrátit nemůžu.“

„Kate.“ Bittle ji znovu uchopil záruku. „Věřte mi, že chápu, proč váháte. Můžete třeba počkat, až se ta záležitost definitivně vysvětlí. My vám samozřejmě dáme čas na rozmyšlenou.“

„To není otázka času. I když vlastně, měla jsem čas všechno znovu zhodnotit. Za posledních pár měsíců jsem sešla z cesty, kterou jsem si kdysi na střední škole vytyčila. A líbí se mi to. Pane Bittle, nikdo není víc překvapený než já sama, že jsem šťastná v našem malém secondhandu na Cannery Row. Ale je to tak a nehodlám se toho vzdát.“

Bittle se zapřel do židle a spojil prsty obou rukou jako pokaždé, když řešil zapeklitý problém. „Budu teď chvíli mluvit jako starý přítel, který vás skoro celý život zná.“

„Prosím.“

„Vy jste cílevědomá žena, Kate. Vynaložila jste mnoho hodin usilovné práce, abyste dosáhla jistého cíle ve svém oboru. Oboru, pro který se myslím skutečně hodíte. Ted' byste asi potřebovala přestávku, ale to čas od času potřebujeme všichni. Jenže vzdát se svého cíle a přijmout pozici, pro níž jste nejen příliš vzdělaná, ale ani

se pro ni nehodíte, to je mrhání časem i talentem. Účetnictví a prodej v malém obchůdku zvládne přece kdejaká středoškolačka.“

„Přesně tak, pane Bittle,“ usmála se Kate, „máte naprostou pravdu.“

„No tak, až si to všechno urovnáte v hlavě.“

„Ne. Už to mám urovnané. Sama sobě jsem říkala to samé, co teď vy. To, co chci udělat, nedává absolutně žádný smysl. Je to nelogické, nerozumné a pocitové rozhodnutí. Nejspíš to bude zase chyba. Ale já ji musím udělat. Víte, ten obchod je náš. Margin, Lauřin a můj. Je to náš sen.“

Kapitola dvacátá

Kate vzala v obchodě láhev šampaňského, ale pak se rozhodla zkusit ještě něco lepšího – uvařit večeři. Měli s Byronem nepsanou dohodu, že on bude vařit a ona jen mýt nádobí, protože byl v kuchtěni nepochybně lepší než ona. Ale Kate chtěla oslavit své životní rozhodnutí a chtěla se překonat.

Vždycky považovala vaření za jakousi matematickou rovnici, kterou uměla vyřešit, ale žádné velké potěšení jí to neskýtalo.

Ted' stála v zástěře a s vyhrnutými rukávy u kuchyňské linky, na které si seřadila ingredience jako prvky v chemické laboratoři.

Nejdřív náplň, rozhodla se a prohlížela si připravené houby. Nebude tak snadné naplnit je sýrem, ale v receptu to tak chtěli. Odřízla nohy a jemně je nasekala. Pak je přesně podle návodu osmažila spolu se zelenou cibulkou a česnekem a směs jí kupodivu zavoněla do nosu. Když pak přidala koření, sýr a chlebové drobký, byla se sebou spokojená. A později už nadšeně plnila kloboučky pastou a sázela je do rozehřáté trouby.

Zbývalo nakrájet okurky, papriky a rajčata. A ještě olivy! Chvilí zápasila s uzávěrem sklenice, ale to už se ozval časový spínač u trouby. To zvládnou, říkala si, když se spálila o zapékačí misku.

Kde jen ten Byron vězí? divila se a kousala si nehty nad receptem na italské jídlo pasta con pesto. „Nahrubo nasekat lístky bazalky,“ četla nahlas. Co to ale přesně znamená „nahrubo“? A kde má vzít muškátový oříšek?

Ale muškátový oříšek našla okamžitě. V jasně označené kořence ve spíži. Mohlo ji napadnout, že Byron bude mít všechno, co se týkalo jídla a jeho přípravy. Pečlivě odměřila všechny přísady a rozmixovala je podle návodu. Nakonec postavila vodu na špagety a prostřela stůl.

„Promiňte,“ Byron stanul na prahu kuchyně, „asi jsem si spletl dům.“

„Moc vtipné.“

Psi, kteří celou dobu čekali na zbytky u Katiných nohou, ho běželi přivítat.

„Ty přece nevaříš.“

„To ještě neznamená, že nemůžu.“ Zvědavá na jeho reakci, vzala z plechu jednu plněnou houbu a vsunula mu ji do pusy. „Tak co?“

„Je to dobré.“

„Dobré?“ povytáhla obočí. „Jenom dobré?“

„Překvapivě dobré,“ zkusil to znovu. „A ty máš na sobě zástěru.“

„Jistěže mám zástěru. Přece se tím celá nezapatlám.“

„Vypadáš tak... domácky.“ Na přivítanou ji políbil. „Líbí se mi to.“

„Jen si na to nezvykej. To je jenom pro jednu.“ Přešla k lednici a vyndala láhev šampaňského. „Vzpomínám si, že Josh měl taky jednu takové období. Chtěl si vzít Donnu Reedovou.“

„Donnu Reedovou?“ Byron se usadil na kuchyňské stoličce. „No, ona vlastně v těch zástěrách vypadala docela šik, když se nad tím zamyslím.“

„Dostal se z toho a pak si zas chtěl vzít Miss Únor.“ Znalecky odzátkovala láhev. „Ale stejně vždycky nejvíc toužil jen po Margo.“

Kate přinesla štíhlé skleničky a se škádlivým úsměvem řekla: „Asi bych teď měla říct něco jako: ‚Jak ses celý den měl, drahý?‘“

„Bylo to fajn, ale tohle je lepší.“ Vzal si jednu sklenku a přitukl si s Kate. „Při jaké příležitosti?“

„Jsem ráda, že ses pochopil, že takový binec bych tady jen tak pro nic nedělala.“ Rozhlédla se po kuchyni a přemýšlela, jak dlouho jí bude trvat úklid. „Proč ty vlastně vaříš?“

„Pro potěšení.“

„Ty jsi nemocný, Byrone.“

„A tobě se vaří voda, Donno.“

„Fajn.“ Vzala průhlednou nádobku s těstovinami a zamračila se na ni. „Tak tohle má člověk nasypat semhle. Ale jak má poznat, kolik je dvacet deka, to neřeknou.“

„Odhadem. Já vím, že je to proti tvému přesvědčení, ale člověk může jednou zkusit i trochu zariskovat.“

Díval se, jak váhá, a pak ji chtěl zarazit, když do vody nasypala těstovin víc, než bylo třeba, ale nechal to být. Koneckonců, je to její večeře. A navíc ho právě v tu chvíli upoutala její drobná zadnička, ovázaná šňůrkami zástěry.

Jak by asi s tou zástěrkou vypadala nahá? Zasmál se a Kate se otočila. „Co je?“

„Nic.“ Napil se vína. „Jen taková nečekaná a překvapivá fantazie. Už to přešlo. Ale proč mi neřekneš, co tě přimělo k tak velkému výkonu v kuchyni?“

„Řeknu. Byla jsem... Kruci, zapomněla jsem na chleba.“ Rychle zapnula troubu a vsunula do ní připravené těsto. „Při téhle práci se rozhodně nedá konverzovat. Nemohl bys zatím třeba zapálit svíčky, pustit muziku a tak?“

„Dobře,“ vstal a na odchodu se ještě otočil. „Katherine, ale co se týče té fantazie...“ Usmál se a sám nad sebou zavrtěl hlavou. „Možná to zkusíme později.“

Když se pak usadili u stolu, byla na sebe Kate hrdá. Jídlo báječně vonělo, hudba hrála a svíce plápolaly. „I tohle bych zvládla,“ pochválila se nahlas, „ale tak jednou za rok.“

„Je to krása, vážně. A moc hezký pocit – vrátit se domů, kde na člověka čeká hezká žena a dobrá večeře.“

„A nějaká energie mi ještě zbyla. Vlastně jsem tě chtěla zatáhnout do postele, hned jak ses objevil. Ale řekla jsem si, že to může počkat až po večeři. Stejně jsem měla hlad. Poslední dobou mám nějak větší chuť k jídlu.“

„A taky jsi klidnější,“ dodal, „přestala jsi do sebe házet aspirin a tabletky na žaludek.“

Byla to pravda. A rozhodně se také cítila lépe než celé roky předtím. „Možná to tak zůstane a možná, že mě to, co jsem dnes udělala, dostane zpátky na prášky.“ Upil trochu vína. „Odmítla jsem to partnerství.“

„Vážně?“ Vzal ji za ruce a hrál si s jejími prsty. „A jsi se sebou spokojená?“

„Snad jo.“ Kate přemohla zvědavost. „Ty se ale vůbec netváříš překvapeně. Já sama jsem nevěděla, že to odmítnu, ani když jsem seděla u Bittla v kanceláři.“

„Možná to nevěděla tvá hlava, ale tvé srdce už ano. Ty už patříš do Pretenses, Kate. Je to tvůj malý podnik. Proč by ses ho měla vzdát a pracovat pro někoho cizího?“

„Protože jsem to vždycky chtěla, byl to můj cíl. Věděla jsem, že jsem v tom dobrá. Je to děsivé, takhle najednou všechno změnit.“

„Zas tak radikální změna to není,“ opravil ji. „Tady jste přece také tři partnerky.“

„Ale co moje vzdělání?“

„Vždyť ho nepromarníš, jenom ho využiješ trochu jinak.“

„Prostě jsem se tam už nemohla vrátit, do té kanceláře, k tomu životnímu stylu. Zdál se mi najednou tak strohý a bezbarvý. Margo dnes přišla do obchodu s miminkem. Všichni se kolem něho seběhli, Laura hledala okřídleného draka, já jsem balila staré hodinky a...“ Zarazila se. „Vždyť já žvaním. Nikdy jsem takhle nežvanila.“

„Já ti rozumím. Ta práce tě baví, jsi její součástí. Máš ráda překvapení, která přináší.“

„Nikdy jsem neměla ráda překvapení. Vždycky jsem chtěla vědět přesně kde, kdy a jak, abych byla připraveni Nerada dělám chyby.“

„A to, co teď děláš, se ti zdá správné?“

„Asi ano.“

Byron zvedl skleničku k přípitku. „Tak si za tím stůj.“

„Počkej, dokud to neřeknu Margo a Lauře. Margo už byla pryč, když jsem se vrátila, a Laura musela vyzvednout dcerky, neměla jsem šanci. Samozřejmě, budeme muset provést nějaké změny. Je směšné, že jsme si ještě nevytvořily pravidelný rozvrh pracovních hodin a systém oceňování zboží je také nedorozumění. Ten software, co jsem instalovala...“ Kate se zarazila a sama sobě se zasmála. „Člověk se nemůže změnit přes noc.“

„Ty se přece měnit nemusíš. Potřebují tě takovou, jaká jsi. Rozvíjej svoje silné stránky, zlato. Což je taky, jak je vidět, italská kuchyně. Ty těstoviny jsou báječné.“

„Vážně?“ Sama své dílo ochutnala. „Docela to jde. Občas bych něco takového mohla dát dohromady. Při zvláštních příležitostech.“

„Nebudu se zlobit.“ Byron si na vidličku nabral další sousto. „Když jsme u těch zvláštních příležitostí a ty budeš dál pracovat sama na sebe, určitě by sis mohla vyšetřit trochu času. Já se totiž z mnoha důvodů nedostanu do Atlanty na Vánoce, jak jsem původně myslel, a tak bych se tam rád na pár dní podíval na Den díkůvzdání.“

„Tak fajn.“ Kate si nechtěla připustit zklamání. „Tvoje rodina bude mít jistě radost“

„Já bych ale chtěl, abys jela se mnou.“

„Cože?“ Její vidlička se zastavila na cestě k ústům.

„Já... já nemůžu. Nemůžu se jen tak vydat přes celé Státy. Není čas...“

„Máš celý měsíc na to, aby sis to zařídila. Atlanta není Bora Bora. Je to přece v Georgii.“

„Já vím, kde je Atlanta,“ řekla podrážděně. „Jenže Den díkůvzdání je rodinná slavnost. Nemůžeš jim tam přece jen tak přivést někoho cizího.“

„Ty nejsi cizí,“ odpověděl tiše. „Tam, odkud pocházím, je běžné, že si muž v takový svátek přivede domů ženu, která je pro něho důležitá. Zvlášť když je to žena, kterou miluje a kterou si chce vzít.“

Kate sebou trhla, jako by dostala políček, a málem spadla ze židle, jak rychle vyskočila. „Počkat! Zadrž! Hu. Odkud jsi to sem přišel? Já uvařím jedno jídlo a ty hned propadneš bludům...“

„Miluju tě, Kate, a chci si tě vzít. A moc by pro mě znamenalo, kdybys chtěla pár dní strávit s mojí rodinou. Myslím, že Margo s Laurou to za tebe v obchodě vezmou.“

Chvilí trvalo, než se zvuky, co Kate vydávala, začaly podobat slovům. „Jak si tam můžeš jen tak sedět a jedním dechem mluvit o obchodě i o svatbě? Zbláznil ses?“

„Myslel jsem, že dáš přednost praktičnosti.“

„No, to ne. Prostě toho nech. Já nevím, jak na takovou pitomost přišel, ale...“

„Já bych tomu neříkal pitomost,“ pronesl Byron zamyšleně. „Dost jsem o tom přemýšlel.“

„Tak tys přemýšlel? Opravdu? Tak takhle ty to děláš, Byrone De Witte? Pěkně polehoučku, potichoučku jsi mě přemohl? Jak jsi mazaný.“

„O čem to proboha mluvíš?“

„Nejdřív šlo jenom o sex. A to člověk těžko přemýšlí, když je jeden velký pulzující úd.“

Byron by se tomu zasmál, ale raději si pozorně vybral jednu olivu. „Pokud vím, tak na začátku tě sex zajímal stejně jako mě.“

„Nesnaž se to zamlžit.“ Kate rozčileně plácla rukou do stolu. „Pak jsi přišel s kampaní za uzdravení naší Kate. Nemocnice, doktoři, léky.“

„Asi bych to zase zamlžoval, kdybych připomněl, že jsi měla žaludeční vřed.“

„To bych zvládla i sama. Pak jsi mi naordinoval tu tvoji zdravou stravu. Měla bys ses pořádně nasnídat, Kate. Vážně bys neměla pít tolik kávy, zlato.“ A než se člověk nadál, zjistil, že pravidelně jí a sportuje.“

Byron si přešel jazykem přes zuby. „Stydím se. Přichystal jsem ti d'ábelskou past. To se nedá odpustit.“

„Nedělej si z toho legraci! Koupils štěňata, opravils mi auto!“

Byron si promnul dlaní obličej. „Tak já jsem koupil psy a opravil auto, abych tě přemohl? Kate, děláš ze sebe naprostého blázna.“

„To rozhodně nedělám. Postupně jsi to zařídil tak, že tady skoro bydlím!“

„Miláčku,“ řekl Byron láskyplně i zoufale, „vždyť ty tady doopravdy bydlíš.“

„Vidíš?“ Kate rozhodila rukama. „Bydlím tady, aniž bych si to pořádně uvědomila. Vařím a to jsem nikdy pro žádného chlapa nevařila.“

„Ne?“ Byron k ní dojatě přistoupil a chtěl se jí dotknout.

„Nedělej to.“ Kate o krok ustoupila. „Ty máš ale nervy. Říkala jsem ti, že nejsi můj typ a že to nemůže fungovat.“

Byronovi docházela trpělivost „Typ netyp, vždyť to funguje, a ty to dobře víš. Já tě miluju a kdybys nebyla tak zatraceně tvrdohlavá, připustila bys konečně, že ty mě taky.“

„Nepodsouvej mi pocity!“

„Dobře. Tak jen já jsem zamilovaný a ty se s tím vypořáděj, jak chceš.“

„Já se s tím nemusím vypořádat. Ty se s tím musíš vypořádat. A pokud jde o tu tvou žádost o ruku...“

„Já jsem tě nežádal o ruku,“ řekl Byron chladně. „Jen jsem řekl, že si tě chci vzít. Čeho se tak bojíš, Kate? To si vážně myslíš, že jsem další takový Thornhill, co tě chce jen zneužít, než se naskytne něco lepšího?“

Kate ztuhla. „Jak ses dověděl o Rogerovi? Strkal jsi nos do mých věcí, že? Ale to mě vlastně vůbec nepřekvapuje.“

Pozdě se Byron kousal do rtu. Bylo lepší říct to na rovinu. „Když je pro mě někdo důležitý jako ty, jeho věci jsou i moje věci. Když ses o něm zmínila Kusackovi, snažil jsem se něco dovědět. Zůstal jsem s Kusackem ve spojení.“

„Tak tys s ním zůstal ve spojení,“ opakovala Kate. „Tak to jistě víš, že to na mě nastražil on.“

Byron přikývl. „A ty nejspíš taky.“

„Došlo mi to až dnes odpoledne. Ale mám takový dojem, že ty už to víš trochu déle a nepovažoval jsi za důležité mi to sdělit.“

„Stopy vedly k němu. Byl to osobní spor mezi vámi dvěma. Chtěl se dostat do tvé kanceláře. Volal do New Hampshiru právě v době, kdy ses dověděla o svém otci.“

„A jak ses o těch telefonátech dověděl?“

„Joshův vyšetřovatel to zjistil.“

„Joshův vyšetřovatel. Tak Josh to věděl taky a nikoho z vás nenapadlo říct to taky mně.“

„Protože bys běžela za Thornhillem a všechno mu to vyklopila. Nechtěli jsme, aby ho někdo varoval, dokud nebude vyšetřování uzavřeno.“

„Tys nechtěl!“ vyštěkla Kate. „Ale máš smůlu, protože já už jsem s ním mluvila a ty tvoje plány jsem ti překazila. Neměls právo jednat za mými zády a strkat nos do mého života.“

„Mám právo udělat cokoli, abych tě ochránil a pomohl ti. A to jsem taky udělal. A to taky hodlám dělat dál.“

„Ať se mi to líbí, nebo ne?“

„V podstatě ano. Ale já nejsem jako Roger Thornhill a nikdy jsem tě k ničemu nezneužil.“

„Ne, Byrone, ty nezneužíváš, ty jen manipuluješ. Manipuluješ s lidmi. Proto jsi tak dobrý ve své práci – ta tvoje trpělivost, osobní kouzlo, schopnost přetáhnout lidi na svou stranu, aniž by si uvědomili, že jsou zmanipulováni. Takový ty jsi. Ale já se sebou vláčet nenechám. Mě do té svatby nenastrkáš.“

„Tak moment.“

Chytil ji za ramena a Kate vyjekla. Byron se lekl, že ji stiskl příliš, ale když se na to místo podíval, byly tam už tmavé modřiny. „Co to má sakra znamenat?“ Kate se zuřivě snažila vytrhnout.

„Nech mě na pokoji.“

„Kdo ti to udělal?“

„Někdo, kdo taky nebere NE jako odpověď,“ vykřikla, ale vzápětí svých slov litovala. Ale bylo pozdě. Byronovy oči potemněly. Elegantněji ustoupil z cesty.

„To se pleteš,“ řekl záměrně chladným, odměřeným tónem. „Já беру ne jako odpověď. A protože to nejspíš bude náš případ, nemáme se už asi o čem bavit“

„Omlouvám se.“ Cítila, jak jí stud vhání barvu do tváří. „To jsem nechtěla, ale stejně se mi nelíbí, že strkáš nos do mých věcí a myslíš si, že budu dodatečně se vším souhlasit.“

„Pochopil jsem. Asis měla pravdu od začátku. My dva chceme každý něco jiného a nemohlo by to fungovat.“ Cítil se ublížený. Přesl ke stolu, aby se od ní trochu vzdálil. „Věci si můžeš odvézt hned nebo jak budeš chtít.“

„Já...“ Nemohla uvěřit, že by dveře mezi nimi zavřel tak snadno. „Já nechci... Já nemůžu... Tak já jdu,“ vyrazila ze sebe a pak utekla pryč.

Slyšel, jak práskla dveřmi. Pomalu, jako starý muž, se posadil, zvrátil hlavu a zavřel oči. Nechápal, jak si mohla myslet, že je tak dobrý taktik, když by i slepý musel vidět, že tohle dokonale zpackal.

Běžela domů. Samozřejmě. Kam jinam lidé chodí, když jsou zklamaní. Scéna, která se jí v salonu naskytla, byla tak přívětivá a důvěrně známá, jako ta, kterou právě odmítla, že se jí až chtělo křičet.

Josh seděl ve velkém ušáku poblíž krbu. Plameny ozařovaly dítě na jeho klíně. Laura za asistence své mladší dcerky nalévala kávu do porcelánového servisu a Margo s Ali se na gauči vesele přetahovaly o módní časopis.

„Kate,“ vítala ji Laura s úsměvem na rtech. „Jdeš právě včas ke kávě. Přemluvila jsem Joshe, aby přinesl malého a taky jednu nakládanou šunku paní Williamsové.“

„Škoda, že ti kousek nenechal.“

„Vždyť jsem měl jen kousek,“ bránil se Josh.

„Dva kousky, strýčku Joshi,“ prozradila Kayla a šla se podívat, co dělá miminko. „Ty zrádkyně,“ zatahal ji Josh za nos. „Teta Kate zuří,“ upozornila všechny Ali. „Ty se moc zlobíš, vid’, teto? Máš červený obličej.“

„No vážně,“ zpozorněla Margo. „A taky myslím skřípe zuby.“

„Ven,“ ukázala Kate prstem na Joshe. „My dva si to vyřídíme později, ale teď zmiz a vem si svůj testosteron s sebou.“

„Já ho vždycky všude nosím s sebou,“ odpověděl klidně. „Ale teď se mi líbí právě tady.“

„Já nechci vidět žádnýho chlapa. A jestli nějakýho příští minutu uvidím, uškrtnu ho holýma rukama.“

Josh zahrál uraženého a vstal. „Jdeme s J.T. do knihovny na portské a doutník. Poklábosíme o sportu a silných vozech.“

„Můžu jít taky, strýčku Joshi?“

„Ale jistě,“ nabídl Kayle volnou ruku. „Já nejsem žádný sexista.“

„Ale za půl hodiny do postele, Kaylo,“ zavolala Laura. „Ali, proč taky nejdeš se strýčkem?“

„Já chci zůstat tady.“ Alison našpulila rty a zkřížila ruce na prsou. „Nemusím přece pryč jen proto, že teta Kate bude křičet a nadávat. Nejsem žádné mimino.“

„Jen ať klidně zůstane,“ mávla Kate rukou. „Aspoň se včas doví, co jsou chlapi zač.“

„Tak to radši ne. Ali, běž za strýčkem do knihovny nebo se nahoře vykoupej.“

„Vždycky musím dělat to, co mi přikážeš. Nesnáším to!“ vykřikla Ali a vyběhla z pokoje.

„To bylo moc hezké,“ Laura zakroutila hlavou a znovu se divila, co se to stalo s její roztomilou Alison. „Tak co milého k tomu přidáš ty, Kate?“

„Chlapi jsou svině.“ Kate popadla šálek kávy a obrátila ho do sebe jako whisky.

Kapitola dvacátá první

„Takže co se děje?“ zeptala se Margo po chvíli.

„Na co je vlastně potřebujeme? K čemu jsou dobří než k rozmnožování, což se časem zvládne i v laboratořích.“

„Moc příjemné,“ řekla Laura a nalila Kate novou kávu. „Možná je nepotřebujeme kvůli sexu, ale já trvám na tom, že na hubení velkého hmyzu se nám hodí.“

„Mluv sama za sebe,“ vložila se do věci Margo. „Než bych se vzdala sexu, to budu radši zabíjet pavouky sama. Tak jaký zločin Byron spáchal, Kate, nebo máme hádat?“

„Ten had, ten parchant. Nemůžu věřit, že jsem se zapletla s mužským, jako je on. Do druhého člověka prostě nikdy nevidíme, že?“

„Tak co udělal, Kate? Určitě to nebude tak hrozné.“ Když si Kate sundala kabát, Laura si okamžitě všimla jejích modřin a vyskočila. „Proboha, on tě uhodil?“

„Cože? Ach.“ Mávla nad modřinami rukou. „Ale ne jistěže mě neuhodil. To se mi stalo u Bittla. Byron by ženskou neuhodil. To je na člověka jako on příliš přímé chování.“

„No tak co ti proboha provedl,“ dožadovala se Margo.

„Já vám řeknu, co udělal. Já vám řeknu, co udělal,“ opakovala Kate a rozčileně běhala kolem dokola. „Požádal mě o ruku.“ Když na to nikdo nic neříkal, otočila se. „Slyšíte to? Požádal mě o ruku.“

Laura se zamyslela. „A co? Měl ve skříni nacpané mrtvolky svých bývalých žen?“

„Vy mě neposloucháte. Vy to nechápete.“ Kate se snažila ovládnout a uklidnit. „Dobře, takže on vaří, cpe do mě vitaminy, nutí mě cvičit. Pořád mě vzrušuje, že jsem ochotná se s ním vyspat

kdykoli a kdekoli. Chodí za Kusackem, spolupracuje za mými zády s Joshem, snaží se za mě vyřešit všechny problémy. Sehnal skříň, abych si měla kam dávat věci, no a taky koupil ten dům, samozřejmě,“ Kate nepřestávala chodit dokola, „a ta zatracená štěňata by si taky musel snad každý zamilovat. Moje auto jelo tak dobře naposled z prodejny a navíc začal nosit domů pravidelně květiny.“

„Proboha, květiny, jen to ne!“ Margo si dramaticky položila ruku na srdce. „Ten člověk je ale nechutný. Někdo by ho měl zarazit.“

„Radši bud zticha, Margo. Já vím, že nejsi na mé straně. Tys nikdy nebyla na mé straně.“ Kate si klekla před svou věčnou ochránkyni Lauru a uchopila ji za ruce. „Požádal mě, abych s ním na Děkuvzdání jela do Atlanty a seznámila se s jeho rodiči. Říká, že mě miluje a že si mě chce vzít.“

„Drahoušku,“ řekla jí Laura sladce, „vidím, žeš dneska prošla pravým peklem. Ten chlap je prostě zlosyn. Ale myslím, že Josh dokáže zařídit, aby ho odsoudili.“

Ohromená Kate pustila Lauřiny ruce. „Ty přece musíš stát při mně!“ dožadovala se.

„Tak ty chceš, abych tě litovala?“ Záblesk hněvu v Lauřiných očích Kate poděsil.

„Ne – ano. Já – ne. Já jen chci, abys to pochopila.“

„Já ti řeknu, co jsem pochopila. Že máš muže, který tě miluje. Dobrého, uznaného mužského, který je ochoten s tebou snášet dobré i zlé. Muže, který se snaží udělat tě šťastnou a pomoci ti s tvými problémy. Muže, kterému nejde jen o sex a který tě miluje natolik, že tě chce seznámit se svou rodinou. A to se ti nezdá dost dobré?“

„Ne, to jsem neřekla. Já jen...“ Kate se postavila a lehce zavrávala. „Jen jsem to neplánovala.“

„To je tvůj problém.“ Drobná Laura také vstala. „Tak ona to Kate musí mít pěkně rozplánované a život je přitom tak zmatečný, že?“

„Já to vím. Já jen...“

Laura poháněná smutkem a zlostí zarazila Katin protest. „A jestli se ti tvůj život nelíbí, vyzkoušej si můj. Zkus si pro jednu nemít nic.“ V jejím hlase zazněla hořkost. „Falešné manželství, kde muž stojí jen o tvé jméno a ani se to nesnaží zastírat. Zkus si každý večer přijít domů a vědět, že tam nebude nikdo, kdo by tě objal, pomohl se starostmi, o koho by ses mohla opřít. A k tomu tě dcera začne obviňovat, že nejsi dost dobrá, protože otec kvůli tobě odešel.“

Laura chvíli zírala do ohně v krbu, zatímco její přítelkyně mlčely. „Zkus se cítit nemilovaná, nechtěná a uléhat v noci do postele se strachem, jak to druhý den zase zvládneš, jak to napraviš, a pak ke mně přijď brečet.“

„Promiň,“ zašeptala Kate, „Lauro, nezlob se.“

„Ne,“ Laura se vyčerpaně a zahanbeně sesunula do křesla. „Ne, já se omlouvám. Nechápu, kde se to ve mně vzalo.“ Zaklonila se a zavřela oči. „A možná chápu. Asi žárlím.“ Otevřela oči a zmohla se na chabý úsměv. „Anebo si jen myslím, že jsi hloupá.“

„Měla jsem se sem nastěhovat, když Peter odešel. Neuvědomila jsem si, jak moc se cítíš sama.“

„Ale přestaň. O mě teď vůbec nejde. Jsem jen trochu přecitlivělá. Není to poprvé, co se Ali takhle zachovala, a mě to dost ničí.“

„Tak se nastěhuju teď.“ Kate se posadila vedle Laury.

„Ne že bych si to nepřála,“ řekla Laura, „ale nikam se stěhovat nebudeš.“

„Jedna úniková cesta odříznutá,“ poznamenala Margo.

„Já nehledám únik. Mohla bych pomoci s holkami, podělit se o výdaje...“

„Ne, to je můj život. Ať je, jaký chce. A ty máš zase svůj. Jestli ale Byrona nemiluješ, pak je to jiná věc. Nemůžeš předělat svoje city tak, jak se mu hodí.“

„Děláš si legraci?“ Margo se natáhla pro svou kávu. „Vždyť po něm několik měsíců úplně šlela.“

„A co? City stejně nejsou žádná záruka, když dojde na tak velké věci, jako je svatba. V Lauřině případě taky nebyly, bohužel.“

„Nebyly. Ale jestli chceš záruku, tak si běž koupit opékač topinek.“

„No dobře, ale to není všechno. Copak opravdu nevidíte, že si se mnou zahrával, že se mnou v tom vztahu celou dobu manipuloval?“

„Být ovládaná silným, skvělým mužem, ach ty chudinko,“ řekla Margo.

„Však ty mi rozumíš. Ty taky nenecháš Joshe, aby jen tahal za provázky. A Byron mě nenápadně posunuje určitým směrem, že si to ani nestačím uvědomit.“

„Tak ten směr změň, jestli se ti cíl nezamlouvá,“ navrhla Margo.

„Kdysi mi řekl, že jsem zajížd'ka,“ vzpomněla si Kate. „Že má rád dlouhé, zajímavé zajížd'ky. To se mi zdálo docela milé.“

„Proč nejdeš a nepromluvíš si o tom s ním, místo aby sis tady stěžovala?“ zeptala se Laura. „Určitě je teď stejně nešťastný jako ty.“

„To nemůžu“ Kate zavrtěla hlavou. „Řekl mi, že si mám sbalit věci.“

„Auvajs,“ teď se Margo dívala na Kate se soucitem. „Tím svým zdvořilým způsobem?“

„Jasně. O to je to horší. Stejně nevím, co bych mu řekla. Vlastně ani nevím, co chci.“ Kate si bezradně zabořila tvář do dlaní. „Myslela jsem si, že to vím, a pak se to takhle zvrtilo. Jsem unavená.“

„Tak tu dnes zůstaň a promluvíš si s ním zítra.“ Laura vstala. „Já musím uložit holky do postele.“

„Pěkně mě zahanbila,“ zašeptala smutně Kate, když s Margo osaměly.

„Já vím. Já jsem zas dostala novou chuť zabít Petera Ridgewaye.“

„Netušila jsem, že je pořád tak nešťastná.“

„To bude dobré,“ Margo poplácala Kate po stehně. „Pomůžeme jí.“

„Hm, určitě. Já, no ano, já nepůjdu zpátky do žádné účetní firmy.“

„Jistě že ne.“

„Tady každý ví všechno dřív než já sama,“ zamračila se Kate. „Bittle mi nabídl partnerství.“

„Gratuluju.“

„Dnes odpoledne jsem to odmítla.“

„Panečku, to byl ale nabitý den!“ usmála se Margo.

„A ty peníze zpronevěřil Roger Thornhill.“

„Cože?“ Margin šálek zacinkal na talířku. „Ten slizkej mizera, co tě podváděl s tvou klientkou?“

„Přesně ten.“ Kate potěšilo, že Margo přece jen něco zvedlo ze židle. „Prozradilo ho jeho chování, když jsem tam dnes odpoledne přišla. Je dost chytrý na to, aby dokázal z účtů ukrajovat a já jsem byla jeho největší konkurent na partnerský post. Dostal se k penězům a zároveň se mě zbavil.“

„A šla jsi s tím za Kusackem?“

„Ne, vyšlo najevo, že Byron, ten polda a tvůj manžel, se kterým si to ještě vyřídím, to už dávno věděli.“

„A neřekli ti nic,“ Margo chápavě zakývala hlavou a vytáhla Kate na nohy. „Čas od času je mužům třeba připomenout, že už nežijeme v

době kamenné, oni neloví mimo jeskyni a my na ně nečekáme u ohýnku. Já ti teď pomůžu to připomenout Joshovi.“

Příští ráno ve tři čtvrtě na deset otvírala Kate Pretenses sama. Laura měla práci v hotelu a Margo se ještě držela svých mateřských povinností. Kate si chtěla ještě užít posledních pár minut před tím, než otočí tabulku s nápisem otevřeno. Pustila si hudbu a vydala se na verandu zalévat macešky a netýkavky.

Na Byrona nebude myslet, rozhodla se. Stejně byl tou dobou na nějaké pracovní schůzce nebo si plánoval výlet do San Francisca.

A co na tom záleží, řekla si. Ať si jede, kam chce – třeba na měsíc. Ji už to nezajímá. Skončeno a dohráno.

Musela se přece starat o svůj život. Vždyť začíná jeho novu etapu a novou kariéru. Má v hlavě mnoho nápadů, jak jejich obchod vylepšit a rozšířit. Až se Margo vrátí k práci, svolá poradu. Bez pravidelných porad by se nikam nedostaly. A ta módní přehlídka už je za dveřmi...

Proč nechce Byron pochopit, že má svoje vlastní plány a cíle? Jak jí může jen tak předhazovat svatbu a smést tím všechny její pečlivě vytyčené trasy?

Lidé, co se znají sotva rok, se přece neberou. Nejdřív se musí upevnit jejich vztah, pomalu, opatrně, krok za krokem. A pak, asi tak za dva roky, až oba poznají nedostatky a slabiny toho druhého a naučí se je tolerovat, by se mohlo začít o svatbě diskutovat.

Člověk si přece musí ujasnit, co od manželství čeká. Rozdělit si role a povinnosti – kdo se bude starat o finance, kdo bude platit účty, kdo vynášet odpadky. Manželství bylo také partnerství, úvazek na celý den. A rozumní lidé se do něho nevrhají po hlavě, aniž by probrali všechny detaily.

A pak jsou tu děti? Je jasné, kdo rodí děti, ale co to ostatní? Plínky a prádlo, krmení a lékařské prohlídky. Když se předem všechno nedomluví, nastane chaos a děti mají přece na svět přivádět zodpovědní jedinci.

Dítě. Bože, jaké by to bylo mít dítě? Vždyť ona o tom nic neví. Když pomyslí, kolik knih bude muset přečíst a kolik chyb přesto nejspíš udělá... Dítě přece potřebuje tolik věcí – chodítka, autosedačky, kočárek. A všechny ty roztomilé malé oblečky. Kate zasněně vzdychla.

„Vždyť ty kytky utopíte, slečno Powellová.“

Kate sebou trhla a chlístla si vodu na střevíce. Zmateně zírala na Kusacka. Vždyť ona už málem i pojmenovala dítě, které nemá s mužem, se kterým je ani mít nezamýšlela.

„Zasněná?“

„Ne, já...“ Ona přece není žádný snílek, ale rozumně uvažující bytost. „Jen mám hodně starostí.“

„To chápu. Doufal jsem, že to sem stihnu dřív, než otevřete. Mohli bychom jít dovnitř.“

„Ale jistě.“ Kate odložila konev a otevřela. „Dnes jsem tu sama. Co pro vás můžu udělat, detektive?“

„Vlastně jsem vám přišel říct, jak pokračuje vyšetřování. Myslím, že po tom, co jste si prožila, zasloužíte vědět, jak se věci mají.“

„Tak to jste jediný,“ zamumlala Kate.

„Váš milý mě nasměroval k Rogeru Thornhillovi.“

„To není můj milý, jestli mluvíte o panu De Wittovi.“

„Ano. Já nikdy nevím, jak o těchto věcech mluvit. Fakt je, že už jsem mu byl také na stopě. Ale vás to, zdá se, vůbec nepřekvapuje.“

„Přišla jsem na to včera.“ Kate trhla rameny, jako by ji to už víc nezajímalo.

„Jasně. Thornhill je tak trochu hráč, a na hraní lidi vždycky potřebují peníze.“

„Roger že hraje?“ Tohle ji tedy šokovalo. „Chcete říct, že sází na koníčky nebo něco takového?“

„Sází spíš na Wall Streetu, slečno Powellová. A posledních pár let spíš jen prohrával. Přecenil svoje síly. A pak tu byl ten váš vztah a ta informace o vašem otci a když připočteme fakt, že právě Roger našel ten výstřižek na vašem stole a zanesl ho Bittlovi...“

„Vážně? To jsem nevěděla.“

„Takové shody okolností nebývají v mé práci náhodné. A vy dva jste se taky včera trochu chytli.“

„A jakpak tohle víte?“

„Slečna Newmanová. Ta všechno vidí a slyší. A taky má dobrý nos.“ Kusack se zašklebil. „Požádal jsem ji, aby mi hlásila všechny neobvyklé události. A Thornhill se jí také nelíbil a za vámi naopak stála už od samého začátku.“

„Co jste to říkal?“ ptala se Kate, jako by špatně slyšela.

„Už při prvním rozhovoru řekla, že vy nemůžete být podezřelá, protože byste prý neukradla ani kancelářskou sponku.“

„Hm a já jsem si vždycky myslela, že mě nemá ráda.“

„Nevím, jestli vás má ráda, nebo ne, ale respektuje vás.“

„Takže Rogera zatknete?“

„Už se stalo. Ale musel jsem si trochu pospíšet, potom co jste s ním mluvila vy. Když jsem ho včera večer navštívil, měl už sbaleno a chystal se jet na letiště.“

„Děláte si legraci?“

„Ne, ne. Měl zamluvený let do Ria. Od té doby, co jste byla zproštěna obvinění, byl jako na jehlách. A po tom setkání s vámi mu nejspíš ruply nervy. I když si rychle sehnal právníka, myslím, že koncem týdne to budeme moci uzavřít. Říká se tomu sice zločin bez oběti, ale myslím, že ve vašem případě to tak docela pravda není.“

„Necítím se jako oběť. Vlastně ani nevím, co cítím,“ řekla tiše Kate.

„Já bych byl aspoň pěkně naštvaný.“ Kusack pokrčil rameny.

„Pan Thornhill má po kariéře. A své dluhy bude splácet ještě hezky dlouho, ale chvíli si taky bude žít za státní penízky...“

„Hm, půjde do vězení.“ Jako by šel její otec kvůli své chybě, kvůli chvilce chamtivosti.

„Rozhodně mu to neprojde. Ale i vy byste ho mohla žalovat – pro nactiutrhání, psychickou újmu, a tak.“

„Nemám v úmyslu žalovat Rogera Thornhilla. Chci na to zapomenout.“

„Myslel jsem si to.“ Kusack se usmál. „Jste milá žena, slečno Powellová. Jsem rád, že jsem vás poznal, i za těchto nepříjemných okolností.“

Kate se zamyslela. „Já musím říct to samé, detektive, i za těchto okolností.“

Kusack se otočil k odchodu, ale zarazil se. „Už budete otvírat, že?“

Kate se podívala na hodinky. „Ano, právě teď.“

„Tak mě napadlo...“ Kusack se zatahal za ucho. „Moje žena bude mít brzo narozeniny. Vlastně už zítra...“

„Detektive,“ obdařila ho Kate zářivým úsměvem, „tak to jste na správném místě.“

Kate se přesvědčovala, že se cítí skvěle, jako znovuzrozená. Všechny problémy má za sebou. Začíná nový život.

Na cestě k Byronovu domu se uklidňovala: Je poledne a on touhle dobou nemůže být doma. Prostě si vezme svoje věci, jak chtěl a tuhle kapitolu definitivně uzavře.

Litovat nebude. Bylo to hezké, ale nic hezkého netrvá věčně, všechno musí jednou skončit. A jestli ji napadne ještě jedna taková fráze, začne určitě ječet!

Zajela s autem k domu. Sáhla do kapsy pro klíč, který už sundala ze svého kroužku, ale když ruku vytáhla, držela v ruce zlatou minci. Udiveně na ni zírala. Přísahala by, že ji nechala ve své šperkovnici. Převracela ji v prstech a odraz slunečního světla jí zabolel do očí. Proto jí slzely, přesvědčovala se po chvíli. Ne proto, že náhle pocítila spojitost s mladičkou Seraphinou, která stála na útesech a rozhodla se zahodit svůj život.

Kate Powellová přece svůj život nezhazuje, ona se mu postaví. Jenom slaboši ztrácejí naději. Ještě má před sebou mnoho šťastných roků a nebude tady stát a brečet nad nějakou starou legendou.

Kate zamrkala, aby zaplašila slzy. Tohle je realita. Její realita a ona ví přesně, co dělá.

Našla klíč a vrátila minci do kapsy. Ale bylo těžké ho použít, když cítila, že je to naposled. Vždyť je to jenom dům, říkala si. Není důvod tesknit nad tím, jak pohostinně působil, není důvod plakat, říkala si, když skrz okno spatřila, jak štěňata spí na dvorku na slunci.

Venku kvetly chryzantémy, měděná zvonkohra jemně cinkala ve větru vanoucím od moře a na stole z rudého dřeva byly v míse vystavené lastury, co s Byronem nedávno nasbírali na pláži.

Bylo to dokonalé, uvědomila si, prostě dokonalé. Pro to a pro nic jiného se jí chtělo plakat.

Najednou psi zvedli hlavy a štrachali se na nohy a dali se do běhu. Vždyť žádné auto neslyšela. Ale oni ano. Takhle reagovali vždycky, když se Byron vracel domů.

V panice sebou trhla a chtěla vyběhnout ze dveří, ale on v tu chvíli vešel.

„Omlouvám se,“ vyrazila ze sebe, „nevěděla jsem, že přijdeš tak brzy.“

„To je mi jasné.“ Ale on díky Lauřině telefonátu věděl, že ji tu najde.

„Přijela jsem si pro věci. Myslela jsem, že to nebude tak trapné, když tu nebudeš.“

„Chápu.“ Postoupil k ní o krok blíž. „Tys plakala.“

„Ne, to já jen... To ti psi – vypadali tak sladce, když spali na dvoře. Budou mi chybět.“

„Posad' se.“

„Ne, já nemůžu. Chci se hned vrátit do obchodu a... a chci se omluvit, Byrone, že jsem na tebe tak křičela. Je mi líto, že jsme to nemohli uzavřít trochu civilizovaněji.“ Kate zavřela oči. „Tohle je ale vážně trapné.“

Chtěl se jí dotknout, strašně toužil se jí dotknout. Ale měl také svoje zábrany. Kdyby se jen jemně dotkl těch černých vlasů, neudržel by se, přitiskl by ji k sobě a začal by prosit.

„Tak zkusíme být civilizovaní teď. Musím ti přece jen říct několik věcí.“ Otevřela oči. „Já se ti taky musím omluvit. Včera jsem to dost zpackal. A i když riskuju, že dostanu do zubů, musím přiznat, že některé tvé poznámky o mém charakteru nebyly tak daleko od pravdy.“

Přešel ke dveřím a zadíval se na psy, kteří stále s nadějí čekali na druhé straně skleněné výplně. „Já také věci plánuju dopředu. V tom jsme si podobní. Přiznávám, že jsem ti chtěl usnadnit to, že tady začneš žít, protože jsem si moc přál, abys tu byla se mnou.“

Kate marně hledala nějakou odpověď.

„Chtěl jsem se o tebe starat. Ty považuješ zranitelnost za chybu. Já v ní vidím jen druhou a žádoucí stránku silné, inteligentní ženy. Mám už v povaze chránit a napravovat – pokud to jde – co není v pořádku. A to nedokážu změnit ani kvůli tobě.“

„Já nechci, aby ses měnil, Byrone. Ale já se taky změnit nedokážu. Vždycky se budu bránit, když mě někdo diriguje, i kdyby to myslel dobře.“

„A když vidím člověka, kterého miluji, stresovaného, že z toho až onemocněl, zneužitého a zraněného, udělám všechno na světě pro to, abych to nějak změnil. A já tě opravdu miluju, Kate.“

Slzy jí vstoupily do očí. „Já nevím, co s tím mám dělat. Co na to říct.“

„Já vím, co s tím dělat. Jednou za čas přece neuškodí nechat věci na druhých.“

„Snad. Já nevím. Ale bylo několik věcí, na které jsem měla přijít sama. Něco mi ještě nestačilo dojít. Zatkli Rogera.“

„Já vím.“

„No jistě.“ Kate potlačila úsměv. „Když mi to Kusack přišel říct, nevěděla jsem, jestli se mám cítit očištěná nebo pomstěná. Ale pak mi došlo ještě něco. Vzpomněla jsem si na svého otce. Býval by musel jít do vězení, stejně jako Roger. Stejný přečin, stejný trest, oba jsou to zloději.“

„Kate...“

„Ne, nech mě to dopovědět. Trvalo mi dlouho, než jsem to pochopila. Můj otec udělal chybu, závažnou chybu. A i když mě to moc bolí, taky vím, že se nikdy nepokusil svést svou vinu na někoho druhého. Nebyl jako Roger.“

Sám by pykal za to, co udělal, sám by za to zaplatil. Dnes jsem pochopila, že je to velký rozdíl. S tím už dokážu žít a odpustit a budu vzpomínat na to, čím pro mě těch osm let byl. Byl to můj otec a miloval mě.“

„Jsi báječná žena, Kate.“

Zavrtěla hlavou a otřela si slzy. „Nějak jsem to musela říct. Zdá se, že vždycky dokážu dostat ven, co mě trápí, a svěřit to právě tobě. Trochu mě děsí, že je to tak snadné.“

„Děláš si zbytečné starosti. Třeba ti s tím pomůžu. Zkusíme malý logický test. Je mi pětatřicet let. Nikdy jsem nebyl ženatý, ani zasnoubený, ani jsem nikdy s nikým formálně nežil. Proč?“

„To nevím.“ Prohrábla si vlasy a snažila se uvažovat rozumně. „Pro to může existovat mnoho důvodů. Třeba ses bránil závazkům nebo sis chtěl tam na jihu co nejvíc užívat anebo ses příliš staral o svou kariéru.“

„Cokoli z toho to být mohlo,“ odpověděl Byron, „ale víš, co z toho nakonec vyjde? Že stejně jako ty nerad dělám chyby. Já vím, že určitě existuje mnoho žen, se kterými bych mohl být šťastný a vést s nimi slušný život. Ale to není dost. Čekal jsem, protože jsem v sobě nosil představu, nebo sen, o ženě, se kterou chci žít.“

„Nechceš mi doufám namluvit, že jsem to byla já, protože já moc dobře vím, že to není pravda.“ Kate strnule zírala na kapesník, který jí Byron podával. „Co?“

„Zase jsi plakala.“ Chňapla po něm a otřela si tvář. „Někteří lidé jsou přizpůsobiví i ve svých snech a dokáží se z té změny dokonce radovat. Podívej se na mě, Kate,“ řekl něžně a přiměl ji, aby vzhlédla. „Já jsem čekal na tebe.“

„To není fér.“ Položila si ruce na prsa a otočila se k němu zády.
„Není fér, říkat mi takové věci.“

„Řekli jsme si, že budeme civilizovaní, o tom, že budem taky fér, nepadlo ani slovo.“

„Já se nechci takhle cítit. Proč mě nenecháš přemýšlet?“

„Tak přemýšlej o tomhle.“ Ted' se jí dotkl. Otočil ji k sobě tak, aby jejich tváře byly co nejbliž. „Miluju tě.“ Políbil ji.

„Chci s tebou strávit zbytek života. Chci se o tebe starat a chci, aby ses ty starala o mě.“

„Já nejsem z těch žen, kterým se říkají takovéhle věci. Proč to nechceš pochopit?“

Bude muset dohlédnout na to, aby si na takové věci navykla. Jemně zkřivil rty a začal ji hladit po zádech.

„Á, ted' jsem to viděla!“ odskočila od něho. „To byl přesně ten pohled, co říká, musíme do toho Kate nastrkat. Ne, tak to by nešlo... To by prostě nešlo. Už jsem o tom přemýšlela dost a dost. Jako by nestačilo, že se musím vypořádat se šokem z toho, že se mi líbí pracovat v obchodě. Jak se s tím vším mám tak najednou srovnat? Vždyť v lásce neexistují žádná pravidla! Došlo mi to, když jsem se včera v noci převracela na posteli a nemohla usnout, protožeš mi řekl, že se mám odstěhovat.“ Zpražila ho pohledem. „To bylo moc ošklivé.“

„To bylo.“ Byron se usmál představě, že na tom v noci byla stejně jako on. „Jsem rád, že tě to zasáhlo. Včera jsi mi moc ublížila.“

„Vidíš? To se stává vždycky, když se člověk zamiluje. Pořád někomu ubližuje. Ale já se do tebe zamilovat nechtěla. Neplánovala jsem to. A ted' nemůžu snést představu, že bych měla být bez tebe, že bych tě ráno neviděla, jak vaříš snídani nebo se nenechala peskovat při zvedání těch zatracených činek. Že bych s tebou a s těmi bláznivými štěňaty nemohla na pláž... A navíc chci dítě.“

Byron se zatvářil zaraženě. „Ted'?“

„No, vidíš to? Vidíš, co jsi udělal?“ Svezla se na pohovku a schovala tvář do dlaní. „Jen si poslechni, co říkám. Nemám to v hlavě v pořádku. Jsem do tebe zamilovaná.“

„Já to všechno vím, Kate,“ řekl Byron, sedl si vedle ní a přitáhl si ji na klín. „A docela se mi to hodí.“

„Ale co když se to nehodí mně? Já to můžu všechno pokazit.“

„To nevadí.“ Políbil ji na tvář a její hlavu si opřel o rameno. „Já zas umím věci napravovat. Proč se nepodíváme na celkový obraz a detaily si necháme napotom.“

Kate vzdychla, blaženě zavřela oči a cítila se jako při návratu domů.

„A možná něco pokazíš i ty.“

„Pak tu zas budeš ty, abys to napravila. Spoléhám na tebe.“

„Ty...“ Ta slova, a pohled v jeho očích říkal, že je myslí vážně, pro ni znamenala víc, než vyznání lásky. „To právě chci. Potřebuju vědět, že se na mě spoléháš. Ale svatba...“

„Je logický a praktický krok,“ dokončil větu za ni.

„To není. A navíc, ani ses mě nezeptal.“

„Já vím.“ Usmál se. „Kdybych se tě ptal, mohla bys říct ne, a já tě nenechám říct ne, Kate.“

„Ty mě do toho jen tak polehoučku nastrkáš, až to bude hotové.“

„Tak nějak jsem si to představoval.“

„Moc chytré,“ zašeptala a pod rukou pocítila tep jeho srdce. Rychlý a trochu nepravidelný, uvědomila si. Třeba je teď stejně nejistý jako ona. „No, když už tady mám tolik věcí a tolik tě miluju a zvykla jsem si na tvoje vaření, zas tak špatný nápad to nebude. Být vdaná, myslím. Za tebe. Takže se ti to nakonec asi povedlo.“

„Díkybohu.“ Přitiskl si její dlaně na ústa. „Čekal jsem na tebe, Kate. Celý život.“

„Já vím. Vždyť já jsem čekala zas na tebe.“

Zvrátil jí hlavu dozadu a s úsměvem se jí podíval do očí. „Tak vítěj doma.“